

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbejder

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sage Goos.

Christen Pram's

udvalgte

Digteriske Arbejder

samlede og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, N. af D.

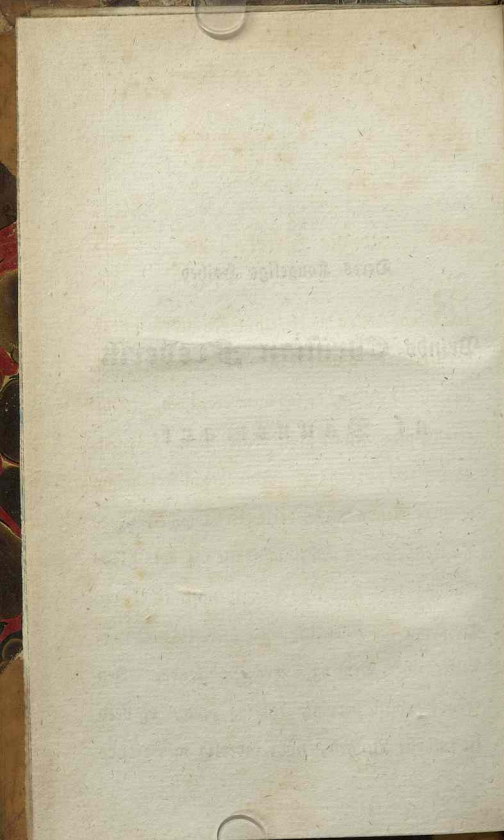
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Erykt hos og forlagt af Directeur J. Høstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1826.

Naadigste Herre!

Ved at bestemme efterstaaende aldrig offentlig aftrykte dramatiske Idylle et Sted imellem sine samlede Digte, er jeg overbevist om, at Digteren glædede sig til at gjenkalde Deres Kongelige Høihed en behagelig Barndoms Erindring, et kjært Minde fra Frederik den Giegodes yndede Tægerspriis, en søm Udmindelse om dets glade Indbyggere's inderlige Hengivenhed til Deres Høikongelige Forældre, og hjertelige Belsig- nelser over Dem og Deres Sødsfende. Jeg er overbevist derom, thi jeg veed, og veed til fuldeste Visshed, hvor inderlig min afdøde

Ben var Dem hengiven, og hvor stolt han
var af den Priis, Deres kongelige Høihed
satte paa denne hans Hengivenhed. De til-
lade da naadigst hans efterladte Ben i hans
Sted at tilegne Dem dette, en af Nordens ypp-
erste Digtere, ædleste Borgere, og elskelig-
ste Mænd til bevaagen Ihukommelse!

Bakkehuset den 3 Januar 1826.

underdanigst
K. L. Rahbek.

H ø s t g i l d e t

p a a

J æ g e r s p r i i s

den 26 August 1792.

1901

1901

1901

Deres kongelige Høiheder, Arveprinds Frederik og Gemalinde Sophie Frederike, gave, ved Deres Nærværelse paa Deres Gods Jægerspriis, efter fuldbendt Høstarbeide, atter dette Aar, som forhen, samtlige Deres Godses Bønderfolk en Fest eller et Gilde paa Slottet eller Hovedgaarden. Der var foranstaltet Alt, hvad der kunde gjøre dem denne Fest fornøielig, og Bønderfolkene havde denne Dag, som forhen, det Haab, at deres kongelige Herskab vilde selv bivaane deres Forlystelser.

De havde derfor nu været betænkte paa, ogsaa fra deres Side at foretage noget, hvormed de kunde tilkjendegive deres Tølelser for et Herskab, som ei allene ved Tænkemaade og Handlemaade i Almindelighed havde saa sand Ret til alle Danstes velvillige Hengivenhed, men ved saa mange umiddelbar beviiste Belgjerninger, saa megen særdeles Godhed og Blidhed, saa fortrinligen vare berettigede til denne Egns særdeles Taknemmelighed og Kjerlighed.

Godsets Bønder besluttede derfor, paa et beqvemt Sted i den med Mindesmærker for Fortjente af alle Aldre besaaede Egn, at oprette et Mindesmærke, saadant, som de selv kunde frembringe det, for deres el-

ffede Herffab. De vilde nemlig nu plante et Træ for hver af Dem, og Deres Børn, og siden i Fremtiden et for hver Prinds eller Prindsesse, hvormed deres Belgjoreres Stamme fremad blev forøget; og med denne Plantning vilde de i Dag gjøre Begyndelsen, indviende Pladsen, hvor disse Mindetræer bleve plantede, til Stedet for denne Egn's Indvaaneres fornemste Høitideligheder ogsaa i Fremtiden.

I Haab om Herffabets paafølgende Tillæbelse, udsaae de dertil det fjerneste Stykke af en aaben Plads i Slotshaven, lige for Slottets Hovedfacade, hvor det forud var bleven dem tilladt at holde deres Danse.

Godsets forsamlede Folk af begge Kjøen og alle Aldre gik nu i Optog Herffabet forbi ved Slottet. Først Musik af blæsende Instrumenter og Bøndervioliner, derpaa en Mand med vaiende Flag, hvori Prindsens og Prindsessens Navne; derpaa parviis fyrgetyve Bønderbørn; derpaa Bønderpiger med River; saa Godsets Smed med sin Forhammer, anførende Mænd med Spader, og fem af Godsets Bønder, hver med et af de Træer, der skulde plantes. Paa hvert Træ var en Egefrands anbragt, hvori den kongelige Person's Navn, som Træet skulde plantes for; denne Trop flattedes af en gammel Bonde, som forestod Høitiden. dernæst endnu fyrgetyve Piger med en Kiede af Egefrandse, indflettede med friske Blomstre; en Pige med en Blomsterkurv prydet med Siv anførte en Trop Fi-

fferfolk i Somandsdragt, hvorpaa fulgte ferten Mallepiger med deres blanke Spande paa Hovederne; denne Trop sluttedes af Hovedgaardens Forpagter i Søndagsspynt. En Bondefarl med sit Meiered paa Arelen anførte Godssets øvrige Karle, ogsaa, hver som han, med deres Høstredskab. Optoget sluttedes ved en lang Råd af de ældre Bønderfolk af begge Kjon, som parviis drog frem, og endelig endeel af Godssets Fattige.

Da dette Optog var forbi, og Folkene samtlige vare forsamlede paa det til Træernes Plantning bestemte Sted, en grøn Runddeel, i hvis Midte staaer en Steen-Obelisk, sendtes Børnene op for at indbyde Herskabet til at bevise dem den ved sliig Leilighed tilvante Naade, at bivaane Festglæderne. Herskabet kom dem allerede i Møde, og Børnene bestrøede dets Wei med Blomster.

Da Herskabet ved Kanten af den grønne Plads havde taget Sæde, fremtraadde den første Trop af Bønderpiger, hvis Anførerinde, med en Blomsterkurb i Haanden, førte til Herskabet Ordet i de Øvriges Navn.

Første Bondepige.

Vore Marker blomstre, og ere frugtbare. En vel-signet Høst belønner i dette Dieblik vort Arbeide. Naadigste Herskab! De modtage med Gunst dette Offer af vore Jordens Grøde, Sindbillede paa vor Taknemmelighed mod det Herskab, under hvis Bes-

skyttelse vore Marker blomstrede for at bære Frugt, og vor Stræben velsignedes. Ethvert Deres Skridt paa Livets Vej, indtil dets sildigste Efterhøst, være Dem, til Belønning for Deres Godhed imod os, bestrøet med Blomster!

Anførerinden nedsatte sin Kurv for Herškabets Fodder, og gik med sin Trop tilside.

De Piger, som bare Ege- og Blomsterkrandsen, traadde nu frem med deres Anførerinde, der bar i Haanden en Kurv fuld af Havefrugter, omfløjet med en Krands af Klover og Ar.

Anden Bondepige.

Dgsaa mit Dffer af vor Høsts Velsignelser modtage vort naadigste Herskab med Velbehag! Vi ville troe enhver vor Stræbsomheds Velsignelse forøget, naar vi maa dele dens Frugt med det Herskab, hvis Beskyttelse værner vort Held, hvis Blighed udgjør vor Fryd. Dem vorde Livets Høst blid, som dets blomstrende Foraar og Sommer! De nyde, med uafbrudt Glæde, rige Frugter af den Glæde, De udsaaede; Frugtbarhed lykksaliggjøre hver Egn, som De ynde!

Hun nedsatte sin Kurv for Herškabets Fodder, og gik med sine tilside.

Nu kom Fiskerne og Malkepigerne. Deres Ordførerinde med en Kurv fuld af Frugter, men prydet med Siv og Søblomster, traadde frem.

Tredie Bondepige.

Dgaa Sofystens Bebyggere i det Landskab, vor naadigste Herstabs Beskyttelse og Godhed gjør lykkeligt, frembære ved mig deres ydmyge Offer. Dgaa vi udbede os Deel i den Hæder, at et Sindbilled paa vor Tak og Hengivenhed for vort ædle Herstabs velgjørende Godhed mod os alle modtages med Gunst. Hver Aarstid, hver Egn, hvert Element yde villigen og rigeligen sine Gaver, hvilke vort naadigste Herstabs nyde glædeligen, altid omringe af Dem hengivne Hjerter, som vore, gjennem en lang Række af lykkelige Dage!

Efterat hun med sine var traadt tilside, fremstod Bønderkarlene med deres Meierede. Deres Ordforer sagde i alles Navn.

En Bønderkarl.

For vort ædle Herstabs Fodder nedlægger jeg her, i samtlige mine Benner, mine Brøders Navn paa Deres Guds, det Rødskab, vi nu til en velsignet Høst have afbrugt. Ved at see det i Deres særdeles Værge, ville vi troe deri at have et Sindbillede paa den Agt, Deres Hjerter værdige os, som bruge det; paa den Beskyttelse, hvormed De hævde os i vor Vei og Næring, og paa den Godhed for os, hvormed De Dag fra Dag gjøre os mere og mere lykkelige.

Bønderkarlene vare nu og dragne tilside. De Tilstedeværende udgjorde Kredse omkring Pladsen. De,

som skulde plante Træerne, stode med dem paa Deres Sted midt for Herškabet, paa den modsatte Side af Græspladsen; Børnene udgjorde den forreste Kreds om Pladsen, hag dem de andre Bønderfolk af begge Kjon.

Nu fremstod midt paa Pladsen de Gamles Ord-
fører, Festens Bestyrer, og taledede.

Den gamle Bonde.

Det er ingen tom Forestilling, ingen ubetydelig Leeg, hvormed vor Ungdom her opvarter Dem, naadigste Herškab! Betydningen er Sandhed. Vi erkjende med den oprigtigste Taknemmelighed, at vi have vort kongelige Herškabs Godhed og Forsorg at takke for vor Lykke og vor Glæde, næst vor landsfaderlige Konge, af hvis kongelige Huus De udgjøre en saa velsignelseværdig Deel. Derfor velsigne Dem Gud, vort naadigste Herškab!

Alle Bønderfolkene.

Gud velsigne Prindsen, og Prindsessen, og Deres Børn og Afkom til evig Tid!

(Hurraraab og Musik.)

Bonden.

Ret Børn! Men ogsaa Gud velsigne vor gode Konge og hans heele Huus.

Alle.

Gud velsigne Kongen, hans heele Huus og hans Slægt til evig Tid!

(Hurraraab og Musik.)

Bonden.

Saa Ret! Der er ingen Stads eller Kunst i vort
 Udfærd, naadigste Herffab; men det kommer fra
 Hjertet. — Nu til vore Stamtræer! Kommer Børn!
 Først de to for Prindsen og Prindsessen selv!

Nu plantede Bønderne de to Træer for Prind-
 sen og Prindsessen. Smidlertid fremtraadde Bønder-
 pigernes Anføreriinder, og Karlens Anfører paa Plads-
 sen tilligemed den Gamle, hvor de under Plantningen
 sang:

Alle.

Til Taknemmeligheds Minde,
 Minde om vort Held, vor Fryd,
 Hellige vi disse Linde
 Under glade Sanges Lyd.
 Vorer, Linde! og udbreder
 Yndig Skygge, yndigt Ly!
 Vore bedste Høitidsglæder
 Fra i Dag til eder tye.

Nu istemte alle, ogsaa de Omstaaende:

Vorer Linde, og udbreder
 Yndig Skygge, yndigt Ly!
 Vore bedste Høitidsglæder
 Fra i Dag til eder tye.

Bonden.

Vore bedste Høitidsglæder! o i Dag er det en af
 vore bedste Høitidsglæder. Vort Herffab giver os
 selv en Fæst — tager selv Deel i vor Glæde! — og
 i Fredags var det vor velsignede Prindsesses Fødsels-

fest — og der staaer hendes Lind — Vor velsignede
Prindsesse leve!

Alle.

Længe, længe og lykkelig leve vor velsignede Prinds-
sesse!

En Bøndepige.

Frederiks elskede Sophie

Denne Lind vi plante for.

Bores Tak og Fryd indvie

Den i høie Glædeschor!

Vor, o Lind! udbred dig, trives,

Grønnes ved din Mages Favn;

Thi af os i Dag dig gives

Et os hjært, velsignet Navn.

Alle igjentogte det sidste halve af Verset.

To Bønderpiger.

Frederik og Hans Sophie

Plantes disse Linde for;

Bores Tak og Fryd indvie

Dem i høie Glædeschor!

Vorer, Linde! vorer, trives,

Grønnes i hinandens Favn!

Thi enhver af eder gives

Et os hjært, velsignet Navn.

Som før blev det sidste halve gjentaget.

En Bøndepige.

Og som I, saa grønnes, trives,

De, hvis Navn I prydes med!

Og ved eder fro oplives

Gladen Egn's Hengivenhed!

Dg i eders Ly modtage
 End i mange mange Aar
 Frederik og hans ædle Mage
 Glade vore Glædeskor!

Gjentagelse som før.

Alle Ansørerinder og Ansører.

Under Herfæb, som skal ligne
 Dem, vi satte Mindet for,
 Skal vor Efterlæggt velsigne
 Dem i mange Hundred' Aar;
 Men endog, naar disse Linde,
 O — til danske Navn forgaaer,
 Frederiks og Sophias Minde
 Kjært, velsignet, kjønt bestaaer.

Hele Forsamlingen gjentog dette Vers.

Bonden.

Godt Børn! men Sang gjør det dog ikke. Vo-
 res Taknemmelighed og vores Glæde er dog i sig selv
 noget langt andet, end Sang og Dptog.

Børn! Jægerspriis var eengang Frederik den
 Femtes — den Godes — Yndlingssteb. Hans Ju-
 liane, som Gud velsigne, yndede det ogsaa. Det
 er nu Deres værdige Søn, Hans Navne, der med
 sin Sophie gjør os lykkelige og glade. — O Børn!
 hiin Frederik den Gode seer vist i dette Wieblik ned
 fra sin Glæde hisset til sin Efterlæggt og til os.
 Hans Erindring; hans Børns Godhed, Deres Hjer-
 ter mod os og alle; Udsigten over hiin Frederik den
 Godes Efterlæggt i vort Kongehuus, i Dem, vi see

for os, i vor Frederiks og Sophies Afkom — Udsigten til det, De skal blive for os og for Riget, og Deres Børn efter Dem — — — alt dette er det, som prenter sig os i Sjælen ved hvert Niekast hen paa de Træer, vi her have plantet. — Og, som vi, skal ogsaa vore Børn, og deres Børn og Børnebørn langt hen i Tiden, samlede sig her til Høitidsgilde! — Hver Qviddbren af Fuglene i disse Træers Toppe, hver Raslen af deres Blade, skal stedse frem opvække noget af disse glædefulde Billeder. Dette Sted skal blive til en Lund af Mindesmærker for denne Slægt! O! nu! for det første et Træ for hvert af Frederiks og Sophies velsignede Børn!

Nu grov man, og plantede de tre Træer for de tre kongelige Børn under følgende Sang, der istemtes af en liden Bondepige, som den gamle Bonde fremledte.

Til ynderiig Kreds om de hellige Træer,
Som vores Erkjendtlighed plantede her,
Fremvoxer, I Spirer! at snart vi maae see,
I blive til Stammer, os kjære som de.

Fremvoxer, og trives! forskjønner vor Egn!
Opfylder vort Haab! giver Ly! giver Hegn!
Og som I fremvære fra Nar og til Nar,
Saa vore og de, som I plantedes for!

Heele Forsamlingen igjentog:

Saa vore og de, som I plantedes for!

Forældrene lige i Fromhed og Dyd,
I Lyft, kun at frydes ved Retfærdnes Fryd,

Her eengang i Tiden de finde for sig
 En Efterslægt os i Erkjendtlighed liig!
 Allene for dem, der saa fuldt er' det værd',
 Til hædrende Minde et Træ vore her:
 Men stort vorde Tallet, at Stamfædres Lov
 Her eengang maae lyde i mægtige Skov.

Nu istemte den hele Forsamling:

Til yndige Kreds om de hellige Trær,
 Som vores Erkjendtlighed plantede her,
 Fremvoxer, I Spirer! at snart vi maae see,
 I blive til Trær, os kjære som de.

Bonden.

Endnu eengang: Længe leve Prindsen, og Prinds-
 sesen, og Deres Børn! Gud velsigne Deres Afkom
 til evig Tid!

Alle.

Længe leve Prindsen, og Prindsesen, og Deres
 Børn! Gud velsigne Deres Afkom til evig Tid!

Bonden.

Og nu Børn! kommer og danser!

Man traadde frem at begynde Dansen; men en
 Bondefarl afbrød det.

Bondefarlen.

Men Fader! vi har jo flere Trær at plante, som
 vi hverken vil eller bør glemme. Vor Prindses
 Moder! vor elskede Dronning Juliane!

Bonden.

Ret, Søn! Dersom Tægerspriis ikke allerede var
 stolt af at eie hendes Minde. Hift henne er Julia-

nes Høi. Den og alle dens Mindeesmærker og Træer
 ere tillige Mindeesmærker for hende, varige Erindringer
 af hendes Dyder.

Bondekarlen

(betænkte sig, men udbrød igjen.)

Men dog et Træ for vor Konge, og et for hans
 Søn!

Alle.

O ja, for Kongen, og for vor Kronprinds!

Med høi Røst istemte alle; Paukerne og Trom-
 peterne faldt ind med:

Fra Nordkap ned til Elbens Bred
 Boer Velstand, Frihed og Fred!
 Leve vor Konge! leve hans Søn!
 Det er vort Hnske, det er vor Bøn!

Bonden.

Ret, ret! — Velan! — Dog nei. — Der blev
 nys lagt Grundvolten til et Mindemærke for vor
 Konge, Hønnere, og vigtigere, og varigere, end vi
 kan sætte det; og det var, fordi han har afløst det
 Baand, der laae paa samtlige Rigets Bønder, fordi
 han har gjort os til frie Folk, og grundfæstet vor
 Lykke og Hæder til evig Tid. Og det veed vi jo
 alle, at det Minde er ogsaa et Minde for den gode,
 den elskede Kronprinds.

Medens Bonden saaledes talede, gif samtlige Bøn-
 derfolkene hen bag ved ham, og prybede den paa Plad-
 sen staaende Obelisk med deres Flagge, River og Meie-

rede, ved dens Fod hensesatte de deres Spader og Mel-
kespande. Midt i dette Landtrophæe ophængte de Kon-
gens og Kronprindsens Skyggebilleder, omgivne med
store Krands af Ur, Blomster og Løv. To Bøn-
derpiger afbrøde Bondens Tale med Sangen af Høst-
gildet:

Friheds Minde! o, hvor du er Fjøn!
Naar jeg vorder Danneqvinde,
Bringer jeg til dette Minde
Glad min førstefødte Søn.
 Ploven skal han føre,
 Børgtet skal han føre,
Men naar han kan nævne Moder,
Skal han nævne Fødeland,
Og velsigne Christian.

Alle.

Længe leve Kongen og hans Søn! Gud velsigne
vor Konge og vor Kronprinds!

Bonden.

Ret Børn! ret! Tak, Grethe! Tak, Anne! for
din Sang — Altsaa her ingen Træer for dem! Thi
desuden, Børn, saa er hvert Træ i den frigjorte
Bondes Mark, hver ny Stak ved hans Gaard —
alt — evige hinanden afløsende Mindesmærker for
vor Konge, der gjengav ham sin Frihed, og satte
ham i Stand til at nyde, hvad han har — og for vor
Konges Søn. Derfor velsigne Gud dem begge!

Alle.

Leve Kongen, hans Søn og alt hans Huus!

Leve vort kongelige Herkab, og deres Afkom
blomstre til evig Tid!

Endnu fremtraadde den gamle Bonde, istemmen-
Sangen af Høstgildet: Jeg eengang Semte Fred-
rik saae, med nogen Forandring til Anvendelse paa
Dagens Fest. Ogsaa denne Sang endtes med: Gud
velsigne vort Herkab og det heele kongelige
Huus, og med høie længe vedvarende Fryderaab.

Da Kredsene opløstes, for at begynde Dansen,
havde de unge Bønderfolk af begge Kjøen omslynget,
ei allene de nyplantede Træer, men den heele Plads,
med Kjeder af Egeløvskrandse, som omgave samtlige
Bønderfolk og alle Tilstedeværende tilligemed Herkabet.
Da Dansene begyndte, gik en Krands af Evigheds-
blomster fra Haand til Haand omkring mellem Bøn-
derfolket, og denne anbragtes af Bønderpigerne ufor-
mærkt under Dansen paa Hds. K. H. Prindsessens
Hoved.

Det kongl. Herkab vedblev at forhøie Bønderfol-
kenes Glæde ved sin Nærværelse, og selv at deeltage i
Forlystelsen.

I n d h o l d:

Side

H. K. H. Prinds Christian Frederik af Danmark tilegnet,
 Høstgildet paa Jægerspris 1792 VII.

Idyller:

Fiskeren efter Theokrit	3.
Cyclopen efter Theokrit	7.
Elskeren efter samme	11.
Melibæus efter Virgil	14.
De Borneede efter Voss	18.
Den hatofierdsindstyvende Geburtsdag efter Voss	29.
Ungdommen og Alderdommen	37.
Alexis og Eloë	47.
Amund og Sigrid	53.
Sigrid	58.
Hytten	61.
To Hyrdesange	63.
Huldbresang	65.
Sværmerier paa Ektoris Fødselsdag	67.
Til Ektoris	69.
Kysset 1778	72.

Den forvildede Gratie	74.
Amor en Skurf	78.
Til en Bondekone	83.
Geberen, Ridder Instruteur Schwarz tilskrevet	86.

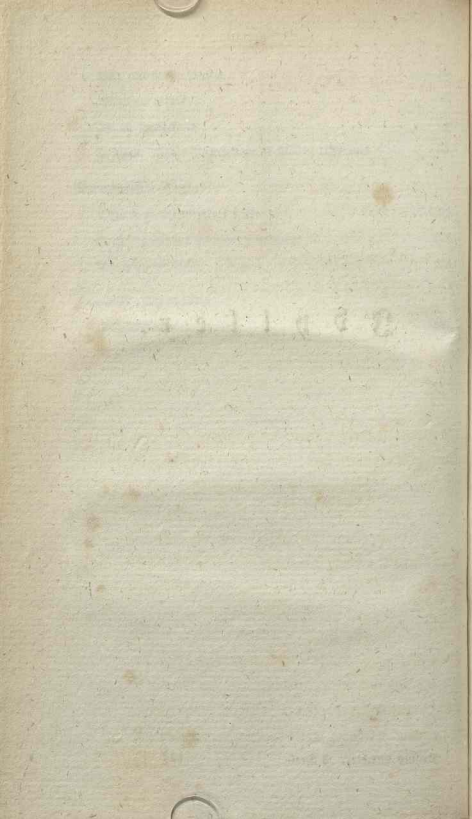
Dramatiske Digte:

Siguld et Eftersykke i 1 Akt	95.
Brode og Fingal Skuespil i 5 Dptoge	127.
Brønden Skuespil i 5 Dptoge	265.

Prosaiske Fortælling:

Koftebinderen og Coursen	431.
------------------------------------	------

Idyller.

F i s k e r n e ,

efter Theokrits en og tyvende Idylle.

Kun Armod, Diophant, opvækker Kunst og Glib,
Den gjør Arbeidsomhed. Ei kan den gustne Rummer
Tilstæde raske Mænd den Lades stygge Slummer;
Inddysser Søvnens ham endog en liden Tid,
Han i halvvaagen Nat dog stakket Slum skal nyde,
De vaagne Sorger den vil pludselig afbryde.

Do gamle Fiskere i fælles Hytte laae,
Dens Bægge vare Løv, og deres Seng var Straa.
I Kreds om dem laae alt, hvad Fiskeri tilhører:
Garn, Kroege, Kurve, Baad, Stang, Ruser, Hager,
Snører.

Paa Balser i en Krog den gamle Baad var sat,
De med en Matte-Stump, en usel Fisker Hat,
Og deres Pialter sig til Puder maatte nøie;
Det var den hele Skat, og Frugt af deres Nøie.
De eied intet Kar, ja ingen Hund engang;
De havde intet meer, men Uselhed og Trang
Blot deres Selskab var; thi ingen Nabo mødte
Paa langt til deres Egn; allene Havet stødte,

Med sagte Bolger ind til denne eensom Bred,
Som Kummeren og de har valgt til Dpholdsted.

Ei Maanens Bogn endnu sit halve Løb fuldbragte,
Alt gned de Dinene, sig paa sit Leie strakte,
(Arbeidet, deres Ben, afbrød den søde Blund)
Og talte følgende engang en Morgenstund.

Den Første.

Man vist nok tager Feil, min Ven, naar man beretter,
At lange Sommer-Dag har kun saa korte Nætter.
Jeg vel om tusind Ting nu alt har drømt i Nat,
Bedrages vi? Endnu har vi ei Dagen fat?

Den Anden.

Hvordan, Asphalion! du kan dig da beklage,
For Aarets beste Tid, de smukke Sommer-Dage?
Vor Tid gaaer meget ret. Siig heller, at vor Trang
Forjaget har din Søvn, og gjort din Nat saa lang.

Den Første.

Men hør mig! Du forstaaer jo Drømme at udlægge?
Jeg drømte meget smukt. Vi har desuden begge
I Tiffen lige Deel; jeg derfor ogsaa vil,
Du dele skal min Drøm, hvis du vil høre til.
Du har saa god Forstand, som neppe nogen anden,
Til Drømme at indsee behøves og Forstanden,
Desuden har vi Tid. Hvad skal vi gjøre her?
Vi ligge i vort Løb, og Sønnen horte er.

Søvn kommer ikke let i en saa usel Hytte,
Den sjelden, siger man, er selv de Stores Bytte.

Den Anden.

Nu da, jeg længe alt, begynd, fortæl din Ven,
Hvad sælsomt du har drømt.

Den Første.

I Afies sov vi hen,
Som du erindrer vel, brav silbig, meget trætte,
Ei heller vare vi just saa aldeles møtte
Vi havde spart vor Mad. Strax syntes mig, jeg saae
Mig selv med Angelen paa Klippe-Spidsen staae.
Jeg stod, og lurede, for Fisken at forføre,
Og strax kom en, og beed, og rusted i min Snøre.
Jeg drømte her om Fisk, som Roen om sit Drov. *)
Fast var han; men min Krog var heller ikke sløv.
Min Stang jeg kroget trak, men han retskaffen rykker,
Jeg undred paa, min Krog dog ikke gik i Stykker.
Jeg tænkte, faaer jeg ham, han vist nok river mig.
Ja riv kun, sagde jeg, jeg snart skal lønne dig.
Tilfældt fik jeg ham fat, og Striden var til Ende.
Men hør nu til engang: Den Fisk jeg fik i Hænde,
Var bare rene Guld. Jeg skælvede af Angst;
Neptuns Elenodie! det er en farlig Fangst!
Og er det hans Gemahls, den smukke Amphitrites? —
Hvi skulde dog min Haand med dette Kov besmittes?
Jeg derpaa skjelvende den meget varlig tog,

*) *Πασα χυων ἀφρον μαρτυρεται.*

At ei det mindste Guld sad efter paa min Krog.
 Jeg trak den med en Snor en Smule frem paa Sanden,
 Og svor paa aldrig meer at sætte Fod paa Stranden,
 Men blive smukt til Lands, og leve kongelig
 Af min optrukne Skat. — Og dette vaagned mig.
 Men gav du Agt min Ven? Den Fed, den gjør mig
 bange;
 Jeg svor paa, aldrig meer paa Havet Gist at fange!

Den Anden.

Slaa du dig kun til Ro. Din Guldfisf er ei til,
Dg heller ei din Eed. Din Drøm var Narrespil.
Fald du ilte strax, og ingen Tid forsømte,
Hen til det Sted, hvor du om denne Guldfisf drømte,
Dg kasted Angel der, saa fiskede du vel,
Dg med din gyldne Drøm ei sultede ihjel.

Cyclopen.

Til min Ven Rahbek,

efter Theokrits ellevte Idylle.

Jeg intet Pulver, intet Plaster veed,
 Ja intet andet Raad for Kjærlighed,
 End det, min Ven, Samænerne tilbyde;
 Skjøndt ikkun faa dets Nektarsødhed nyde.
 5 Du kjender det, din Sang jo Vidne bær,
 Du Muserne er fremfor andre kjær.

Saa lev'de fordum paa Siciliens Kyst
 En riig Cyclop, en Polyphem, hvis Bryst,
 Af Galathea's Skjønhed var indtagen.
 10 De første Haar udvorde ham paa Hagen;
 Hans Elskov ei paa Duun og Roser laae,
 Af Furier han den omringet saae.
 Han intet troede meer hans Agt fortjene;
 Dit gif hans Faar af Marken hjem allene,
 15 Mens sørgende han sang ved Havets Bred
 Om Galathea og sin Kjærlighed,
 Fra Solen randt; der fødte han med Smerte
 Det Saar, Cythere's Spyd har voldt hans Hjerte.
 Men han fandt Lægedom; paa Klippens Top
 20 Ved Havet sad den sørgende Cyclop,

Og sang:

- "Du flyer; du med Foragt vil lønne
 Min Kjærlighed, du Skjønneste blandt Skjønne!
 Meer hvid du er, end Mælk; saa Ejelen er
 25 Ei fjelne Lam, som du; og vild du meer
 End Kalven er; men ei umodne Drue
 Er streng som du; jeg, maa jeg dig ei flue,
 Dig, som i søde Søvn her for mig staaer
 Hver Nat, men flyer, naar søde Søvn forgaaer.
 30 Du flyer med Sønnen bort blandt hine Bølger,
 Som Lammet flyer, naar Ulven det forfølger.
 Først elskede jeg dig, da jeg dig saae
 Paa Bjerget med din Moder hist at gaae;
 Du gik omkring at sanke Hyacinter,
 35 Jeg viste Veien iblandt Bjergets Klinter.
 Fra den Tid aldrig meer jeg glemmer dig,
 Nei aldrig meer; men du foragter mig.

- Jeg veed det, Smukke! hvi jeg dig forstrækker.
 Det tykke Dienbryn min Pande dækker,
 40 Og langt det naaer til begge Øren ned;
 Et Nie har jeg kun, og alt for bred
 Du seer min Næse over Læben hænge.
 Men saadan, som han er, i hine Enge
 Din Polyphem dog føder tusend Faar,
 45 Hvis bedste Mælk han drikker; Høst og Vaar,
 Sa Vintren selv, mig Ost og Fiske byder,

Dg i min Mund Straapiben bedre lyder,
 End alle de Cyclopers, der er til.

Min Elskede! med Sang om dig og Spil

50 Mig tit endog en Uveirs Nat henrinder.

Jeg elleve, og alle svangre, Hinder
 For dig har født, og dertil tvende Par
 Af unge Bjørne dig bestemt jeg har.

D kom! det alt, og meer, for dig er rede.

55 Lad gule Hav kun staae mod sine Bredder;
 Meer sød din Nat hos mig i Grotten er;
 Du blandt Cypresser og Vebbender her,
 Dg Laurbær-Træer, og Ranker sødt skal sove.
 Her rinder kjøligt Vand fra hine Skove,

60 Klart Gubedrik af Vtna's hvide Snee;
 Hvo valgde vel for dette Bølgerne?

Jeg laaden er, og det maa skee dig støder;
 Men jeg har Egeved, og hist er Bløder,
 Dg jeg kan taale, om du steger mig.

65 Mit kjære Die selv jeg gav for dig.
 Hvi har jeg ikke Finner? hine Strømme
 Jeg skulde da som Fikken gjennemsvømme,
 Dg kysse dukkende paa Havets Bund
 Din Haand, om end du nægted' mig din Mund.

70 Af Lilier jeg og Balmu skulde flette
 En Krands, og bringe dig, og meer end dette;
 Jeg Vinter, Sommer, Aaret heelt omkring,
 Dig skulde bringe Egnens beste Ting.

Men nu, o snart jeg dog hos dig skal være;

75 Jeg, ubevant, at svømme nu vil lære;

Saa snart jeg blir en fremmed Sømand vaer,

Da skal jeg see, hvad Glæder Dybet har.

Kom, Galathea, kom, o hør min Klage,

Dg glem, som jeg, at vende hjem tilbage!

80 Kom, nyd med mig det søde Hyrdeliv,

Malk mine Faar, lav Ost, Hyrbinde bliv!

Min Moder er mig vred, og jeg vil ei sige

Det mindste Gode om mig til min Pige,

Endskjønt hun seer, jeg daglig tæres hen

85 Af Sorg; men jeg vil hevne mig igjen.

I Been og Hoved jeg mig syg vil klage;

Jeg ene ei vil bære paa min Plage.

O Polyphem! hvor daarlig er du dog!

Gaa, flet en Kurv! saa er du mere klog;

90 Malk dette Faar, bring Lov til hines Hytte!

Din Elffovs-Klage vil dog intet nytte.

En anden Galathea da maa see

Skal finde dig, ja vel en skjønnere.

Hver Aften mange med mig spørge ville,

95 I natlig Dands til mig jo alle smile,

Jeg og mig selv for noget maa ansee."

Saa Polyphem sin Elffov nærrede,

Dg sang, og mere sødt hans Dage løbe,

End han ved Guld sig kunde dem tilkjøbe.

Elskeren,

efter Theokrits tre og tyvende Idylle.

- Engang en ung i Elskov heftig Mand
 For en, vel smuk, men grusom, Pige brændte;
 Med Had gjengjeldte hun hans Elskovs Brand,
 Hun Amors Magt, hans Bue intet kjendte,
 5 Hun vidste ei, hvor smertelig hans Piiil
 I Hjertet er; i Dmgang og i Tale
 Var hun ubøielig, med mindste Smiil
 De smukke Læber ei hans Sorg hufvale;
 Og hvad er Diets Glands, og Rosenkind
 10 Til Trøst? Ei med et Kys hans Saar hun læger,
 Ei med et Ord; mod ham er hendes Sind
 Som Skovens vilde Dyr mod barske Jæger.
 Thi Læben spotter ham, af bitter Harm
 Er Diet fuldt; hver Træk paa hendes Kinder,
 15 Hver Mine viser hadopfyldte Barm,
 Hun seer ham kun, og Rosen strax forsvinder.
 Men, skjøndt opfyldt af Brede og Foragt,
 Hun dog er skjøn; og ved den Skjønnes Brede
 Forøges kun halstarrig Elskovs Magt.
 20 Dog kan han nu taalmodig ei tilbede
 Den Grumme meer; med Taarer gaaer han hen
 Til hendes Dør, og kysser den, og taler:
 "Du Løvehjertede og Grumme, kjend,

- Kjend, Marmorbryst, din Elfers bittre Qualer!
- 25 Uværdig al min Ild, jeg bringer dig
 For sidste Gang, en Gave nu, en Strikke.
 Bebreidelfer du faaer ei meer af mig;
 Jeg, dømt af dig, vil mig i Skiebnen stikke.
 Nu gaaer jeg hen, hvor Elfteren engang
- 30 Skal, siger man, et Raad mod Elskov finde,
 Hvor han skal glemme den. Det koste Evang!
 At Modstand jeg tilsidst skal overvinde.
 Og nu Farvel! Jeg veed, hvad forestaaer.
 Selv Rosen, ogsaa skøn, henvisnet blegner;
- 35 Fjolen pryder selv den skjønne Baar,
 Men falmer snart; snart hvide Lilje segner.
 Hvor hvid er Sneen ei? Let smelter den.
 Saa Ungdoms Glæds er skjon; men kort den varer.
 Den Tid vil komme, da du, som din Ven,
- 40 Med saaret Bryst selv Elskovs Magt erfarer;
 Men nu, det er for sidste Gang, o hør
 Din Elfer nu! mit Hjertes Qual dig saare!
 Naar du mig seer at hænge for din Dør,
 Stands, offre da din Ven en kjærlig Taare!
- 45 Medløst af Strikken bói dig til mit Liig;
 Din Klædning røre det, et Kys du give
 Den kolde Mund! det ei forfærde dig!
 Ei selv dit Kys kan kalde mig til Live.
 En Grav, som skjule kan min Kjærlighed,
- 50 Du reise mig; naar bort fra den du iler,

Raab trende Gange da: "Hvil, Ven, i Fred!"

Læg til: "At her en trofast Elsker hviler!"

Dg skriv saa paa min Grav: "Den Mand, hvis Liig

"Her lagdes ned, blev dræbt af Elskovs Smerte.

55 "Stat stille, Vandringsmand, og græd, og siig:

"Han elsket har et haardt, et grusomt Hjerte."

Saa var hans Ord. Ved Væggen han en Steen

Dpreiser sig; ved høie Dørstok binder

Sin Strikke fast, om Halsen kaster den,

60 Dg hænger død.

Hun aabner Døren, finder

Ham hængende og kvalt ved hendes Dør;

Men røres ei, og ingen Taare flyder;

Hun gaaer ham tæt forbi, og kold, som før,

65 Hun uforstyrret Ungdoms Glæder nyder.

Snart kommer hun engang i Bad; der stod

Den Gud, som hun, der har sin Elsker hadet,

Fornærmet har; paa høie Marmorfod

Staaer Amor der, og helder over Badet.

70 Dg Styttten styrter ned; knust ligger hun,

Dg Hævnens Lyst fortørnet Amor nyder;

Ei mindste Ord udstønner hendes Mund;

Det Purpurblod vidt over Badet flyder.

Farvel, I Elskende! thi knust og død

75 Den Haarde er. Lad fare stolte Drømme,

Dg elsker, lyder kun, hvad Amor bød!

Thi uforsønlig streng vil Amor dømme.

Melibæus,

efter Virgils syvende Ekloge.

Melibæus.

Engang, som Daphnis sad i Skyggen af en Eg,
Drev just til samme Sted to Hyrder deres Dvæg.
Den ene Coridon, den anden Thyrsis hedder;
Og dennes Hjord var Faar, hins melkbespendte Geder.
De var i Ungdoms Flor, fra samme Nabolav,
I Sang den ene ei den anden eftergav.
De nu, som ellers tidt, fornyed gammel Trætte,
Nu just det traf sig, at jeg blev Vidne til dette.
Thi mens jeg ryggede mit spæde Myrte Beed,
Saa var af Hjorden just min Bæder bleven kjæb.
"Kom, sagde Daphnis! kom, jeg her har seet Din

Bæder,

Kom sæt Dig, har Du Tid, det nytter ei, du leder.
Og for at drikke her, han nu ved Aftens Tid
Med alle Egnens Faar vil sikkert komme hid.
I Ly ved Flodens Rør, og under Egens Skygge,
Paa Minzos grønne Bred, for alffens Tummel trygge,
Ved disse Hyrders Sang, og Vesten-Vindens Spil,
Og Biens muntre Sværm vi os forlyste vil."
Saa vare Daphnis Ord. Hvor kunde jeg vel slippe,
Ei Phillis havde jeg, og ingen tro Alcippe
Som kunde hjælpe mig min Hjord i Huus at faae.

Men her er Bæddemaal, som ei forsømmes maa.
 Jeg satte alt tilsidst for dette Spøg tilside.
 Man sagde, Muserne best Flestviis Sang kan lide,
 Og først sang Coridon. Ja hør nu kun engang.
 Jeg mindes ganske vel den Vise, som de sang:

Coridon.

J Pieribiske Gudinder,
 Som have dannet Godri Sang!
 Forunder mig, som ham engang,
 J Sang at blive Dervinder!
 Hvis ei, saa dø al Lyst og Leeg!
 Stum Fløiten hænge skal paa denne Eeg.

Thyrsis.

Min Sang, min Fløites Lyd erlanger
 Blandt Landets Hyrder høiest Roes.
 D kroner, Godri Sang tiltrods,
 D kroner eders unge Sanger,
 At Godrus af Misundelse
 Kan briste, naar han faaer min Krands at see.

Coridon.

Tag gunstig, Skovenes Gudinde!
 Det barste Bildsvin, jeg frembær,
 Den Hjort, som nu dit Offer er,
 Og lad mig, lad mig Prisen vinde!
 Ja faaer min Sang din høie Gunst,
 Jeg dig af Marmor danne skal med Kunst.

Thyrsis.

Din Mælk, Priap! jeg dig skal yde;
 Alt nok for saadan Gud, som du!
 Du har din Marmor-Støtte nu;
 Med gylden Bælt jeg den skal pryde,
 Ja ydmyg jeg dig lyde vil,
 I fald min lille Hjord maa tage til.

Coridon.

Rom Galatea! elskte Pige!
 Rom lad mig knæle for dit Skjød,
 Som Hyblas Honning er du sød,
 Din Yndighed er uden Lige,
 Du smuk, som Engens Lilje er,
 O kom, har du din Hyrde mere kjær.

Thyrsis.

Min Nymphe! smukke Nereide!
 Hør nu: gid jeg maa blive dig
 Som Gift og Pest affædelig;
 Ja gid du mig ei bedre lide,
 End værste Urt, paa Marken staaer,
 Om ved dit Savn ei Timer blive Aar.

Coridon.

Den varme Soelhvervs Dage kommer,
 Nu blomstrer alt Krat-Skovens Top,
 Hvi hvornu Vinrankens Knop,
 Nu brænder alt den hebe Sommer.

D Hjord! hin Eng, som Sønnen blød,
D der ved Kildens Bred er Hvilen sød.

Thyrsis.

Naar Vinters Storm og Kulde kommer,
Har jeg mit Hjem og Arnested,
At varmes og oplives ved,
Til vi paa ny har munter Sommer.
Jeg møder Vintren uden Angst,
Saa rolig, som en Ulv gaaer ud paa Fangst.

Coridon.

Hvor blide ere disse Egne!
Hvor er ei Genbær-Træet smukt!
Hver Uble-Træ, hvor fuldt af Frugt!
Hver Green jo færdig er at segne!
Men reiser min Alexis bort,
Til Floden tørres, alting blive sort.

Thyrsis.

Er Phyllis ei i disse Egne,
Er Agren tør, og Vejret sygt,
Hvert Træ bortvisner blegt og sygt,
Dg mørkt og øde allevegne.
Men kommer hun, hvert Træ er grønt,
Dg alting strax, som hun, er mildt og skjønt.

Coridon.

Ulcides Popel-Træet ynder,
Dg Bacchus Ranken tung af Vin,

Men Myrten kalder Venus sin,
 Min Phyllis Hassel-Busken ynder;
 Og Haslen alle overgaaer,
 Saa længe den i Gunst hos Phyllis staaer.

Thyrsis.

Den ranke Bøg er Skovens Smykke,
 Og Poplen zirer Flodens Bred;
 Men hvor er Siir og Yndighed,
 Naar Phyllis Du Dig vil undrykke?
 Du smukke Pige ene blier
 Min Haves, Skovs, ja Egnens Siir.

Melibæus.

Saa sang de begge to i Daphnis's smukke Eng;
 Men Coridon blev da min egen bedste Dreng.

De Bornede.

En Idyl af J. S. Voss.

Mikkel.

Vindsen bli'r klar. Der er ingen Rand om Maanen,
 der funkler
 Kun faa Stjerner paa fløefrie, blanke, mørkeblaa
 Himmel.
 Hvor det løb flønt tilforn, naar Degnen om hellige
 Aften

Rimed' i Taarnet! Nu skralder det huult, som Ring-
ning til Ligfærd.

Sans.

Ikke saa mobløs, Mikkel! see kun, hvor alle bær
Bynker,

Mai og Aakander hiem til Pynt i Huse og Kirke.

Engang hviler man dog fra Hovslæbet. Lad os en
Smule

Synge! Luften er sval, og det klinger saa prægtig om
Aftnen;

Hestene græsser saa rolig i dugfulde Eng, og ved Tøiret
Holdes de nok fra Rugen, der, Gud ske Lov! staaer
saa deilig.

Ellerne dufte saa sødt, og sødt klinger Frøernes
Synge;

Nattergalen slaaer i med dem. Hvad siger Du, Mikkel,
Om Grev Bernstorffs Vise, om Stenen paa Gjentofte
Bakke,

Eller kjender Du ei den herlige Sang om Niels Lembak?
Det er en Sang! vor ny Kaplan fik mig lært den i
Søndags;

Tre Gange sang han den heel ved Præstens Postis
efter Moder,

Da jeg bragte ham ned de to Lærker, jeg gjorde saa
tamme,

At de tit sad, og sang paa mit Hoved, paa Toppen af
Huen.

Kom, og brum Bassen dertil, eller pib dertil i Dit
Maiblad.

Mikkel.

Seer Du ved Møllerens Åa det Lærred, der ligger
paa Blegen?

Seer Du, det finner i Maanen? og Hans! og
kjender Du hende,

Som sin Brudeseft der har lagt forgjeves paa Blegen?
Lagt den forgjæves der — og Du nøder mig dog til at
synge!

Hans.

Nu da, der vogter Katrine sin Bleg i Huset ved
Møllen;

Netop hørte jeg nu hendes Sang mellem Dværnenes
Brumlen.

Men hvad er det, Du snakker? Hun bleger forgjeves
sit Brudtøi?

Gjør da vort naadige Herfskab ei selv jeres Bryllup til
Høsten?

Mikkel.

Søg Du Tro og Love hos naadige Herfskab! nei
Skjelmer,

Skjelmer de ere, og værd at dingle i høieste Galge.

Hans.

Est, ei saa høit! om ham slikt hans lille Finger
fortæller!

Mikkil.

Lad den fortælle, hvad sandt er; har ikke den Karl
 lovt mig Bryllup,
 Og min Frihed dertil, for hundrede Daler — Min
 Fader
 Med det skaldede rystende Hove'd, og min Bro'er,
 stakkels Krøbling,
 (Som den Karl folgte bort, som en Hund til den en-
 gelske Kaper,
 Der løb her ind Anno Firs, for at miste de dygtige
 Knokler
 Ved Hollænders, og Franskmænds, og Menneſkeædes-
 res Kugler)
 Alle skrabede frem alt, alt, hvad de havde til beste,
 Brudegavs Dalere, Spesjer, Johanneſer, ſkimlede
 Kroner,
 Rigsorter og Pillarer, og Drer, Kopeker og Rubler;
 Solgte dertil endnu den brune Vallak med Bledſet,
 Samt den rødbrune Stud paa Faſtemarked for Skam-
 kjøb;
 Sa endog ſalig Moers den ſolubeflagene Psalmbog,
 Der var Fæſtensgave af Fa'er, den Gang han var
 Frier,
 Ogſaa den Gulbring, hun gav ham, og hvortil hun
 havde ſparet,
 Ved at ſye om Natten, den Gang hun tjente i Naſborg.
 "Mikkil, ſagde de, tag den ſmule Armod, vor ſidſte

"Nøds og Ures Skilling; og bring det den sultene
Junker.

"Bedre fattig og fri, end Slave med Salomons
Rigdom!

"Band og Brød er nok til Livet. Arbeid Du kun ærlig,

"Syng, og beed, og hav Tillid til Gud, som i Vin-
tren bespiser

"Himmelens Fugle, og klæder Lilien. Ei græd, men
vær lystig!

"See Din Faer er nu gammel; graat blev hans Ho-
ved og skaldet

"Under Kummer. Det rystende nu sig hælder mod
Graven;

"Og Din Broder alt halv er bortvisnet. Snart Gud
os vil føre

"Bort fra Jammerdalen til Fredens evige Hytter.

"Tag de lumpne Penge og bring ham dem; Mikkell!
Du bringer

"Taarer og Blod. — Trøst ham Gud, naar de ham
brænde paa Sjælen!"

Grædende bragte jeg dem til den Karl. Han talte
dem. "Mikkell!

"Bryllup og Frihed jeg gi'er Dig; men" — og nu
trak han paa Axelen.

Hans.

Plager Fanden ham da? Hvad har hans Naade da
nu for?

Mikkel.

Den, der vil hænge sig, Hans, den finder sagtens en
Strikke.

See! der havde jeg tøiret op paa hans Eng; hist jeg
havde

Pløiet for grundt, der kun halvtørstet Kornet — og
Gud veed —

Kort hans Regning var større end hundrede Daler —
Jeg kunde,

Mumled' han, gjerne slaae mig til Ro; han havde
Formodning,

Om, hvem det var, det stjal den Halvtønde Rug bort
af Løen.

Hans.

Havde han Ret i det første; det var ei meget at undre;
Ehi hvad Trostakb forlanger den Skurk af den, som
bestandig

Under Labefogds Svøbe kjemper med Skjendsel og
Hunger?

Men for den sidste Beskyldning, Du skal ham stevne
for Landsret.

Der skal jeg bevidne: Johan, Lakeien, af Løen

Har, som den naadige Frue ham forud tillod, stjaalet
Rugen.

Mikkel.

Hans! Den hellige Nadver jeg ta'r paa, at jeg er
uskyldig.

Har jeg ei, siden jeg fik det spildte Haab, plantet
Træer?

Ei sadt Gjerder? ei sliffet paa Hytten? og ei gravet
Grøfter?

Men nu stevne! ved hvem? hvor er Pengene? Og
hvad veed Kongen,

Hvad hans Ministre, deraf? Ministrene! Pyt, mellem
Navne

Hugger den eene vel Vinene ud paa den anden? — Sa
syng kun,

Syng kun Katrine, og dands paa Blegdammen! Du
har din Frihed,

Fri skal Din Brudgom og være. Han er det. Snart
dandse vi lystig

Paa vor Bryllupsdag, i lange hoppende Rader,
Over Bakke og Dal — og Fogden med Pidsken slaaer
Takten.

Men Du græder, for Konerne snart vil nedrive Din
Fletning.

Troft Dig min Tøs! ogsaa godt vil Konehuen Dig
klæde,

See den gamle Mand, hvor han græder af Glæde!
vor Krøbling,

Hvor han lystig i Dands springer let omkring paa sit
Træbeen.

Tør Du Taarerne af, og glæd Dig, thi de har jo alle
Gjort os lykkelig'; Du er en fri og lykkelig Kone,

Snart en lykkelig Moder til frie Sønner og Døttre.
 Jo, Hans! — Men den Mand skal mig, om jeg ei
 la'r den rødgule Hane

Flyve hen over den naabige Røvers Tag, og saa ta'er
 jeg

Sollen ved Stranden, og vips, saa er jeg over i
 Sverrig.

Hans.

Men tænk, Mikkel! hans Børn!

Mikkel.

Den Snogynge! Falder da Ublet
 Langt fra Stammen? Den Snogynge hvisler jo alt,
 som de gamle.

Gif ei Hovmest'ren i Dag, og græd, og vreed sine
 Hænder!

Hans.

Men det hedder: "Mig tilhører Hevnen, og jeg vil
 gjengjelde"

Siger Herren. Og nu Din gamle Fader og Broder!

Mikkel.

Herlige Ord! "Mig tilhører Hevnen og jeg vil gjen-
 gjelde."

See! til Gud min Sag jeg betroer, og lider taalsmodig.
 Men, paa Dommens Dag staae og vi for Hevnerens
 Afsyn.

Hans.

Mikkel! Du talte om Dans. Jeg vil fortælle Dig noget.

Kjender Du ikke den Høi der henne paa Veien til Thisted,
 Strax, naar man dreier omkring under Krattet langs
 hen ad Aaen,

Der hvor Lyngen begynder? Hen over ad Høire staaer
 Galgen;

Lige for den er Høien. Min salig Morbro'er, Peer
 Jæger

Lured Skjærtorsdag Nat i Maanesskin der efter Ræven
 Ret som det var, saa kom der, med Bulder som Tor-
 den, af Krattet

En Flok Jægere ud, og feiede af gjennem Lyngen.

Hurra! freeg' Jægerne høit, og Hestene prusted' og
 vinsked' ;

Pissene smældte, og Jagthornet hylte, og djævelske Hunde
 Glammed' ad Hiorten; og nu stak heele Jagten mod
 Høien.

Pips, der stod Høien opløftet paa fire gloende Piller. —
 Morbro'er, der læste i Bøger, trods Præsten, og
 brød sig kun lidt om

Spøgelse, holdte sig kjæk, og uagtet hans Graaskim-
 mel prusted',

Tænk, saa reed han dog modig, som altid han var,
 lige til dem.

Gjet nu engang, hvad det var, og hvad Spil gamle
 Satan der havde!

Jægere, Heste, Hunde, var altsammen Junkre, med
 Mantler,

Skjægge, og store Parykker, og Sabler, og fuldeste
Rustning,
Som de Schlaraffengesigter i Junkerens Storstue staae
der.

Qvindfolk med høie Fontanser, og Fiskebeensskjorter
med Slæb paa,

Bød dem op til en Dans. Der raslede de gloende
Lænker;

Og til Musik der skralded' af Høien en Hvinen og
Tuden. —

Derpaa blev Taffelet dækket. Overst ved Enden af
Bordet

Satte Stifteren sig af den høiadelige Stamme;

Stratenrøver han var, som hans Ansigt og viste. Hans
Buxer

Bams og Støvler, og alt, var af gloende Jern! og
der aad' de

Blodigt Menneſkekjød, drak dertil kaagende Taarer. —

Nederst ved Bordhjørnet sad den sidst hensovne af
Stammen,

Bores Junkers Papa, Hr. Landraaden. Fuld af For-
undring

Snused' han, thi han lugtede levende Folk; han keeg
bag sig

Hen ad Galgen, og saae min Morbro'er staae der, og lige.

Hurtigen sprang han op af den gloende Stoel, saa den
rasled',

Bragte ham Bægeret fuldt af Taarer, og brølte:

"Stik ud Peer!"

Peer vil ikke; han skal. "Nu, skal jeg da drikke saa
maa jeg."

Sagde han: "altsaa i Guds Navn!" og, Knald!
saa var alting forsvundet.

Mikkel.

Snart er denne Karl med. Da er hans Musik vore
vore Sukke.

Ha, og da skal vore Taarer ham brænde i Sjælen.

Hans.

Heida, og saa skal han dansse Risorausen med hendes
Naade,

Frue Tipoldemama! O da vil han trippe, og kneise.
Men hans Kjælling, det Beenrad, vil bande paa fransk,
spytte Funker

Ud den gammelbogs Dans, naar ei den sipperne
Tærne

Hænger Lænkerne modens og peent nok. Da gatter
sig Satan.

Mikkel! Har Du Tobak? De Myg stikke hæslig i
Nften.

Mikkel.

Der, tag Pungen og stop. Den gav mig Katrine til
Julen:

Den Gang havde vi Haab endnu, og var' glade, som
Smaabørn.

Hans! der flaaer Du forgjæves, for Binden ta'er Trø-
fket af Tønden.

Gno Dig.

Hans.

Nu har jeg Ild. Tænd ogsaa Din Pibe
for Selskab!

Hei, der flaaer Skimlen sig løs; ei see dog hvor Plaz-
gen i Løiret

Bimfler, og flaaer sig — Du skal, kommer Du i Jun-
kerens Ager!

Pots! han prygler os krumme og lamme. Pasop!
efter Skimlen!

Den halvfjerdefindstyvende Geburtsdag.

efter Dødes fiortende Idyl.

Bøyet over Postillen, ved Dødens varmende Side,
Sad den ærlige Dam, nu fyrgetyvende Winter
Byens Organist; i arvede Lænestol sad han;
Kunstig udskaaen den var, betrukket med brunnarvet
Kyslær.

Arme, Sæde og Ryg svulmed' høit af elastiske Krøl-
haar.

Tidt han Hænderne folbed', og tidt han med lydelig
Mumlen

Læste de trøstfulde Sprog og Formanelser? men efter-
haanden

Mattebes Diet; det nu var i qvægende Middagsflum
luffet.

Festlig med sribet Kalmank's Kasseking var Oldingen
pyntet;

Thi det var hans halvfierdfindstyvende glade Geburtsdag.
Dg nu havde hans Søn, den lærde Pastor i Melby
Nys sendt fire Glasfer af gamle balsamiske Rhinskvinn
Med det Løfte, at, hvis for den dybe Snee det blev
mueligt,

Skulde han vist ham i Dag med sin unge Kone besøge.
En af Glasferne havde den Gamle i Dag over Borde
Glad afrevet dens Segl, og kluftet med Moer, og et
Glas tømt

Paa deres kjære Søn's, og hans unge Kjærestes Sund-
hed,

Som han saa ønsked' endnu at see før hans salige
Hensart.

Over Postillen laae vor Oldings sneehvide Lokker
Brillerne og den Fløiels violblaae sirlige Hue
Med den Rævestinds Bræm, og Duff og Lidser af
Guldtraad.

Moer havde prydet Seng og Vindver med rene
Gardiner,

Ryddet op overalt, og feiet Gulvet i Flammer.
Over Bordet havde hun bredt rødblommede Thedug,
Renset Støvet bort af Rosmarinen ved Vindvet,
Ligesom og af Levkøien og Rosenbusken i Krogen

Samt af den grønnende Kurb ved Dvnen med Lillies
konvaller,

Rundtom Tælkerner og Fæde af Tin velffurede glimred'
Fra Karnissen; de to blaablomstrede Rostokker Kruse
Hængte hver paa sin Knag! saa det smukke Tysfad af
Messing

Manglefiæl og Stok, og den firlige Balnødtræes Alen.
Men det grønne Klaveer af Oldingen stemt og be-
strænget

Stod med sit billedbemalede Laag, og skinned'; for
neden

Hang et Pedal, paa Bogstolen laae den aabne Cho-
ralbog

Ogsaa Egeffabet, med vingede Hovder og Sirkler
Skrueformede Been, og Laaseffildte af Messing
(Dette fik Moer af sin salig Moer, Degninden, til
Medgift)

Havde hun støvet af, og bonet med Bor, saa det
glindsed'.

Oven stod paa Trapper en Hund, og en glubende Love,
Begge af Gibs, og Glasfe med kunstig flebne Figurer,
To Thepotter af Tin, og Kopper af Leertsøi, og Ubler.

Og af den vidiesflettede Spindestoel nu hun sig
hæved'

Langsom, og tripped' paa knirkende Sand hen til Uhrer
ved Væggen,

Og bandt Slaglobbets Snor ved Sømmet, at ikke
 den Gamle
 Skulde opvækkes ved Glaslokkens Klang og høi-
 mælede Kufuf;
 Saae derpaa ud, hvor Sneen tæthvirvlet mod Vind-
 verne rasled,
 Og hvor den stødende Storm brused' frem i hvert
 Hjørne af Gaarden,
 Skiulende strax alle Spor efter Kragen, der hopped'
 paa Loen.
 Og nu hun rysted' med Hov'det, og hvistede halv,
 hvad hun tænkte:

Gode Gud! hvor det stormer, og Sneen sig
 famler, hvor Ly er;
 Stakkels reisende Folk! det er et Vejr, hvori ingen,
 Som forbarmer sig over sit Kræ, jog en Hund ud af
 Døren.
 Men min Søn kommer dog til Geburtsdagen; vist,
 o mit Hierte
 Banker mig saa; og see! hvor Ratten paa Trinnet
 af Bordet
 Snurrer, og slikker sin Note, og toer sig om Skiæg
 og om Nakke;
 Fremmede faae vi da vist, efter alle Fornuftiges Domme.
 Saa hun taled', med skjælvende Haand hun
 Kopperne ordned'

Fyldte Sukkerdaasen, og bortjog de snurrende Fluer,
 Som hendes Mand havde sparet med Smækken til
 Selskab om Vintren;

Tog to hollandske grøntbepoede Piber af Hylben,
 Og af Kardusen Tobak paa Tintallerkener lagde.

Nu gif hun hen, med hæst og dæmpet Stemme
 hun kaldte

Frem af Borgestuen Marie fra rumlende Spoelrok,
 Hvor hun det haspeede Garn fra Vinden affpoelte til
 Bævning:

Strab mig Kul, Marie! herfrem af Dvnen, og
 læg saa

Brænde og Tørre derind, og Bøgeved; mag, det kan
 brænde,

Men vær sagte, at Fa'er af Middagssovnens ei vækkes;
 Naar det da er brændt ned, saa skyd den knortede
 Klods ind,

Ehi vor gamle Fa'er han klager, det veed vi, bestandig
 Over Frost, og tyer til Solen endogsaa i Høsten.

Børnene ogsaa nok kan behøve lidt Varme i Stuen.

Saaledes taled' hun; da skræbed' Marie af
 Dvnen

Kul, lagde dygtig i, og vækkede Luen med Viften,
 Høstede, skændte paa Røgen, og tørred' de græbende
 Dine.

Men nu brændte Moer paa Skorsteensessen i Panden
 Over Gløderne Kaffe, og rørte den om med sin Træffee
 Knagende Bønnerne svedte, og bruned' sig, medens
 en Taage

Dampende tyk stod op, og Røgken og Loft gjennemrøgte.
 Og fra Skorsteenshylben nedtog hun Møllen, og hældte
 Bønnerne i dens Bæger, den mellem Knæerne satte,
 Holdt paa Kassen med venstre Haand, dreied' Knap-
 pen med høire,

Samled' husholddrift tidt de hoppende Bønner af Skibdet,
 Og paa det graa Papir udgjød grovmalede Kaffe.
 Men nu standsed' hun midt i Løbet den rastende Mølle,
 Vendte sig til Marie, som lukkede Døren, og talte;

Gil, Marie! og luk den vagtsomme Hund ind i
 Skuret,

At, naar Slæden kommer, ei Fa'er ved hans Gjøen
 skal vækkes.

Men forsømmer ei Hans, for mørke Aften at hente
 Brasnerne hjem fra Lars Tiffer? gaae, bring ham
 Posen, og mind ham!

Om han ogsaa klove'd' en Smule Brænde til Gaasen,
 Som skal paa Spid; Gaa, flye ham Dren — og saa
 med det samme

Stig op paa Dueflaget, og see, om Slæden ei kommer!
 Saa befoel hun; da hasted' af Rist'net den flit-
 tige Tærne,

Nedtog Dren og Posen af sodede Bæg, hvor de hængte,
 Løkked' med skimlet Brød den tro Pasop ind i Skuret,
 Kramped' saa Dørren til, inden hvilken han peeb, og
 han kradsed',

Løb giennem Sneen til Loen, hvor Hans med vældig-
 ste Arbeid'

Hakkelse skar; thi han frøs. Hun mindte ham, ilede
 derpaa

Op til Dueslaget, og pusted', og gned sine Hænder,
 Putted' dem under Forklædet ind, eller slog dem om
 Skuldren.

Dg i den Taage af flyvende Sne hun skimted',
 hvor Slæden
 Strax ved Byen foer klingrende ned over Bakken; fra
 Stigen

Sled' hun ned, og bragte den gamle Mo'er dette
 Budskab.

Hurtig med bævende Knæ iiled' Mo'er, høit
 slog hendes Hierte;

Anden var kort, hun løb, og tabte i Løbet sin Tøffel.
 Tærnen gik til Porten, og aabned, og mere og mere
 Nærmed' sig Klinget, og Vidskens Anald og Hestenes
 Trampen.

Dg giennem Gaardporten ind fremsvæved' besneede
 Slæde,

Dg ved Dørren standsed' de prustende dampende Heste.

Gamle Mo'er hasteb' ud, og raabte: Velkommen!
Velkommen!

Favned med Kys sin elskede Søn, som først sprang
af Glæden,

Og hjalp Datteren ud af hendes haarrige Fodsæk.
Løste den Floyels Kyse, og kyskede hende; da trilled'
Glædes Graad fra den Gamles paa Datterens yndige
Kinder.

Men hvor er min Fader? han er dog frisk sin
Geburtsdag?

Spurgde Sønnen. Da tyskede Moer med vinkende
Hænder:

Stille! han sover; først bliver qvit de besneede Kapper,
Derpaa væk ham med Kysse, du kjære, du elskede
Datter!

Arme Barn! dit Ansigt er rødt som en Glød af den
Østvind;

Men der er varmt i Stuen, og strax er Kaffeen færdig.

Saa hun taled', paa dreiede Knag deres Kapper
ophængde,

Kabnede Klinken sagte, og Børnene trined' i Stuen.
Men den unge Kone med skionne smilende Ansigt
Hopped' hen, og kyskede Ddningens Kind, og forfrækket
Saae han op, og han hang i hans Børns omfavnende
Arme.

Ungdommen og Alderdommen.

En Idylle.

Palæmon. Thyrsis. Amynt.

Palæmon.

Hæd straalér Solen, Thyrsis! lad os søge
et bedre Skjul ved hine høie Bøge;
Fra Busken her vi dog nu snart maae flye,
naar Solen kommer hid; og hvis hiin Sky
medbringer Regn, den os kun slet bedækker.

Thyrsis.

Velan! den gamle Bøg jo hist udstrækker
tæt sammenslettet tykbeløvet Green;
Vi Ly og Skygge finde under den.
Der græsser Hjorden nær, og vil der falde
den Regn, det truer med, saa kan vi kalde
vor Hjord derhen; der Skjul er meer end nok
saavel for os, som for vor liden Flok.

Palæmon.

Hist kommer vor Amynt, hvad om vi kaldte
ham hid, at høre paa den Sang, vi talte
forleden om?

Thyrsis.

Jeg tænkte selv derpaa;

Men, tænkte jeg, det mig kun slet vil gaae
i Bæddesang mod dig, som Sangerguden

faa rigt begavet har; og desforuden
er dette Bøger, som af Valbirk Træ
jeg just har fkaaret nu, det eneste
du vinde kan, om han dig det tilkjendet.

Palæmon.

See, denne Stav jeg selv med egne Hænder
udfkaaret har, og trende Snese Aar
jeg drevet har med den min lille Hjord.

Du seer Silen med Blomsterkrandsen hildet,
ved Druen glad, paa den med Flib afbildet.
For Resten see, hvor smukt den knudret er,
faa god en Stav jeg faaer nok aldrig meer;
Men hærdet du af Brug og Aar den finder;
Den vinder du, hvis jeg ei Bægret vinder.

Thyrsis.

De evigunge trende Gratier
i Dands afbildte du paa Bægret seer.
See disse fine Træk, de snart afflibes,
om med uvarsom Haand for tidt det gribes.
Det være dit, naar Sangen er fuldbendt,
og det, som vist vil skee, dig blir tilkjendt.

Palæmon.

Rom hid, Amynt, hvad har du at forrette,
som hindrer dig? Sid her, en Krands du flette.
Den unge Hyrdes Tæsse du med den
nu pryde skal; thi hør, min gode Ven,
en Bæddesang vi to vil her istemme;

Du veed, jeg dog har mangen Priis der hjemme,
som før jeg vandt, ham vandt jeg ingen af.

Et Bæger vedder han, og jeg min Stav;

Du domme skal, hvo vundne Priis skal tage.

Amynt.

Velan! begynder. Her i fordums Dage
sang selv Apoll! sødt lod hans Cithars Klang,
selv Pierider lytted' paa hans Sang
i Buxten hist: paa ny jeg skal fornemme
dem lytte paa den Sang, I vil istemme,
I Phæbi Yndlinger!

Thyrsis.

Bedst gjorde jeg,

om nøiet med din Roes jeg voved' ei
at miste den; men dristigt Haab mig kalder.
Din Roes, Palæmon, meer end høie Alder
dig byder at begynde. Nu, velan!
begynd; jeg svarer dig, saa godt jeg kan.

Palæmon.

Til Alderdommens Priis og Gre,
og om den faste, jevne Lyst,
som fylder vise Oldings Bryst,
min stille Sang istemt skal være.
Lyksalig den, som overstreed
den lange kummerfulde Kjede
af hine Aars Besværlighed;
kun Oldings Bryst kan føle Glæde.

Thyrsis.

Til muntre Ungdoms Priis indgyde
 Gamenen selv sin Yndling Sang!
 Med glade Toner skal dens Klang
 høit gjennem Skov og Dale lyde.
 Og sød er Livets blide Baar,
 og glade gaae dens muntre Dage;
 Til den, naar Glædens Tid forgaaer,
 seer frosne Olding fro tilbage.

Palæmon.

Den blide Baar er riig paa Møie,
 og Sommerdagen lang og heed
 udperfer stræbsom Hyrdes Sved;
 Mig gyldne Høst kan bedst fornøie.
 Da fede Melk og pibed Ost,
 og endte Stræbens Frugt man nyder;
 da Druens Nektar, Ublets Most
 den sorgfri Hyrdes Hjerter fryder.

Thyrsis.

O du, som Rosens Bæger fylder
 med Ambraduft, o blide Baar!
 du Sæd til Aarets Fryd udsaaer,
 selv Høstens Marker du forgylde.
 Naturen, før i Dvale lagt,
 med Blomsterkrandse du omslynger:
 dig, iført elysæisk Pragt,
 alt, hvad som aander, fro besynger.

Palæmon.

Vor Alders Høst, dens Fred og Glæde,
 er Maalet for et noisomt Liv;
 Kun Daaren søger Tidsfordriv
 i det, han gammel skal begræde.
 Kun for en sildig Alders Aar
 hver anden Alder stræber, sveder;
 Vee den, som ei fra Livets Baar
 sig stedse mod dets Høst bereder.

Thyrsis.

Kun muntre Ungdom Livet nyder;
 rask smager den med hver en Sands
 Naturens Fryd, og seer dens Glands;
 Men Tiden Fryd og Glands udrydder.
 Jeg nyder glad min Alders Baar,
 Skjøn Himlens Hvelving mig bedækker;
 For mig sødt Lærken Triller slaar;
 Græshoppen sødt i Marken kvækker.

Palæmon.

Som Havets spildte Bølger bryde
 af Stormen ført' mod trygge Kyst;
 Saa bruser vilde Yndlings Bryst,
 naar utæmt' Sindets Storme lyde.
 Men fast den stille Alderdom
 ei kjender hine Stormes Vælde;
 Inddysset i ufrugtbar Slum,
 den ei vor No formaaer at fælde.

Thyrsis.

Naar raske Storme Bølger trille,
 den kloge Styrmand glad sin Stavn
 seer ile frem fra Havn til Havn;
 Han hader Havblis's lumste Hvile;
 Den muntre Ungdom ræddes ei
 for Vindens Stød; han glad den følger.
 Majader styre vores Bei,
 og jevne de oprørte Bølger.

Palæmon.

Fortærende er Elskovs Plage;
 den blødgjør mandig Unglings Sjel;
 gjør Kæmpen selv til feige Træl;
 Dens Folgeskab er Suk og Klage.
 Den Skjønnes Roser falme hen,
 og Elskovs Drøm i Hast bortfarer;
 Men Dding klog foragter den
 mod Venkskab, som med Livet varer.

Thyrsis.

Du, som min Alder glad tilbeder,
 o Kjærlighed, udstræk din Arm!
 Saar dybt paa ny den Ddings Barm,
 som spotte tør din Guddoms Hæder!
 Mit Bryst er varmt af Venkskabs Ild,
 erkjender dybt dens sande Glæde;
 Men Phyllis Unde, Phyllis Smil
 mit Bryst til Døden skal tilbede.

Palæmon.

Med Gift du Druens Nektar blander
 og Had og Drab, o Glædens Gud!
 Naar dristig Ungling tømmer ud
 det Bæger, som han snart forbander.
 Med Venstabs blide, jevne Fryd
 opfylder du dit vide Bæger,
 naar under stille Sanges Lyd
 din Nektar vise Olding qvæger.

Thyrsis.

Blid Evan raske Ungling rækker
 sit Bæger kronet med sin Krands;
 Dets Ild opglødende hver Sands
 til dobbelt Kraft og Styrke vækker.
 Da trefold skjon mig Phyllis er,
 med trefold Ild hun mig omarmer;
 dens sande Kraft ei føles meer,
 naar Ungdoms Glød ei meer opvarmer.

Palæmon.

Erfarenhed og Sindets Styrke
 kun Tid og Alder lære kan;
 Men uforsøgt den unge Mand
 vild sværmer, som i Nat og Mørke.
 Den Ungling, som til mandig Daad
 har Kraft og Lyst, forgjeves stræber,
 om han foragter Klogstabs Raad
 af den erfarne Oldings Læber.

Thyrsis.

Den raske Ungdoms Ild forkaster
 al frygt som Tvivl; Fornuftens Bud
 ei først ved Grublen findes ud;
 Den unge snart til Maalet haster.
 Med stærke Arm og modig Sjæl
 han ingen Daad besværlig finder.
 Feig spandt Omphales gamle Træl,
 som ung var Lovers Overvinder.

Palæmon.

Den Gamle, løst fra Livets Lænker,
 dets Sødhed fri modtage kan;
 Dets Kummer gaaer ham lidet an,
 og intet meer hans Hjerte krænker.
 Glad, under Dages Byrde krum,
 gaaer møt af Alder gamle Hyrde
 til Glæden i Elysium;
 Der først forglemmes Livets Byrde.

Thyrsis.

Sødt flyde Ungdoms blide Dage,
 dens Styrke trodser al Besvær;
 I den lykksaligt Livet er,
 og ubekjendt med Kummer's Klage.
 Fornøiet jeg med sorgfri Aand
 min Ungdoms muntre Bane vandrer;
 Afstjær da Døden Livets Baand,
 jeg kun Elysium forandrer.

Umynt.

Langt meer end Sang af kjelne Nattergale,
 liig Zephyrs Lyd i buskbevoxne Dale,
 og Kildens Raalen af det rige Væld,
 fortryller eders Sang min hele Sjæl.
 Tidt denne Sang I her paa ny istemme!
 Vor hele Egn skal Livets Bægt forglemme.
 Du Egnens unge Hyrder lære skal
 din Sang, min Thyrsis, og dens Tonefald
 skal disse Høies Echo glad gjentage;
 Den af hver Ynglings Barm al Sorg forjage!

Om dig, Palæmon! som saa vel tilfreds
 din Alder bær, jeg tidt en talrig Kreds
 af gamle Hyrder samle skal, og lære
 af din den stille Sang, som du, at bære
 den Byrde, som er dig saa sød og let.

I begge har til Prisen lige Ret.
 Din Stav, Palæmon, Thyrsis skal modtage;
 Dig Druen sød af Thyrsis Bæger smage,
 det vinder du. Jeg tvende Krandsse bandt,
 modtager hver den Krands, I begge vandt.
 For Resten begge lærer Egnens Hyrder,
 at, har hver Alder sine egne Byrder,
 saa har og hver sin Sødhed og sin Lyst.
 som vældig nydes af den Vises Bryst;
 At Daaren sig omsonst lykkelig kalder,

trods Skjebnens Gunst, i hver en Livets Alder;
 At Dyd og Wiisdom gør hver Alder liig,
 og uden dem er ingen lykkelig.

Alexis og Cloe.

Evander.

Ti! stille Bæk! som rasler gennem Engen.
 Opfyldt af Lyst jeg tildt dig hørde spille
 Forbi mit yndige, mit bløde Leje,
 Naar Natten her begyndte, at udbrede
 Sit vederqvægende, sit kolde Teppe
 Paa Skovens Top og vore gyldne Marker.
 Men ti nu, Bæk, og tier, Nattergale!
 Forstyrre ei den Lyst, jeg har at nyde,
 Og glemmer i det mindste eders Sødhed,
 Til jeg ei meer af hine Glæder smager.
 I Osten glimrer Morgenrødens Purpur,
 Og hist fra Busken seer jeg dem fremtræde,
 De to lyksalige forelskede Unge —
 O skjul mig, Busk? o skjul mig, at jeg ikke
 Forstyrre skal den Lyst, som disse nyde.
 O sagte Vind! o tril ned til mit Dre
 Hvert Ord, som flyder ud fra Cloes Læber.
 Hvor sagte lisper dog den kjælnne Pige
 Sin Elskov til sin yndige Alexis.

Nu smiler han — nu lønner alt hans Elo
 Hans søde Smil med fine bløde Favntag.
 Nu nærme de sig; Gid de ikke saae mig!
 Og Arm i Arm nedsegne de i Græsset.
 O skjul mig Buss! o Bæk! hold op at risle!
 Og tier Vinde! tier Nattergale!
 Hvor yndig, yndig smiler nu Hyrdinden?

Eloe.

Min Elskede! fjøn var den blide Aften,
 Da du mig traf blandt hine tætte Buske,
 Da medens andre Hyrder og Hyrdinder
 Hift samlede forlystet sig i Egnen,
 Jeg eene laae, og selv ei engang kjendte,
 Hvi Taarer trillede, og hvi jeg eensom
 Forskjød at lege blandt de unge Piger.
 Men da Alexis kom, og kjælen spurgte
 Om Kilben til min Graad, og tunge Sorger:
 Da lærte først mit uerfarne Hjerte,
 At det var dig, der voldte disse Klager.
 Og da du sagde mig, at alle Nætter
 Søvnløse dig paa taarevædte Leie
 For min — kun for din Eloes Skyld hendreves,
 Af mindes du? da kunde jeg ei holde
 Et venligt Diekast til dig tilbage,
 Og dermed røbedes din Eloes Hjerte,
 Og dermed samme lykkelige Aften
 Blev min Alexis min, og jeg din Elo.

Erindre dig, min Hyrde! hvilken Aften!
 Thi yndig var den; men dog ei saa yndig,
 Som denne smukke Stund for os har været.
 Hvor ubarmhjerterig var dog ei min Moder,
 Som har forhindret mig, saa strængt, saa længe,
 At nyde denne stille, søde Belyst!

Alexis.

Saa Cloe! bitter har den Tid mig været,
 Da jeg har maattet savne min Hyrbinde.
 Men elskede! din haarde Moder truer,
 At ville skille mig ved dig for steds,
 Og tænke, jeg skulde see min egen Pige
 I hiin Sylvans den lede Hyrdes Arme,
 Hvor meget mere bittert blev ei dette?
 Men intet er at haabe for Alexis.
 Jeg har kun dette dig hengivne Hjerte,
 Og tomme, men til Arbeid vante Hænder;
 Han, siger man, har mange tunge Kister.

Cloe.

At kjæreste Alexis! hvad var Rigdom
 I Ligning mod Alexis tomme Hytte?

Alexis.

Saa tænker ei min Cloes haarde Moder,
 Og snart maaskee den sorte Dag bestemmes,
 Som bliver Grændsen for din Hyrdes Lykke.

Cloe.

Men beste Hyrde! byde disse Skove

Os ikke Tilflugt her blandt tusind Buske,
 Hvor ofte har du ikke sagt din Pige,
 At ville heller under mine Favntag
 Hendrage Livet iblandt øde Klipper,
 End savne mig i gyldne Palladser?
 Kom følg mig nu, saa vil din Eloë glemme,
 At jeg har her min Slægt, og store Hjorder,
 Ja Rigdom frem for alle Egnens Hyrder:
 Kom, vore Hænder skal ved stadig Møie
 Dplokke Urter af de nøgne Klipper.
 Langt fra vort Fødested, og fjære Marker
 Skal jeg og min oprigtige Alexis
 Forslytte Lykkens Egn til øde Ørkner,
 Et Sted, som Mennesker end ei betraadde,
 Skal blive Bolig for to lykkelige.
 Thi lykkelig skal stedse Eloë være,
 Saalænge hun ei savner sin Alexis.

Alexis.

I selve Lybien er ei en Ørken,
 Som jo for mig var smuk, naar Eloë var der.
 Men Elskede! betænk dog, tænk, at savne
 Din fjære Føde-Egn, de rige Marker,
 Og de med dig opvorne unge Piger,
 Og tusind Undigheder her — for evig!

Eloë.

Og kunde jeg i min Alexis Arme
 Vel savne nogen Vellyst, nogen Lykke?

Alexis.

Af forestil dig dog, du bedste Pige!
 Naar hist, hvor ingen venlig Buss os byder
 Mod Solens Hebe eller barske Storme
 Og voldsom Støbregn dette kjære Dække;
 Naar vi omsider der en eensom Hytte
 Os havde oprejst — neppe kunde Cloe
 Da dræbe hver en sort, hver sorgfuld Tanke.
 Naar din Alexis var paa Jagten borte,
 Og Storme tubede omkring din Hytte,
 Og mørke Torden-Skyer bragte Matten
 Midt ind i Middags-Timerne; Naar Brølen
 Af Tigre og af Løver grusom hviinte,
 Og Lynild-Straaler truede at splitte
 Din trange Hytte; naar den grumme Torden
 Led, som den altings Undergang forkyndte,
 Da neppe kunde Cloe i sin Drøen
 Tilbageholde dette tunge Dnske:
 I Guder! vilde I for disse Stæder
 Dog eengang give mig igjen til Bolig
 Hiin Egn, hiin kjære Egn, som daarlig Elskov
 Forlede mig usle at forlade!
 Siig, kunde du forhindre slige Tanker?

Cloe.

Ah Hyrde! dog — nei aldrig kunde Cloe
 Forledes til et saa uværdigt Dnske;
 Thi saa opklaredes dog engang Himlen,

Saa kom Alexis hjem, saa blev hans Pige
Paa ny fornøiet i hans kjære Arme.

Hvor let forglemtes da den mørke Time!

Alexis.

Men sæt: en grusom Tiger traf din Hyrde;

Dg uden at jeg kunde faae af Cloe

Et kostbart Favnetag, en kjærlig Mine,

Blev din Alexis til en Tigers Bytte;

Hvad vilde Cloe da?

Cloe.

Doe vilde Cloe.

Men Elskovs Gud forbyde denne Skjæbne.

Rei først, naar jeg alt længe havde været

Alexis Sønners lykkelige Moder,

Naar Livets Vinter vore sorte Isser

Med sit ærværdige Snees-Klæde dækte,

Naar krum af mange glade Dages Byrde

Din egen Dyd jeg saae med Lyst forplantet

Paa dine Søner, og paa Cloes Døttre;

Først da skal Dødens vældige Gudinde

Os lade, skjønt vor Elskov endda brænder,

Hensægne kolde i hinandens Arme,

Dg da vil selv de elskendes Cythere

Henbringe os til sine blide Lunde,

Hvor evig Foraars yndige Zephyrer

Bestandig vifte iblandt Rosen-Hække,

Dg Lyst, som selv den sølsomme Alexis

(4*)

End i sin Piges Favn kan ikke tænke.
 Jo kom, jo til, min Hyrde! heller vil jeg
 Hengræde Tiden i forladte Dræner,
 End lade nogen Skjæbne mig forlede,
 Til at forlade dig, og saa forspilde
 Den mildeste Gudindes dyre Yndest.

Alexis.

Min Cloe! yndigste blandt alle Piger,
 Ja jeg vil følge dig. Mig ingen Skjæbne
 Formaaer at slide af saa kjære Arme!
 Men Himmel! men velsign min Cloes Hjerte;
 Thi alle Naar mig blive lykkelige,
 Naar jeg opliver dem ved Cloes Favntag.

Cloe.

Min bedste Ven! hvo rædler hist i Lovet
 Evander kommer der; ah han har hørt os!

Evander.

Ja bedste Ven! ja jeg har hist bag Buxten
 Hørt eders sømme Graad, og tunge Sorger;
 Og rørt af bitter Medynk har jeg hørt dem.
 Ja grusom maatte vist den Hyrde være,
 Som ikke smeltedes ved eders Elskov.
 Men hører nu: Jeg troer at have fundet
 Et Raad for eders alt for bittre Sorger,
 I vide jo, en Hændelse har ført mig
 Hid hen til eders elskelige Egne.
 Men bag Arkadiens de høie Fjelde

Langt borte ved Messenes milde Strandbred
 Forlod jeg nylig hos min lille Datter
 En trivsom Hjord og mange smukke Hytter.
 Jeg flyede dem; thi af min troe Hyrdinde
 Berøved' Døden mig, og mørk og feedsom
 Blev hver før yndig Lund og elsket Grotte.
 Nu ædle Unge! reiser did, og nyder
 Den Lykke, som jeg engang der har følet.
 Opfosterer der min lille spæde Datter,
 Og lærer hende eders egne Dyder!
 Jeg skal ledsage eder over Fjældet,
 Og siden, ædle Vær! skal I ledsages
 Af Guderne, hvis Mildhed I tilbede.

Amund og Sigrid.

En Idylle.

Hvor Dale-Guldbrand før beherskede Normænds Mod,
 Nær hvor den stærke Foss affliber Klippens Fod,
 Hvor trange Hvælving op fra dennes Fælthed leder,
 Og aabner Veien ind til Skurdals Undigheder.
 Her i en lille Eng, o Plads for Kjerlighed!
 En Aa fra Klippens Top bestandig styrtes ned. *)

*) Skurdalen ligger paa Groen i Guldbrandsdalen. Veien
 derop er over Sarpe-Fossen under en langt udhængende
 Klippe, som næsten udgjør en Hvælving med Klippen

For Sigrîd denne Eng saa sødt sit Ynde malte,
 At hun til Samlingsplads med Amund den udvalte.

Dg her kom Amund just fra Grotten engang
 frem,

Da blide Morgensoel steg op fra Østens Hjem.
 "Skjøn er du, sagde han, du blide Morgenrøde!
 Men ak! ei mod den Tid, jeg for dig gif i Møde;
 Naar Solen her saa tidt for tidlig os frembrød,
 Dg mindte Sigrîd om at flye sin Amunds Skjød.
 Naar jeg, og ved mit Bryst den alt for kjære Pige,
 Os til forhadte Hjem omsider maatte snige;
 Dg, naar henrykte ved hinandens kjelne Sang,
 Vi glemte her os selv for Lyst saa mangen Gang.
 Dg naar vi i vor Eng saa ofte igjentoge
 For tidlige Farvel — men ah! vi os bedroge;
 Min Sigrîd nu for mig er ikke længer skjøn,
 Vor ømme Kjerlighed faaer aldrig nogen Løn!"
 I slige Tanker kom min Amund til sin Kilde.
 Den ene Amund i sit blanke Spejl kan bilde,
 Ei Sigrîd ved hans Arm, og da han fik at see,
 Hvor mørk hver Mine var, hvor fuld af Græmmelse,
 Hvor bittert følte han sin Sorg sig da at saare,
 Da trilde fra hans Kind en Strøm af bittre Taare,
 Dg ned paa Kildens Spejl, hans Billed skjulte sig,
 Nu vilde Kilden selv ei være Amund lig.

paa den anden Side. Strax ved ligger den omhandlede
 Eng, omringet af Gran-Skov og Klipper.

"Ah! skal da alting Sorg til mine Sorger lægge?
 Hvi blev jeg dog engang min Lykkes Kjøledæge?"
 Udbød han, ilende igjen til Grotten hen.

Men hvor bestyrtes han ei her paa ny igjen?
 Sin Sigrid seer han der at komme sig i Møde.
 Han hende løb imod: "Ah! Lykken vil forsøde
 Mit Hjertes bittre Qual, jeg i min Sigrids Arm
 Endnu engang med Lyst opfylde skal min Varm;
 Et bittert Aar blier lidt mod disse Dieblikke."
 Omfavnende sin Ven udstønner hun; "Had ikke,
 Ved al vor Kjærlighed, ved Elskovs milde Bud
 Besværger jeg min Ven: Had ikke Arnes Brud.
 Du veed, min Elskede! at man med BOLD vil drage
 I Dag, den bittreste af alle mine Dage,
 Mig bort til Arnes Haand; Du veed, hvad Lydighed
 En Moder fordre vil, og vor Lykksalighed,
 Saa har Du sagt mig selv, vi sætte maae tilside,
 Naar vores Dyd derved det mindste skulde lide.
 Man mig fra sidst, jeg her hos Dig ved Kilden var,
 Til at omfavne Dig al Udgang hindret har.
 Nu næsten færdig til at sluttet i de Lænker,
 Som mig for evig fra Dit kjære Bryst indskrænker,
 Jeg sneg mig hid til Dig; og endnu Din jeg er,
 Døm nu, som den, der mig og Dyden haver kjær,
 Om Dyden byder mig min Elskov at nedtrykke,
 Om den kun hylbes kan ved Tabet af min Lykke,

Dg om den nægter mig den ene ønskte Lyst,

At leve og at døe ved dette kjære Bryst.

Du seer Din Sigrid her i alt sit Brudesmykke.

Bestem nu, Elskte! selv min Lykke og Ulykke.

Dom, skal jeg være Din, hvad? eller Arnes Brud?

Tael nu, et Ord af Dig er mig et helligt Bud."

Saa sagde hun, og taug, og fældte Taare-Strømme

Dg længe ventede omsonst sin Amund domme.

Thi stum af Smerte sank han ned i hendes Skjød,

Til han omsider saa den lange Taushed brød:

”Naar hede Taarer ned paa hovne Kinder trille,

Dg Liv og Munterhed i alle Træk sees spille,

Og naar Du favner mig opfyldt af Kjælenhed,

Saa er Du lige fuld af ædel Yndighed.

Men aldrig folte jeg saa noie i mit Hjerte

Dit Ynde, som da du, nedtrykket af Din Smerte,

Dg af Din Kjærlighed, forklarer Dydens Sag.

Og jeg er Dummer, jeg, paa denne grumme Dag;

Dg mellem Kjærlighed og Dyden skal jeg dømme.

Velan, min Dom skal mig, ja selv min Sigrid

femme,

Og hør den her: — Farvel! forglem, saa godt Du

Can,

Alt det ei Amund er, som blier i Dag Din Mand.

Gjør, hvad Du kan til den misundte Arnes Lykke.

Og tænke kun sjelden paa den Sorg, som mig vil

tryffe.

Saa lydes Dyden, saa er ei Din Moder vreb,
 Saa har paa engang Du fulgt Dyd og Kjerlighed;
 Thi dette er mit Raad — og mig — mig skal det
 Minde

Om, hvad vi begge nu ved dette Favntag finde,
 Opgive i min Sorg, selv naar mit brune Haar
 Engang forfølves skal af lange Rækkeraar.”

Nu taug han, favnende sin alt for kjære Pige,
 Kys afbrød det Farvel, som hun ham vilde sige,
 Henrykket trykker han sit Bryst til hendes Bryst,
 I Tante sidste gang at føle denne Lyst.

Og nu staaer Drengen op, og gjennem Græsset
 springer,

Med Jil, som naar han før, naar Elskov gav ham
 Binger,

Løb hid til hendes Favn, han hende nu forlod,

Allene sidder hun — Nu iisner hendes Blod,

Nu kaager det igjen i de for trange Aarer,

Nu sukker hun, og nu frembryde hede Taarer.

Omsider iler hun hist gjennem Buxkene,

Og da hun i en Hast sig her forvildede,

Hun mat sig kaster ned, med kjælen Stemme siger:

”Lyksalig var jeg før for alle Dalens Piger,

Men ah! hvad er jeg nu? dog, jeg er lykkelig,

Saa længe som jeg veed, at Amund elsker mig.

Men sagte Vesten-Vind! paa dine bløde Binger

Mit grædende Farvel sig gjennem Engen svinger;

Sil, hvist det til min Ven, og siig ham, at han er
Sin stakkels Sigrid dog ubrødeligen kjær.”

Dg nu gif Pigen hjem, og græd, og saae tilbage,
Velsignende sin Ven, og de bortfarne Dage.

Sigrid, en Idylle.

Hun borte er! Ja aldrig skal jeg meer
Min Sigrid see! Ei meer skal hendes Stemme
Fortrylle mig! — Min Sigrid borte er!
Jeg stræbe skal min Sigrid at forglemme! —
Hvor mild og smuk er denne Aften-Stund!
Hvor vifter sødt de sagte Vestenvinde!
Hvor yndig er hiin skyggefulde Lund!
Men Sigrid er ei længer her at finde. —
Ach hvilken Skræk i hver en Aare foer,
See her den før for os saa kjære Slette!
Et helligt Sted, min døde Sigrids Spor!
Død — hvilken Angst, som intet kan udlette!
Dg hist — ja hist — hvi vakler dog min Fod?
Hist Grotten er, hvor jeg med min Hyrdinde —
O Tanke! ti! oprør ei meer mit Blod!
Dog, qvæl mig! kom — Ja kom, min Sigrids
Minde!
O Grotte! mørk, og fæl — høitidelig!
Bedækket tæt med Genbærbuskens Dviste!

Hvor var du dog engang behagelig!
 For ah! for jeg min Sigrid maatte miste?
 Her sidder jeg forladt og sorgbeklemmt,
 Sort alting er, og alle Tanker sorte.
 Al fordums Lyst er borte — ei forglemt,
 Fæl Grotten er — mørk, nu er Sigrid borte.
 I eensomt Fjeld og langt fra Folke-Spor
 Jeg vandrede i Selskab blot af Bjørne;
 Og rundt om mig i fæle Toner foer
 Bjerguglens Skrig, og Skrig af vrede Drne.
 Grunt rasede den barske Nordenvind,
 Da jeg i Nat omtravede i Fjeldet,
 Dog grummere den Sorg, hvoraf mit Sind,
 O Sigrid! ved dit Tab var overvældet.
 Huult buldrede den tunge Fosses Røst,
 Hvert Rovdyr skreeg, fælt alle Ulve hylte;
 For mig, som ved dit Savn er uden Trøst,
 Min bittere Sorg langt fælere dog hylte.
 Nu standser jeg tilsidst paa dette Sted,
 Jeg, som nu nys, i øde Ørkner vanker,
 Og Mindet her om hiin Lyksalighed
 Med dobbelt Kraft bemestres alle Tanker.
 Betsignede, du evig elskte Sted!
 For sidste Gang du nu min Tilflugt være!
 Inddrys mig nu i Søvnens Rolighed!
 Og lad mig, lad mig aldrig vaagne mere!
 Til Tordnens Brøl paa min forvildet Gang,

Sang jeg i Gaar en Sang om al min Plage;
 Her vil jeg nu udhyle denne Sang,
 Og sove ind, og ende mine Dage.

Naar en Vandringsmand omraver
 Eensom blandt de øde Klipper,
 Naar alt Haab, al Kraft ham slipper,
 Naar hvert Trin bundløse Graver

Kabner ham, hvis Foden gleed,
 Lynild kun hans Bei oplyser,
 Storme tude, Tordner brage,
 Hvorhen han et Blik vil drage,
 Skræk, ved hvilken Fættten gyser,

Siler ham i hvert et Fied;
 Grum er da hans Angst og Smerte;
 Dog, imod den vrede Lykke,
 Som mit Bryst vil undertrykke,
 Er hans angestfulde Hjerte

Lykkeligt i al sin Qual.
 Død, ah død, min bedste Pige!
 Alle vegne for mig lyder,
 Hendes Vnde, hendes Dyder,
 Hendes Hjerte uden Lige,
 Hendes Elskov glemmes skal.

Glemmes? Nei, med bittert Minde
 Stedse mig i Tanker svæve.
 Stedse, stedse skal du leve

Omme beste Elskerinde!

J mit gjennemstungne Bryst.
 Dog ei længe; thi min Plage,
 Snart mig efter dig skal sende.
 Sovn! indhyl mig, viis mig hende
 Og i Livets bittre Dage
 Blive det min sidste Lyst.

Saa var hans Sang. I Grotten sov han ind;
 En yndig Drøm forlindrede hans Plage,
 Han vaagnede med mere lettet Sind,
 Og drømte sig sin Sigrid tit tilbage.

Hytten, en Idylle.

Sigrid.

Søndenvinden spiller
 I Lov-Hyttens Blade,
 Fuglene slaae Triller
 Hift i næste Gran.
 Alle Ting os hyde,
 Her at være glade.
 Glæde bør vi nyde,
 Mens vi glædes kan.

Stejner.

Elffede! den Glæde!
 Som i dette Hjerte

Har sit stille Sæde.

Her ei rygges skal;

Aldrig Hytten blive

Tilflugts-Sted for Smerte,

Elfkov her fordrive

Suk og Sorg og Qual.

Begge.

Hvad kan undertrykke

Vor forønskete Glæde?

Hvad blev mig ei Lykke

Ved min Elsktes Bryst?

Intet mig skal give

Aarsag til at græde,

Uden at bortrive

Dig min ene Lyst?

Sigrid.

Naar ei Belyst smiler

Meer i Livets Sommer,

Ja om Lykken iler

Bort i Ungdoms Vaar.

Stejner.

Naar de mørke Dage,

Livets Vinter, kommer,

Ja skal Sorg og Klage

Blive vore Kaar.

Sigrid.

Elfte jeg vil glemme

Noie, Plage, Smerte,
 Naar jeg maa fornemme
 Elskovs blide Lyst.

Stejner.

Tusind Qvaler stode
 Til din Stejners Hjerte,
 Du skal dog forsøde
 Alting i mit Bryst.

Begge.

Tusind Qvaler stode
 Til din Elsktes Hjerte
 Du skal dog forsøde
 Alting i mit Bryst.

To Hyrdesange.

I.

Fra den ulykkelige Dag,
 Som rev dig fra mit Bryst,
 Betager Suk, og Sorg, og Nag
 Mig No, og Liv, og Lyst,
 Og naar dit kjære Minde faaer
 Engang oplivet mig,
 Hvor ømt er da det Hjerte-Saar
 Paa ny at savne dig!

Saa gaaer jeg til vor Grotte hen,
 Saa vil jeg græde der,
 Hvor du omfavnede din Ven;
 Men ah du horte er!
 Vort smukke Fjeld, vor skønne Dal
 Har ingen Undighed
 Naar jeg i dig dog savne skal
 Mit Livs Lyksalighed.

Forgjebes strømmer Belyst her
 Fra alle Kanter ind,
 Min ene Belyst horte er
 For mit beklemte Sind.
 Men saa erindrer jeg igjen,
 At Sigrids kjelne Bryst
 Har dog ei slet forglemt sin Ven;
 Saa har jeg megen Trost.

II.

Da du min Elsker gjemte,
 Skjøn var du da min Hytte,
 Da vilde jeg ei bytte
 Dig for vor hele Dal.
 Men nu da Lykken glemte
 Vor rene Elskovs Minde!
 Ah alt for søde Minde!
 Hvad Lyst er da at finde?
 Da er du fyldt med Qual.

Naar jeg min Elfers Sange
 Saa tidt i Lunden hørte,
 Naar stille Vind dem førte
 Til mig i Engen ned:
 Blandt Lundens Blomstergange
 Jeg til Lovhytten ilte,
 Og Liv, og Belyst ilte:
 Og al Naturen smilte
 Til vores Kjerlighed.

Nu Hytte! fæl og øde
 Er mig din dunkle Skygge;
 De mørke Sorger bygge
 Sig her et Tilflugtssted;
 Thi Liv og Belyst døde
 Da jeg ved Stejners Hjerte,
 Min elskte Stejners Hjerte,
 Ei lindre kan min Smerte
 Ved yndig Kjerlighed.

Huldresang.

En Idylle med Musik.

Spiller, triller, bløde Toner!
 Sagte, jevnt blandt Buskene.

Gjennem Engens Blomster-Kroner
 Hviſker til min Elſkede:
 Dalens yndigſte Indbygger!
 Skal din Elſkerinde
 Glæde her blandt diſſe Skygger
 Uden Trøſt at finde?

Rom, min dunkle Grotte byder
 Os en yndig Kjølighed,
 Blomſter hiſt Lovhytten pryder,
 Bækken riſler ſtrax herved.
 Modne Bær, og friſke Krandſe
 Seg dig ſelv vil pille;
 Muntre Lege, raſke Dandſe
 Kan vi let anſtille.

Hver Gang Morgenrøden ſmiler,
 Baagner jeg ved Stejners Bryſt;
 Hver Gang Solen fra os iler,
 Lege vi med Hyrde-Lyſt.
 Sorg, for hvilken andre græde,
 Kan vi læt forjage:
 Hyrde-Synſler, rolig Glæde,
 Fylde vore Dage.

Sværmerier.

Paa Cloris's Fødselsdag.

J Onsker tidt min Sjæl besaae
 Naturens Kreds, enhver dens skjulte Braa,
 Og stridig med sig selv den dog ei fandt
 Det, som den med ustadig Nøie søgte:
 Og hvad, den saa, dens Stridighed forøgte,
 En Hær af Onsker kom, hvor et forsvandt.

Men Cloris! da jeg først dig saa,
 Da, (smiler du?) da standsed min Attraa;
 Da samledest den hele Tanke-Floek,
 Jeg havde ei et Onske meer tilbage,
 Du dem paa dig allene kunde drage,
 Allene du min hele Sjæl var nok.

Du, som har sendt en Dødelig,
 De Salige, din Himmel selv saa liig!
 Hvi sendte du saa blid en Engel ned?
 Hvi skaber du en Himmel rundt om hende?
 Og lader hendes Blik hver Sjæl antænde,
 Og hendes Smil udbrede Salighed?

Hvi lod du mig den Himmel see?
 Hvi satte du mig blandt dens Salige?
 Og ubarmhjertig nægter dog min Sjæl,

Ved hendes Bryst at leve mine Dage,
 Og dem i denne Himmel at hendrage,
 Sit ene Dnske — og sit ene Held? —

Velan, har Skjæbnen nægtet mig
 At dele, beste Cloris! Kaar med dig,
 Saa kan dog ei den vrede Lykkes Gud
 Forbyde mig, at synge min Gudinde,
 Og hemme Taarer, som for Cloris rinde.
 Og af min Sjæl dit Billed flette ud.

Ja Myrte-Lunde planter jeg,
 Og der med Roser strøer min Cloris's Vej.
 Et Alter jeg opretter hende der,
 Og daglig Cloris's Ynde der tilbeder,
 Og drømmer — ah kun drømmer — muntre Glæder,
 Og ved min søde Drøm lyksalig er.

Jeg selv er Altrets Offer-Præst,
 Og holder tidt for hende hellig Fest;
 Men blandt dem alle meest høitidelig
 (Og dobbelt skjønne da er Lundens Gange,
 Og yndigt klinge da din Dykers Sange)
 Er mig den elskte Dag, som gav os dig.

Da knæler jeg for Altret ned,
 Da knæler Phæbi Chor og Phæbus med,
 Da stiger Offer-Røg mod Himmelen,

Dg hellige Pæaners Lyd opstige,
 Dg fylde sødt Olympens hele Rige,
 Gødt Ekko den slaaer tusindfold igjen.

Til Chloris.

Euclides Kunst, og Wolffs de tykke Bind,
 Dg Newtons Flugt forbi Naturens Ende,
 Dg hvad der faldt den store Leibniz ind,
 Ting, Chloris som vi begge lidet kjende,
 Kan ei, trods Wiisdoms Værd og Rang,
 Befrie sig fra vor Aand tilsidst at trætte;
 Ja Nasos og Racines Sang
 Kan tunge Sino maaskee ei altid lette.

I ledig Stund jeg derfor muntre mig
 Med vilde Greb blandt døve Harpes Toner;
 Min svage Aand dog ofte taber sig
 Blandt disse Greb, og Haab om Laurbær-Kroner.
 Jeg engang mig afmalede
 Min vilde Sangs den yndige Gudinde,
 Min Harpe da nedsegnede,
 Dg Lyst liig min kan ingen Muse finde.

Da Chloris! o! da saae min Sjæl et Syn,
 Indbildningen ei drømte før dets lige,

Dg Avind selv med rynket Dinebryn
 fandt ingen Ting at dable paa min Pige;
 Som Engen er ved Havets Bred,
 Naar Aften Soel sit milde Smiil udbreder,
 Saaledes var den Undighed,
 Som skinnende min Musa's Bæsen klæder.

Liig Zephyrs Gang blandt Foraars Blomster-
 Beed

Var hendes Gang hen til min stille Hytte;
 For Musas Fod jeg kastede mig ned,
 Dg vilde ei med en Adonis bytte;
 Dg da hun drog et himmelsk Smiil,
 Dg ned til mig de blanke Dine vendte,
 Da følte jeg den kjære Ild,
 Som Chloris! som, du selv til Luer tændte.

Thi da for mig du smiilte første Gang,
 Dg smiilte Lyft, min Chloris, i mit Hjerte,
 Hiin digtede Gudinde for min Sang
 I dine Smiil jeg da at kjende lærte.
 Tidt har min Aand afbildet mig
 Hiin yndige, fuldkomne Erycine,
 Men Erycine tabte sig,
 Min Chloris! ved din mindste søde Mine.

Dog ei endda, min Chloris! for jeg saae
 Din ædle Sjæls de skjulte Undigheder,
 For fulgte jeg dog ei mit Sind's Attraa,

Før blev du ei den Muse, jeg tilbeber.
 Men nu af dig begejstret vil
 Jeg hæve mig — og vinde Hæders-Kroner;
 Og Chloris! du med søde Smil
 Belønne skal min Sangs forbovne Toner.

Men med mig selv opretted jeg en Pagt,
 At hver en Sang skal Chloris hellig være,
 Og at min Aand vil tænke med Foragt
 Petroniss Roes, og svag Catulliss Tre.
 Af Dyden, Chloris! og af dig
 Jeg Bifald vil for mine Sange vinde,
 Og sikkert da tør love mig,
 I Skjønnes Tak en yndig Løn at finde.

Jeg synge vil om Dydens Yndighed:
 Saa seer jeg til de Dyder, dig beklæde;
 Og dig vil jeg mig forestille vreb,
 Mørk kan jeg da asmale Skjæbnens Brede;
 Jeg i din Eng vil see dig gaae,
 Ifald min Sang Elysium fremviser;
 Jeg eengang dig i Lunden saae,
 Langt overgif da Lunden Parader.

Foragte vil jeg, Chloris! tryk ved dig,
 Camoenerne, Castale, Helikoner;
 Og Hønsom skal dog Verden domme mig
 Værd Pindars Pragt, de evig grønne Kroner.

Den matte Søvn, al døsig Evang
 Dit muntre Blik skal af min Aand fordrive;
 Uhældig bliver ei den Sang,
 Hvortil saa kjær en Muse vil oplive.

Ja Chloris! kun dit Smil skal være mig
 Den søde Løn, jeg holder mig for Dø;
 Og hvor vil jeg ei troe mig lykkelig,
 Om dette dog maa lønne mig min Nøie?
 Men Chloris! Maa du blues ved,
 Dit Bifald til uøvet Sang at give;
 O smil dog af Medlidenhed!
 Dit Smil mig dog skal stedse helligt blive.

Kyset 1778.

— — — qvas incuria fudit.

So! eengang var jeg lykkelig,
 Min Cloris, kjøndt du ikke sporer
 Blandt disse Sukke, disse Taarer,
 At Glæden kan bestraale mig.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Godheden af disse Aar.

Jeg var — troe ei, jeg Digter er —
 Jeg var paa Digterens Cythere,
 Og Dnsket kunde ei begjere
 En Vellyst, som jeg savned der.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Jeg hørte Cythereas Røst,
 Sit Nektarbæger hun mig rakte,
 Og jeg modtog det, jeg det smagte,
 Og drukken blev jeg, fuld af Lyst.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Menalk! du min Lykksalighed,
 Naar jeg til dine Skygger iiste,
 Menalk! du saae den da, og smilte,
 Og ynkede min Kjerlighed;
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Din Have rolig, yndig, tøs,
 Blev mig meer yndig end Cythere,
 Min Tanke daglig der skal være;
 Der fik jeg Eloris første Kys.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

End smager jeg den yndig, sød,
 end svæver den paa mine Læber!
 Blot Mindet al min Kummer bræber;
 o at jeg den kun engang nød!
 Selv neppe din Indbildning naaer
 til Sødheden af mine Kaar.

O Glori, Glori! saae du mig,
 med stum, med farrig Lyst at drage
 det elskte Minde tit tilbage,
 blev jeg ved flere lykkelig.
 Tænk, neppe din Indbildning naaer
 til Sødheden af mine Kaar.

Den forvildede Gratie.

De trende Gratier (som trende
 Bekjendte ved saa mangen Sang,
 Hvis Digtre lidt dem oftest kjende)
 Kom i mit Nabolag engang.
 Men i mit Nabolag, desværre!
 Satyrer, Fauner, Troldpaar fleer
 Al Afgang mangen Gang tilspærre
 For dem, jeg meget heller seer.

Dog uformærkt de kjære Piger

I Lunden nu jeg seer i Dands.

Men lumst en Faun sig til dem sniger,

Troer her at finde herlig Krands,

Dg springer frem. Af alle Kræfter

De løb; han gie'r sig Tid at see,

Dg ikke seen han løber efter

Den Skjønneste blandt alle tre.

Rask Nymphen jeg til Bistand rendte,

Dg den, der nu løb bedst, blev jeg;

Han blev mig vaer, min Arm han kjendte.

Forlob sin Jagt, og foer sin Wei,

De to, som ogsaa maatte flygte,

Sig ei saa snart i Trygghed saae,

Før de den savnte Søster søgte

Med Angst og Jil i hver en Brag.

Omsider møde de Elmire,

Dg glade troe, det Søstren er!

Men strax kom ogsaa hun; hvad! fire?

"Men hvem af os er fremmed her?"

Det spurgte deres Blik hinanden;

Elmire studsede, som de.

Jeg kom. "Velan, der har vi Manden,

"Som skal blandt os udvælge tre."

Jeg altsaa fandt mig sat til Dommer,
 Og, kjøndt jeg saae det vanskeligt,
 Paatog mig det, da sligt tilkommer
 En Digter efter Embeds-Pligt.
 I Kraft deraf for Ret jeg kjendte;
 At Ser i Tal de være maae;
 Da i det mindste tre foreente
 Jeg eene hos Elmire saae.

De taug, og lod det derved være!
 Og dobbelt kjendtes vante Tal.
 De vidste, ved at appellere,
 Der sjelden meget vindes skal.

Og, mellem os, blev jeg holdt værdig,
 I denne Sag at domme om,
 Jeg nødtes til, som uretfærdig
 At underkjende egen Dom.
 Min Sag er ikke blandt de lette,
 Og selv i dem der homres tidt;
 Jeg Millioner maatte sætte
 Til satte Tal, — for lidt! for lidt!

Thi fleer og fleer Chariter siden
 Hver Dag jeg hos Elmire seer,
 Og ny hver Dag, — nu frem i Tiden,
 Da de kan alt ei tælles meer!

Dg jeg, hvis Regnekunst indskrænker
 Det søgte Tal til stakkels ser!
 Selv Algebra mig nu kun skjænker
 Sit uopløselige X.

Sa ynkelig jeg blev i Knibe,
 Skald jeg skulde domme om;
 Eet Middel kun jeg veed at gribe,
 For dog at fælde nogen Dom;
 Thi just saa mange maa de være,
 Saavidt man tælle kan flig Flok;
 Elmire! som de Kysse ere,
 Jeg faaer af dig, før jeg faaer nok.

Om nu de vilde vide Tallet,
 Saa maatte de befale dig
 Elmire! — var det alt befalet! —
 Til jeg har nok, at kysse mig.
 Elmire! troe den sandru Digter,
 Det er befalt, du maa, du skal,
 Dig ældre Søsterchor forpligter,
 Til at bestemme ebers Tal.

Thi de har hørt, hvad jeg bekjendte
 Om fældte Doms Urigtighed;
 Dg nu nysgjerrige de vente
 Paa Midlet, som den hæves ved.

De selv med No os skal omhegne,
 Selv vifte bort det mindste Hys;
 At de kan tælle og optegne,
 Og finde Sum paa vore Kys.

D fœi dem, du skal dog ei røbe,
 Hvor mange Gratier du er;
 Thi Secler vil i Hast henløbe,
 Før vi er' end det Halve nær.
 Saa trættes de; utvungne siden
 Vi ubemærkte blive ved,
 Og, uden Tal og Maal paa Tiden,
 Vi kysse hen i Evighed.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,
 Find alting galt, gør alting galt,
 Før over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gør alting leedt og fælt,
 Og du er alle Viises Helt.

Siig Viisdom blev det rigtig til
 At Fryd af Jorden at udrydde,
 I Livets Drken, fæl og vild,
 Hver Sti den blot med Torne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indfandt,
 Og saaede Roser deriblandt.

Han af vor Viisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Stygghed, Stolthed, Ewig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
 Fra Gratierne ham at slide;
 Han trodsende halstarrig gaaer
 Bestandig frem ved deres Side,
 Og søger, viis Forstand til Spot,
 Kun det, han finder skjønt og godt.

Hiin Wiisdom derimod er huul,
 Den lumsk ham veed at overraske;
 Det Stygge holder den i Skjul
 Bag Skjønheds, Godheds, Dydens Maske.
 Og tidt blier Amor narret i
 Et saadant ikke smukt Parti.

Han følger gjerne, som man veed,
 Hvor ham hans Moder Venus leder;
 Men Bellyst, Stolthed, Gjerrighed
 Man tidt ifører hendes Klæder;
 Dog ei saasnart han mærker Svig,
 Før, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
 Som passer med hans føre Griller,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hiin Wiisdom artig driller.
 Fra fligt et Par ham skilt at faae,
 Kan ingen Aneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkjæder.
 Og skeelende maa Viisdom see,
 Ham ondskabssuld den at belee.

Men Glædens Bolig Jorden skal,
 Og maa, og kan jo ikke være;
 Nei rædsom Drk og Jammerdal!
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Viisdom sikker er
 Dens viselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Jorden,
 Anført af Stolthed, Flaneri,
 Rid, Bankelmod og Salousi.

Ved disse, skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Ave,
 Saa at Planeten, vi beboe,
 Ved dem blev, som den bør, af Lave.
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Og rast og kjæk i Strid han er.

Dg alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Dg sande Skjønhed sejerriig
 Slaaer sikkert Slag ved Amors Side;
 Er hun for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tit er svag
 Imod saa overlegne Fiender;
 Den vigende maa snart hver Dag
 Erkjende Amor Seirvinder,
 Dg taale, at han skaber om
 Vor Drøm til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Gjerrighed, og Svig, og Tvang
 Ei altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volber Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
 Som skjønt og ædelt end betragtes;
 Naar sande Fryd end findes her,
 Dg laade Belyst haant foragtes;
 Kort, er her end Lyksalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hiin Wiisdoms Herredom
 Ved ham indskrænkes over Jorden,
 Og er det ham, som styrter om
 Naturens forestrevne Orden;
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurf, som Amor er.

Til en Bondedone.

Efter Horatius's 3 Bog, 23 Dde, til Phidile.

Naar trolig du tilbeder Gud,
 Hver Aften og hver Morgen,
 Og stedsse holder ved hans Bud,
 Og tryk betroer ham Sorgen;
 Hans Huus i from Enfoldighed,
 Hver Helligdag, besøger,
 Og drager Ro og Sjælefred
 Af Helligdommens Bøger;
 Saa kan du være sikker paa,
 Min kjære Danneqvinde!
 Du alt det Held, du kan attraae,
 I alle Ting skal finde;
 Saa skal du see Guds Godheds Spor,
 I hvad du foretager,
 I Mark og Eng, blandt Fæ og Faar,

I Fader og paa Ager.
 Slaaer alt end ei saa rigtigt an,
 Du maae dog ei forsage;
 Gud mange Midler bruge kan
 Til Lindring i vor Plage.
 Men frem for Alting fast du maa
 Den Sandhed dig indprænte,
 Vi har, hvordan det end maa gaae,
 Et evigt Liv i Bente.
 Dog han velsigner ogsaa her,
 Hvo sig paa ham forlader;
 Han huld sit fromme Barn anseer;
 Han er den bedste Fader.

Nu maae du ei misunde dem,
 Gud meer af Lykken skjæmter;
 Tidt gaae de mindre glade frem,
 End mangan anden tænker.
 Lad Præstekonen snærræs i
 Sin stive Silkekjole,
 I Kirken rasle stram forbi
 Jer Bønderkoners Stole;
 Lad Præsten galloneret staae
 For Alteret, og messe,
 Og kjøre, naar han ei kan gaae,
 Til Sogns i dækket Chaise;
 Lad Bispen komme fløielsklædt,

Fært Sogn at visiterer,
 Din Værkens-Bul er dog ret net,
 Og hvad er det saa mere?
 Det Silke, Floiel, al den Stads,
 Og alt, hvad dertil hører,
 Den Brysten, Pusten, Equipads
 Dem ei til Maalet fører.
 Agt paa, hvad Godt du lære kan
 Af dem, og hvo det være;
 Følg det med Godhed og Forstand,
 Og tilbed Livets Herre!
 Gjør alt det Gode, du formaaer!
 Deel from dit Brød med Næsten!
 Og Gud gier dig saa blide Kaar,
 Som Bispen eller Præsten.
 Gud kun paa Sjælens Pryden seer,
 Dens Fortrin i det Gode;
 For ham alt Andet Intet er,
 Vær derfor glad tilmode!
 Og, selv i Modgang, fryd dig ved,
 At han, som Dyb paaaffjønner,
 Vist med lykkelig Evighed
 Et velført Liv belønner!

Feberen, en Idylle.

Ridder Instructeur S. Schwarz tilskreven.

Nys havde Feberen hver anden Dag
 En Tidlang med sin kolde Haand til Jis
 Forvandlet hver en Livs og Styrkes Gæst
 I den retskafne Friheds trinde Krop,
 Og hver Gang den optæede dem igjen,
 Forvandlet dem til Ild, opublet dem,
 Saa de i Kroppen ingensteds fandt Rum.
 Nu gik det med hans Gæster, som det gaaer
 Med Menneſker, der tumles om, som de,
 Imellem alt for voldelig Omverling,
 Og følge ei den jevne sunde Gang.
 De dued', selv naar Feberen holdte op,
 Ei meer til det, hvortil de var' bestemte.
 De kunde ikke danne Næring meer
 Endog af sundest Spise; og det var,
 Som om de ikke kunde, ikke gad,
 Gaae længer om i Mandens syge Krop.
 Det ækle Meel af stygge Chinabark,
 Og alt det andet, Apothekeren
 Paa Doctorens latinske Ordre fik
 I Flasker blandet sammen, syntes spildt.
 Saa laae min gode Friſ, og vented' paa,
 At efter fyrgetyve Timers Frist
 Den uvelkomne Feber ſkulde atter

Indfinde sig. — Hans fromme elskte Hustru
 (Hvo kjender ham, som kjender hende ei,
 Den virkelige Halvdeel af ham selv,
 Ham fuldeligen værd, og saa med ham
 Foreenet, som en Deel af noget Heelt?)
 Hans fromme elskte Hustru, mat som han,
 Skjøndt ei umiddelbar af Feberen,
 Men af at vaage ængstelig hos ham,
 Af kjærlig Frygt, og anspændt Iver for
 At skjule Frygten, og at holde paa
 De Taarer, som han ikke maatte see,
 Paa Kanten af hans Seng saa kjærlig sad,
 Som om hun vilde passe Feberen op,
 Og, naar den kom, formaae den til, i Dag
 At gribe hende, mod at skaane ham.

Han klapped med den matte blege Haand
 Sin ømme Kones. "Dersom," stønned han,
 "Den Feber ikke havde mattet dig
 "Flux mere, troer jeg, end endog mig selv,
 "Saa var jeg den uendelig forbunden.
 "Du var, du veed det vist, mig altid kjær,
 "Mig altid kjærere, end jeg mig selv;
 "Men jeg har ikke nydt dig før, som nu.
 "Tre hele Uger seer jeg altid dig,
 "Seer intet uden dig, og altid kun
 "Beskjæftiget med mig; og seer, hvor smukt
 "Du sysler her med alt, hvad du har for,

"Dog stedsse saa jeg seer, at jeg er den,

"Du sysler for. Man har, naar man er frist,

"Paa begge Sider mange andre Ting

"At tumle med, og halve Dage gaar,

"Da man er for hinanden neppe til.

"At see dig saa bestandig, finde dig

"Bestandig saa aldeles til for mig,

"Saa uafbrudt at nyde al din Omhed,

"Det, synes mig, er nok en Feber værd."

En Taare listed' sig, trods anvendt Glid,

Fra Konens kjærlig blide Dine ned

Paa Mandens blege Haand, og standsede

Det Svar, hun vilde frembragt, men hvortil

Det sammenklemte Lustrør var for trangt.

Det blev kun til: "Min Fri, min kjære Mand!

"Det er saa tungt, saa sødt, saa blidt, saa haardt,

"Jeg veed ei selv, men uudholdeligt,

"At see dig saa, og høre saa din Røst. —

"Nei," blev hun ved, "nei heller see dig, træ

"Af Dagens Møie, om endog iblandt

"Lidt vrippen over den, naar du for længe

"Forsinkes fra din Kone og din Glut,

"At komme hjem, og glemme alt Besvær,

"Naar lille Hans i Buggen strækker dig

"De spæde Arme smidskende imøde."

Saa talte, eller havde hun begyndt,

Da Hansemand i Buggen vaagned' op,

Og minded' om at vugges lidt igjen.
 Ved Vuggen lige for den Syges Seng
 Hun satte sig, bevæged' med sin Fod
 Dens Gjænger, nynnede lidt, og tog igjen
 Sit Sytøi fat, den Trøie af Rattun,
 Hvis Ærme, løst endnu, hun prøved' nys
 Paa Patienten, som nu laae, og saae
 Paa Hansemand, hans gode Moer, og den.
 Dens Bul var færdig, begge Ærmer med,
 Paa lidet nær; det laae i hendes Skjød
 Tilhøbe for at samles. Glutten taug,
 Og taus var Patienten i sin Seng;
 Alting var stille. Stunden nærmeh' sig
 Alt meer og meer, da Kolden ventedes.
 Den arme Frig sig stille væbnet mod
 Dens første Skuddren. Hans Opmærksomhed
 Fik i det samme noget andet for.

Thi midt i denne Taushed, see! hvad skeer!
 Heel langsom, uden allermindste Brag
 Bli'r Dørren aabnet, og der triner ind
 I egen Skikkelse — Hans Majestæt,
 Den grimme Død, ei frygtelig, men grim,
 For Næsten, som han bilbes, bart Skelet.
 Paa Skulderbeenet hængende han bar
 Sin store Lee; i høire Beenrad-Haand
 Sit Timeglas, hvis Sand paa lidet nær
 Var løbet ud. Han nikkede ad Frig,

Dg satte Glasfæt ned forved hans Seng,
 Dg saae paa Patienten, og paa det,
 Som om han tøved' kun, til sidste Sandskorn
 Var rundet ned — kun faa der var igjen.
 Han stod imens, og hviled' knoklet Arm
 Paa Ryggen af den fromme Kones Stoel.

Imidlertid laae Fris, belavet før
 Paa hans Besøg, foruden mindste Skræk,
 Halv rede til at ville raabt Velkommen
 Til denne Ven; dog standsed' han sit Raab,
 Dg glad ved, at den kjære Kone ei
 Blev vaer hans Ankomst, laae han stille hen,
 I Haab, umærket og at kunne selv
 Bortliste sig med ham. — Han sukked' taus
 Et tillidsfuldt og kjærlig ømt Farvel
 Til hende og sin lille Hansemand,
 Dg anbefaled' med Hengivenhed
 Dem begge To det Væsens Varetægt,
 Som nu lod ham, og om en føie Tid
 Dem ogsaa, kjærlig vinke bort fra Glæden
 I denne Verden, for, hvor stor den var,
 Dg hvor mangfoldig, dog at give dem
 Den end fuldkomnere og større hisset.

Den fromme Kone sad, og skotted hen
 Til hendes kjære Syge, tænkte ei
 Paa dens Besøg, som han bestandig saae
 Endnu bag hendes Stoel, men allermindst,

At dette var i Dag saa meget nær.
 Da tvertimod meer end sædvanlig blib
 Hun saae sin Elskte uden Febertegn,
 Saa stille fryded hendes Hjerter sig
 Ved Haab, at Feberen nu forbi, maaskee
 Veeg Pladsen for en rolig qvægsom Blund.
 Saa sad hun taus, og syede paa sin Trøie.

Smidlertid blev lille Hansemand
 I Buggen lidt urolig, hvorfor hun
 Et Lieblif slap Ermet, pustede
 Med lille Hans, og vugged ham, at ei
 Han skulde vække fra begyndte Blund
 Den Slumrende i Sengen. Da igjen
 Den kjære Spæde rolig var i Buggen,
 Hun dvælede med Modersøiets Blik
 Paa Barnet; saae med et af disse Blik,
 Som eene Modersøiet skuer med
 Hen over hele Barnets Liv, og sit;
 Saae, saae med Nyben, al den Fryd og Held
 Det skulde smage selv, og yde Verden;
 Saae hine Dage, da ved Ungboms Flid
 Og Manddoms Daad det skulde stifte Gavn,
 Og vinde Hæder, og oprette det,
 Der engang med dets Fader maatte tabes;
 Hans Billed, og som han, sin Moders Fryd
 Til Livets Aften, gjennem alle Skjæbner;
 Og alt, hvad her hun saae, foreened sig

I Moderhjertet til et takfuldt Suk
Til Gud, for denne hans Betsignelse.

Alt det, som foregik i Konens Bryst,
Saae ogsaa noie vor Febricitant.
Han kjendte hendes Sjæl, og han forstod,
At tyde hendes Miners tause Sprog.
Men ogsaa saa han, hvad allene han,
Men ikke hun blev vaer; hvorledes Døden
Bestandig stod endnu bag hendes Stoel,
Dg ventet' til, de sidste saare saa
Tilbageblevne Sandskorn vare nu
I Timeglasset rundne ned. De faldt
Nu langsomt, eet for eet, og næsten ingen
Der var igjen. Men, i det Dieblis
Da Konen i sin Andagt bøiet var
Hen over Buggen, snapped' Knoftemanden
Det Trøierme, som hun syede paa,
Som om han vilde, at hun blev ham vaer,
Men nændede dog ei at vise sig
For hende, uden ligesom i Spøg.
Hun vilde atter tage til sin Synning,
Men savned Ormet; for at søge det
Hun saa til Siden — O! og nu hun seer ham —
Med kjærlig Kones kolde Angst hun seer ham.
Dg seer hans Vrende. "Mig," raabte hun,
Dg knælede, "og skaan, o Død, min Mand,
"Dg dog! jeg kjender ham — han fulgte mig!

"Men her! mit Haab, min Fryd, det kjæreste,
 "Jeg har at byde dig — tag — skynd dig! bort!"
 Og hurtig havde hun med bortvendt Nie
 Af Buggen revet ud sit elskte Barn,
 Og kyste det, og rakte Døden det.

Men Døden, selv bevæget, stubsede,
 Tilbage veeg, formilbede sit Afsyn
 Saa meget, som et Beenrad kan, og venlig
 Han klapped' Barnets Kind med tørre Haand;
 Sit Timeglas, der netop var udrundet,
 Han tog, og vendte til fornyet Løb,
 Og gik sin Wei.

Nu rejste Frig sig op,
 Og Konen med sin Hansemand paa Armen
 Kom til hans Seng. Ei strax han fatted' ret,
 At der var Feberdrøm blandt, hvad han troede,
 Saa klart at have seet, og som han nu
 Fortalte hende. Begge takked' Gud
 Med al et godt og kjærligt Hjertes Ild.

Før trodsig Feber var og nu forbi,
 Den fromme Kone fandt, at hendes Mand
 Endog i Feberphantasie beholdt
 Det rigtige Begreb om hendes Sjæl.
 Ved hendes Omhed, ved at see dens Præg
 I al den frommes Daad, ved Nydelsen
 Af den, og Glæden af den næste Gjenstand

For fælles Omhed, vandt han i en Hast
 De svundne Kræfter og fornyet Sundhed.

De leve lykkelige, nyde længe

Og uforstyrret deres Paradis!

Og stort lad, Himmel, være deres Tal,

Der nyde den Lyksalighed, som de.

Dramatistke Digte.

S i g n i l d.

Et Esterstykke i een Act.

Personerne.

Sigurd, Konge i Norge.

Regner, Konge i Danmark, under det Navn Atle.

Ingo, hans Ven.

Thorald, en gammel Hyrde.

Signild.

Sigurds og Regners Følge.

Første Optrin.

En Havbred i Norge.

Regner. Ingo.

Et Skib lægger ind til Havbredden. Kong Regner og Ingo træde i Land. Kongen er klædt i Bondebragt. Skibsfolket, som følger dem i Land, gaaer ved et Vink af Kongen tilside.

Ingo.

Ja aldrig før jeg Morgensolen saa
Paa et saa smukt, saa yndigt Sted opstaae;
Jeg dette Bryst dog vil for Glæde lukke,
Saa længe du udpresser trange Sukke.
Thi Konge! mørkt er hvert dit Ansigts Træk,
Hver Mine mig indskyder Frygt og Skræk.
Tilgiv mig, hvis min Attraa er lastværdig,
Men siig din Sorg — Jeg er til Alting færdig.
For undte du mig Deel i skjulte Raad,
Og siig, naar saa du det ved mig forraad?
Du sukker nu, kun nu af lønlig Smerte,
Og qvæler Sorg i kummerfyldte Hjerte.

Regner.

Nei Ingo! du bedrager dig, og Lyst
Nu meer end før opfylder Regners Bryst.

Ingo.

Ah Lyst? og Sorg ved hver en Mine taler!
Din Lyst sig da med mørke Farver maler?
Din Glæde har blandt trange Sukke Sted?
I Seirens Lob du pludselig gjør Fred,
Glyer Hildurs Leeg, og Wrens aabne Porte;
Trods Bønner, Raad og Alt er Regner borte,
Forglemmende dit Held, din Rang, dit Navn.
Du finder her omsider ønsket Havn;
Saa siger du: her, hvor vel Hyrdens Die,
Men Heltens Bryst sig neppe bør fornoie.

Regner.

Rettskafne Ven! med Ret bebreides mig
Den Mistillid, jeg maaffee viste dig.
Men, er jeg solgt til Krigens usle Slave?
Er Stridens Lyst kun den, en Helt kan have,
Saa bander jeg mit heldig brugte Sværd;
En Helt var da ei Fredens Bøllyst værd.
Men Grunden til min Til til disse Steder,
I Krigens Sprog den blot uværdig heber,
For ingen har jeg hidtil aabnet den;
Men hør den nu, trofaste Regners Ven!
Du mindes da, at vrede Bølger jage
Mig hid, da jeg forlod de Finske Tøge.

Du da som nu ei min Lebsfager var.
 Men Freias Gunst mig her blev aabenbar;
 Den førte mig herhid, og —

Ingo.

Brede Guder!

Hvad er det, her min Konge mig bebuder?
 Og hvo var hun, som As, nei Surtur vred
 Har skabt, vort Land til Ulyksalighed?
 Som saa vor Helt, vor Regner, fra os river?

Regner.

Min Ingo! stil en blind unyttig Iver!
 Hun er mig meer end hver en Dødelig.
 Valsfader, fra din Sal hun sendtes mig!
 Ja Signild er Valsfaders Mesterstykke
 Fra Gudheim sendt til Nordens Riir og Smykke,
 Hun ei med Byrd og Pragt mit Hjerte tvang,
 Ei heller med fortryllet Elfskovs Sang;
 Men skjøn hun er; ja liig dit Thor, Valsfader!
 Valkyrie i alle sine Lader;
 I hendes Smil er Morgenrødens Glæde,
 Og dette Smil forvirrer Sind og Sands.
 En elskelig graahærdet Hyrdes Datter.

Ingo.

Jeg alt, Monark! din hele Hensigt fatter;
 Og Signild snart blier Dannerkongens Brud.
 Skjoldungen vil adlyde Elfskovs Bud;
 Og Heltens Lov — —

Regner.

Skal evig Regners være.

Ingo.

For Signilbs Skjld undflyes dog Heltens Vre;
 Og kastende din Høiheds rette Pragt,
 Du blues ei ved denne ringe Dragt.
 Fly Elfskovs Bold, Monark! tilgiv min Iver,
 Men hvis den spildt, og uden Nytte bliver,
 Da flynd dig, iil, som det anstaaer en Mand,
 Adlyd med Hast din Elfskovs muntre Brand.
 Hvi dette Skjul, som ei din Stand tilhører?
 Hvi tøver du, og hende ei bortfører?
 Saa handleb de, fra hvem du stammer ned.

Regner.

Jeg hader Bold. Hos mig har den ei Sted.
 Nei Krigens Lov bør Elfskov ei adlyde.
 I denne Dragt beslutted jeg at nyde
 Min Lykke først, da jeg min Signild saae.
 Men Nornerne opsatte min Attraa;
 Og ubis om min elste Signilbs Hjerter
 Jeg hendes Haand af Faderen begjerte,
 Den beste Mand; han ikke kjendte mig,
 Han for min Bøn beskedten vægred sig.
 Hvis Signild nu til Danmark mig vil følge,
 Jeg Reisen vel for Thorald vil forfølge,

Men lindrer ham ved dette Brev en Qual,
Som ellers ham hans Liv berøve skal.

(Viser ham et Brev.)

Ingo.

O Frejas Lyst;

Regner.

Spar du unyttig Hede,

Den mig dog ei kan fra mit Forsæt lede;
Til Skibet iil. Jeg hen til Signild gaaer.

(Han gaaer.)

Ingo.

O, maatte jeg dog følge dine Spor,
Og redde din, min kjække Konges Ære!
Hans Kjerlighed — dens Qualer ham fortære,
Men føles ei. Glad kalder han dem Lyst,
Og seer dem ei vanære Heltes Bryst.

(Han vinker ad Følgeskabet, som kommer frem, og tilfigemed ham atter siger om Børd.)

Andet Optrin.

I Fjeldet nær forrige Sted.

Signild

(sover i en Grotte, men vaagner op i Forvirring.)

Hvor er jeg? hvor? og Atle! du vil rømme?
Ah — nød jeg da min Lykke kun i Drømme?
Ja kun en Drøm. Jeg ingen Freja seer,
Og Dyserne, og Atle — er ei meer.

Men her, her sad han jo, og Freja smilte,
 Og kjelen til mit Bryst min Aale ilte —
 — Min Drom forsvandt — og al min Lyst forsvandt.
 Jeg eengang kun i Grotten Aale fandt;
 Og da, da var jeg grum, som en Ulvinde.

Tredie Optrin.

Thorald. Signild.

Thorald.

Skal jeg dig her bedrøvet stedse finde,
 Og ingen Tid see Kilden til din Graab?
 Naar søgte du da vel forgjeves Raab,
 I Thoralds Barm, hos mig, din Ven, din Fader?
 Signild.

Forlader du? (grædende.)

Thorald.

Og hvad? jeg alt forlader.
 Hvad gjorde du, som jeg forlade skal?
 Din bittere Graab, de Taare uden Tal,
 Ja dem maafsee? Jo sømme bedste Datter!
 Endskiøndt jeg dog ei deres Marsag fatter.
 I vores No, i vor Lyksalighed,
 Saa endog dem forlader jeg.

Signild (for sig selv.)

See ned,

O Freja! til min Sorg og skjulte Klage.

Thorald.

Du sukker jo? Forklar dit Hjertes Plage.

Signild.

Du lovede, du vil forlade mig,

I hvad der end mig gjør ulykkelig.

Thorald.

Ulykkelig? Ja Signild! jeg forlader,

Til Pant derpaa omfavn din gamle Fader.

Signild.

Ja denne Graad, som jeg ei hemme kan,

Og Sorger, som vancere vores Stand,

Og trodse det, du mig om Dyden lærte,

Gjør Ddins Gunst, ja Livet selv til Smerte,

Det er den Skyld, som du mig har forladt.

Thorald.

Men hvad har dig i denne Tilstand sat?

Hvad presser ud i Dag saa sømme Taarer?

Signild.

Et elsket — alt for elsket Minde faarer

Mit Sind, og gjør, at jeg maa Dagen flye,

Det Smerten gjør ved Nattens Dromme ny.

Al Kummer var mit mørke Sind henrevet,

Og her har jeg omvankende hendrevet

Den skumle Nat, til hist i Grottens Skjød

En ønsket Søvn sin Hvile mig tilbød.

Saa sov jeg ind. Min Sorg forsvandt, og Glæder

Omgave mig og disse elskte Steder.

Jeg syntes, som jeg her ved Grotten saae
 Et prægtigt høit bekrandsat Alter staae;
 Mildt vistede da de sagte Vestenvinde,
 Sødt Lærken sang; Lyst, blid, som Atles Minde
 Dpfyldte alt. Da syntes mig, jeg kom,
 Jeg knælte ned for Frejas Helligdom.
 Og yndig sang af Dyrer hørte Sange,
 Som løbe høit i Lundens Blomstergange.
 Men Sange af Valkyriernes Chor
 Da pludselig igjennem Fjeldet foer.
 Og himmelfø, mild, som ingen kan udsige,
 Jeg i en Sky saae Freja ned at stige.
 Jeg fastede et Blik til Østens Kant,
 Og Skov og Fjeld og alle Ting forsvandt.
 Og der — o Lyst, som ingen Belyst ligner!
 Min Atle, ham, hvis Minde jeg velsigner,
 Ham saae jeg der i Pragt, som Fyrsters Pragt;
 Jeg Konger saae for Atles Fødder lagt,
 Og Bjørne kom, og slikkede hans Hænder.
 Men hid et Blik han i det samme vender,
 Og da han saae mig her ved Frejas Fod,
 Hint høie Sted han da med Til forlod,
 Han kom, men nu som Hyrde, mig at favne.
 Os Freja selv nu nævnede ved Navne,
 Velsignende udstrakte hun sin Haand,
 Vi knælede for Altret. Hendes Aand,
 Den strømmede igjennem vore Hjerter.

Thorald.

Dg denne Drøm den volder dine Smerter?

Signild.

Nei Fader! nei. — Men strax derpaa en Røst
 Nedrullede blandt Klipperne, og tyst
 Blev Frejas Chor. Jeg saae en Helt fremstige
 I Pragt og Glands min kjære Atles lige,
 Fra Atles Haand borttrykket han mig vred,
 Bleg Freja blev — Jeg bittre Taare græb.
 Med Pragt paa ny jeg Atle saae fremtræde;
 Lad, sagde han — o Signild! af at græde!
 Den ene Haand han lagde paa sit Sværd
 Den anden Haand i min; "Kom usforfærd"
 Var da hans Ord. Men heftig Tummel hørtes,
 Dg Tumlen ud til Verdens Ende førtes.
 Jeg vaagnebe, forfærdet, rørt og sm,
 Dg aldrig skal jeg glemme denne Drøm.

Thorald.

Nu vel. Men hvad kan Drømmen indeholde,
 Som kunde dig saa bitter Qual forvolde?

Signild.

Min Fader! men — endnu engang forlab,
 Dg lad mig ei paadrage mig dit Had.

Thorald.

Mit Løfte er uryggeligt.

Signild (for sig selv.)

I Guder!

Tungt bliver ham det, jeg ham nu bebuder.
 Men Fader! mild og rørt forbød du mig
 En Elskov, som du troede skadelig.
 Jeg lydig var, men Himlen saae mit Hjerte.
 Der ingen Gunst saa inderlig begjerte,
 Som denne at modtage Atles Eed —
 Men jeg var haard mod al hans Kjerlighed.
 Min Fader! men betænk, om uden Brøde
 Du Atle da den Skjebne tvang imøde,
 At skilles fra sin sømme Signilds Bryst,
 Betænk, hvor grumt! Tænk, om han uden Trost
 Nu langt fra os til døve Guder raaber
 Om Lindring, som han dog forgjæves haaber.
 Skjult var den Grund, hvorfor du var ham vred,
 For samme Grund faldt Signilds Kjerlighed!
 Langt fra jeg vil det, du har skjult, udgrunde,
 Forlad, men var det Ret?

Thorald.

Ja gid jeg kunde —
 Men nei — jeg tør ei sige dig Beskeed
 Om Grunden til min viste Grusomhed.

Signild.

Men Ragnhild, min Naboerske, en Pige,
 Som vist nok ei i Norge har sin Lige,
 Enhver bifaldt dog hendes Kjerlighed;
 Endskjönt enhver, som saae min Atle, veed,
 At man ei ham med hendes Thor kan ligne.

Thorald.

Gid Himlen dig for al din Sorg velsigne!

Men troe, at hvis jeg havde føiet dig,

Var baade du og jeg ulukkigelig.

Signild.

Ulykkelig? Jeg skal ham altsaa hade —

De Taare, som for ham mit Die hade,

Mit Hjertes Suk, og mine Uengstelser

Endog min Drøm er da Forbrydelser!

Hvor flyer dog jeg ulykkelige Pige?

Siig Fader! er min Dval ei uden lige?

Thorald (sagte)

Hun smelter hen i Graad, og hendes Bryst

Jeg trøste maa, skjøndt med ugrundet Trøst.

(høit.)

Min Datter! Us maaskee sig vil forandre;

Maaskee I end med Fryd skal see hverandre.

Signild.

O søde Haab! men hør, men om jeg fik

Den blide Lyst, i dette Dieblif,

At see ham her, siig: var det da en Brøde,

Om jeg ham løb med aaben Favn imøde,

Og trykked ham til mit antændte Bryst,

Og delede med Atle Elskovs Lyst?

Thorald.

Jeg ei heri Alfabers Tykke kjender.

Dog tøm en Jld, du ikkun meer antænder

Ved denne Drøm, som dog unyttig er.
 Men Tiden vil, at jeg til Hjorden seer,
 Thi Solen alt er længe over Havet. (Gaaer.)

Fjerde Optrin.

Signild.

Smellem Frygt og Tvivl, og Sorg nedgravet,
 Forlades jeg — Du haarde Fader! gaaer —
 Et Ord af dig forletted' mine Kaar;
 Men skjult for mig skal ogsaa Alting være!
 Men Utale — kom han nu, hvo kan mig lære,
 Hvorledes jeg ham da modtage bør?
 Hvor tungt, om jeg min Faders Villie gjør?
 Nei jeg dig vil med aabne Arme møde,
 Og ved dit Bryst min Sorg og Graad forsøde.
 Dog, sagde han, ifald jeg elsker dig,
 Er baade han og jeg ulykkelig.
 Jeg bet kan ei indsee. Nei, elskte Fader!
 I Utles Barm, ifald jeg dig forlader,
 Er Signild tryk for alle Lykkens Stød.
 Men, voldte jeg min elskte Faders Død? —
 Hvad Grusomhed! Nei, for gid Elskov være
 Forjaget af mit Bryst — Ja jeg vil bære
 Min Lue skjult — Kom nu kun, Utale! her,
 Jeg flyer — mod Alt jeg nu forhærdet er.
 Ja, jeg er døv for alle dine Klager,

Kjet flyer jeg bort fra vores fælles Plager.
Men hvilket Syn! O Freja! Atle der?

Femte Optrin.

Regner. Signild.

Regner.

Beslignet Sted! som jeg da atter seer!
Og Signild hist — min elskte beste Pige.
Men hvad — du flyer, du Atle vil undvige?
Du altsaa da har glemt min Kjerlighed,
Din beste Ven, min sømme Trosteds Gæd?

Signild (for sig selv.)

O styrk mit Bryst, o Freja!

Regner.

Taus hun sukker,
Og lønlig Sorg hun i sit Bryst indlukker,
Min Signild tal dog!

Signild.

Hvis jeg elsker dig,
Min Fader er med mig ulykkelig.

Regner.

O Guder! hvad kan hertil Marsag være?

Signild.

Det veed jeg ei.

Regner.

Du gaaer, du vil ei lære

Mig Grunden til den Sorg, dit Hjerte bær?
 D siig: har du ei Atle længer kjær?

Signild.

Det tør jeg ei.

Kegner.

Det tør du ei forklare?

Og hvad blev da min omme Signilds Fare?
 Hvi sukker du? Hvi flyer du Atles Favn?
 Var jeg dig kjær, saa tal i Treias Navn!

Signild.

Å! om du var mig kjær? Hun seer min Smerte,
 Hun saae og før mit elskovsfulde Hjerte.
 Ja Atle! ja jeg elskte dig.

Kegner.

Bliv ved!

Og hvad har nu udslukt din Kjerlighed?
 Har man mig stræbt forhadet hos dig at gjøre?
 Vil man, som Brud, dig til en anden føre?

Signild.

Nei, og endnu jeg saa ubundet er,
 Som allerførst, da Atle blev mig kjær.

Kegner.

Hvad kan mig da din Elskov dog berøve?
 Du fordrebe af mig til Troffabs Prove,
 At flye dig, og et langt bedrøvet Aar
 Udholde den frastilte Elskovs Aar.

Her seer du mig igjen — Jeg dig adlyder,
Men ingen Løn for al min Trofskab nyder.

Signild.

Min bedste Ven! men bør jeg elske dig,
Naar Thorald blev derved ulykkelig?

Regner.

Forklar dig dog: Hvad blev da hans Ulykke?
Hvi vil han ei vor Kjærlighed samtykke?

Signild.

Det skjuler han.

Regner.

Dg du ham lydig er?

Signild.

Han Fader er — og jeg — jeg er ham kjær.
Dg blev det sandt; Betænk dog, om min Fader
Jeg her for dig ulykkelig forlader?

Regner.

Berøver du ham lidt af Livets Lyst,
Er Gunhild ei endda hans Alfers Trøst?
Men tænk paa mig — mig, som du vil unddrage
Al Fryd og Lyst fra mange tunge Dage.
Dg taaler du, at revet fra dit Bryst
Jeg aldrig skal see meer af Livets Lyst?

Signild.

Dg vil du vel, at jeg, for dig at glæde,
Skal ved dit Bryst et usselt Liv hengræde?
Dg langt fra et for mig saa elsket Sted,

Hvor jeg saa reen og sød Lykksalighed
Bestandig nød, før Elskov blev min Plage,
En Fader skal det kjære Liv betage?

Regner.

O glem, o glem dog fligt! jeg lover Trøst
For al den Sorg, du volder Thoralds Bryst.

Signild.

Det kan du da? Og bør jeg derpaa lide?

Regner.

Og troer du, jeg vor Pligt vil overskride.
Mit Løfte svar jeg dig ved Nordens Gud,
Ved Idins Magt, ja meer, ved Dydens Bud.

Signild.

Den, som har alt det ganske Hjerter inde,
Han let dets Frygt og Tvil kan overvinde.
Ja Atle! ja, jeg troer dig uden Fed,
Og følger blindt min ømme Kjærlighed.

Regner.

Kom følg mig da, kom, Signild! bedste Pige!

Signild.

O hvo kan dig og Hjertets Sprog modsiges?
Velan — Farvel, min Grotte! og mit Fjeld!
Og smukke Eng, og smukke Skov! Farvel!
Med Taarer jeg mit kjære Hjem forlader;
Men du er meer end Hjem og Liv og Fader.

(De gaae, og strax efter hører man Sagnet oppe
i Fjeldet.)

Siette Optrin.

Thorald allene.

En ubant Lyd. Huult ruller den herved;
 Hvo bringer den paa dette skjulte Sted?
 Saa brølte for Trompetens vilde Tone,
 Da Sigurd her, nedstødt fra Norges Trone,
 Sin Datter gav i mine Arme hen.
 O, skulde hun mig kræves nu igjen?
 Ja kunde hun dog kun sin Aale glemme,
 Og byde trods til Elfskovs kjelne Stemme.
 I øvrigt dog min Flid velsignet er,
 Og Signild er sin ædle Fader værd.
 Men Tumlen jo endnu fordoblet brummer,
 Hvad seer jeg hist? O Thor! Kong Sigurd kommer.

Syvende Optrin.

Thorald. Sigurd, (som kommer ned blandt
 Klipperne, med Følge.)

Sigurd.

Her er jeg da igjen! i Signilds Spor,
 Hist Hytten er, hvor Hyrden Thorald boer.
 Ja see, der seer jeg ham. Vær mig velsignet.
 Min gamle Ven! hvad Lyst har denne lignet?
 Dit Ansyn spaaer mit Fader-Hjerte Fred,
 Fortæl mig nu om min Lyksalighed!

Min Signild, svar, o lever hun, fornøiet?
 Og holder hun sig Thoralbs Dyb for Diet?

Thoralb.

Min Konge! ja velkommen, som du er,
 Du snart igjen en værdig Datter seer.
 Dog denne Dag blir glad for alle Dage;
 I Signild, som jeg giver dig tilbage,
 Opdragen her, du nu en Datter faaer
 Som Dyden skjon, meer skjon end Norges Vaar,
 Af Træk hun dig, af Ynde Freja ligner.

Sigurd.

Alfader! du omsider da velsigner
 Mit Bryst med en saa om Lyksalighed,
 Saa Mindet selv, om hvad jeg hidtil leed,
 De Kummeres Aar, de nu forløbne Dage,
 Udrybde skal; o Thoralb, kald tilbage
 Det Minde om min Smertes Bitterhed,
 Den Tid jeg fra min Trone styrtet ned,
 Forladt og glemt af Frænde, Ven og Broder,
 Begrædende min Signilds dræbte Moder,
 Med Signild ved mit sorgopfyldte Bryst,
 O Thoralb! kom hos dig at hente Trøst,
 Dig, som jeg tro, og ædelsindet kjendte,
 Fra den Gang alt, da Havets Bold mig sendte
 Skibbruden hid. Uvis om mine Kaar
 Hun da i dig en anden Fader faaer.
 Jeg med de saa, som endda var tilbage,

Dg vilde ei tilsvoren Tro forsage,
 Bedrøvet op fra dig og Signild brød,
 At søge en, en Normand værdig, Død,
 Om ikke Bei til min forladte Trone.
 Det skær mit Bryst, at Norge Magt og Krone
 En Niddings Haand, en Voldsmand overlod.
 Vel kostede det mange Normænds Blod,
 Dg sytten Aar gik hen i grusom Fejde;
 Men Normænd skal man Trældom ei bebrejde.
 Bort Mod ham fik omsider styrtet ned,
 Jeg sidder nu paa mine Fædres Sted.
 Men kommer ei min Datter?

Thorald.

Ronge, Fader!

Forlad den Graad, som dine Fødder bader.
 Mit Bryst er fuldt af sand Erkjendtlighed,
 Dit høie Mod Alfader selv ei veed
 Med al sin Magt tilfulde at belønne,
 Kan Normænd da det værdigt nok paaskjønne?

Sigurd.

Staae op, omfavn mig. Siig, hvor Signild er!
 Hos Hjorden vel? Dg den er ikke nær?

Thorald.

Jeg hende snart skal, hvor hun er, opsoge.

(Han gaar.)

Sttende Optrin.

Sigurd og Følge.

Sigurd.

Hvor vil hun min Lyksalighed forøge!
 Ja uden Tvivl hun værdig findes skal
 Min Kjerlighed, de Sukke uden Tal,
 Som jeg til Us om Gunst for hende sendte,
 Hvad kan jeg ei af Thoralbs Møie vente?
 Den dydigste, den redeligste Mand,
 Og opfod i den ædle sorgfri Stand,
 Og ubekjendt med Høiheds Glands og Smerte;
 Hun Dyden her i al sin Reenhed lærte.
 Men Thoralb gif, og kommer ei igjen;
 Jeg følger ham. Jeg saae, her gif han hen.
 (Han gaaer med sit Følge.)

Niende Optrin.

Savbredden.

(Kongens Folk have her siden opsat nogle Telte. I et af dem sidder Signild, og skriver. Kong Regner betragter hende med Genrykkelse udenfor.)

Regner. Signild.

Regner.

Den Yndigste! Sorg i hver Mine spiller,
 Og Taaren ned paa hovne Kinder triller.
 Den smelter mig. Ja næsten hun derved

Forlokker mig, til selv at græde med.
 Hun kjender ei endnu den Ven, hun følger;
 Med Flid jeg end for hende mig fordølger.
 Hun troer endnu, at den, som hun har kjær,
 Af hendes Stand, ifkun en Bonde er.
 Men faaer hun see mit Skib, dem, mig ledsage,
 Den Pragt maaskee vil hende Frygt indjage,
 Og spilbe mig min Signilds Kjerlighed.
 Ah, men for dig, min Signild! jeg bereed
 Flyer Tronens Pragt og Glands og falske Vre,
 Og ved dit Bryst jeg lykkelig skal være,
 Bag finste Tjeld endog trods Lyffens Magt.

Signild

(Kommer ud af Teltet med sit Brev.)

Omsider har jeg her mit Brev fuldbragt,
 Og har mig af min Faders Arme revet.
 Men Atle! men om Elskov nu har drevet
 Din Signild til, ved dette grumme Stød
 At volde en, hvor elsket! Faders Død.
 Nu lægger jeg det ned i dine Hænder;
 Der har du det. Us mig uskyldig kjender.
 Saar ei hans Bryst. Betænk kun, at herved
 Bestemmer du endnu min Kjerlighed.
 Thi siig, thi bør jeg vel min Atles blive,
 Hvis han, naar du ham dette Brev skal give,
 Med alt for grum en Qual vil savne mig?

Regner.

Nei Signild! Nu er Atle lykkelig.
 Af dette Brev erfarer nu din Fader
 En Kjerlighed, som han dig overlader.

Signild.

Og ganske vist skal han tilgive mig,
 Naar dette Brev tilbringes ham ved dig.
 Den Dyd, enhver af Atles Dine skuer,
 Undskyldte skal mit Hjertes rene Luer.

Regner.

Der kommer han.

Signild.

Ah, Freja skjul du mig!
 Hvor skal jeg nu flye baade ham og dig?
 (Hun gaaer ind i Teltet.)

Tiende Optrin.

Regner. Thoralb.

Thoralb.

Kom, Signild, kom! Hvordan, Jeg Atle finder?
 Ah, dette Syn om Signilds Drom mig minder.
 Velkommen, Ven! siig, er ei Signild her.

Regner.

Nei, nys forlod hun mig.

Thoralb.

Hun horte er?

Hvor gif hun hen? Hvor skal jeg søge hende?

Regner.

Du uden Tvivl omsonst vil Ild anvende
Paa Søgen om din Signilbs skjulte Bei.

Thorald.

Hvor er hun da? Du veed det altsaa?

Regner.

Nei.

Jeg veed kun, at omsonst du søger hende.

Thorald (for sig selv.)

Us, paa hvad Tid er det, at nu han kommer!

Regner.

Min bange Sorg mit Bryst ei længer rommer,
O Thorald! hør dig ei for Atles Bøn,
I alting er jeg dig en lydig Søn,
Det svær jeg dig ved Tordens Gud, min Fader!
Kun at du mig saa kjert et Navn tillader,
Og denne Bøn i Dag tilstedes mig;
Gjør os, gjør mig med Signild lykkelig.

Thorald.

Og Atle! naar jeg svær dig ved Alfader,
Og Guderne, at jeg med Glæde lader
Mit Liv, for du — —

Regner.

Saa seer jeg Thorald vreed
Vil unde os vor Skjæbnes Bitterhed.
Men hør: forhærd dig ei for Signilbs Smertes,

Dg taaler du, at myrde tvende Hjerter?

(Han tager et Brev frem.)

Thorald.

Alt sender mig, I Guder! sender Raad!

Regner.

Læs dette!

Thorald.

Det er vaadt af hendes Graad.

(Efter at have læst det.)

O Datter! da jeg Runerne dig lærte,

O, drømte da mit alt for trygge Hjerter

Om denne Løn for al min omme Glib?

Ah, Signild! ah, ulykkelige Tid,

Da jeg engang mig glad lykkelig flatter,

Som Fader til Kong Sigurds spæde Datter!

Nu kommer han, nu kræves hun igjen,

Nu flygter hun med denne grumme Ben.

Saa iit da bort, og lad ei Kongen spore

Den skjulte Sti, ad hvilken I bortfore.

O, Signild hør: For din Skyld jeg min Harm

Udslukke vil i Havets aabne Barm.

(Han løber for at styrte sig i Havet, Signild springer frem, og kaster sig i hans Arme.)

Ellevte Optrin.

Signild. De Forrige.

Signild.

Hold, Fader! hold. O, hør din Datter!

O, hi, jeg dig min Brøde end erstatter,

Vil Dyden saa — er det min Faders Bud,
 Saa er jeg ei endnu min Aftles Brud;
 Nei, flye ham vil jeg. Aldrig skal jeg mere
 Ved Kjerlighed for ham lykkelig være.
 O Fader, vær dog ei din Aftle vred;
 Tal, understøt mig med din Kjerlighed.

Thorald.

Uhælbige og bedste Konge-Datter!
 For din Skyld jeg mig end lykkelig fatter,
 Ifald du kan velsigne ham og flye,
 Og aldrig meer din Kjerlighed fornye.
 For evig du mig nu i Dag forlader,
 Kong Sigurd er fra nu af Signilds Fader.

(Regner gaar pludselig bort.)

Solgte Optrin.

Thorald. Signild.

Signild.

Der gik han bort. Maaſke jeg aldrig meer
 Den Kjereste, den bedste Aftle seer.
 Men hør! du mig ei længer kalder Datter?
 Siig end engang. Jeg heraf intet fatter.
 Forklar dig dog.

Thorald.

Hvad kan jeg sige meer?

Du ikke min, men Kongens Datter er.
 Han bød mig, dig som Datter at opdrage,

Indtil han selv dig fordrede tilbage.
 Og nu i Dag du flygter med din Ven,
 Nu kommer han, nu kræves du igjen.

Signild.

O ti, o ti, og qvæl ei meer mit Hjerte,
 Find heller ud et Raad mod al min Smerte,
 Og gjør mig til min elskte Atles Brud!

Thorald.

O see vor Nød, du Nordens stærke Gud!

Signild.

Men om jeg ham, som nu skal Fader hedde,
 Om denne Gunst paa Knæ vil ydmyg bede,
 At Atle ei maa rives fra mit Bryst,
 Siig, mener du, mig negtes denne Lyst.
 Da grummere end Bjørnen er min Fader,
 Og da er det min Pligt, at jeg ham haver.
 Nei, om han skal bønhøre denne Bøn;
 Og Atle blier i Dag Kong Sigurds Søn.

Trettende Optrin.

Kong Sigurd med Følge. De Forrige.

Sigurd.

Nu Thorald! har du ikke fundet hende,
 Som jeg igjen for Datter skal erkjende?
 Jo Signild kom — men Taarer trille ned.

Siig mig din Sorg, forklar dens Bitterhed,
Dg skjul den ved din hulde Faders Hjerte.

Signild.

Dit første Diekast, o Fader! lærte
Mig, at jeg nu en Fader fik i dig,
Hvis Lyst er den, at see mig lykkelig.
Ja Fader! glad vil jeg dit Bryst omfavne,
Dg tryk ved det, skal aldrig Lykke savne.

Sigurd.

Jeg smelter hen i Lyst. Men siig dog nu,
Dølg ingen Ting, siig, hvorfor græder du?

Signild.

At have smagt en sød og yndig Lykke,
Dg savne den, er nok til at nedtrykke
Den Mandigste. Men seer man endda ned
Til grumme Kaar, vis Ulyksalighed,
Da Helten selv maa zittre. Jeg, o Fader!
Har smagt med Lyst de Kaar, jeg nu forlader.
Hvor billig da min Graad? Men denne Dag
Vil aabne mig et større Hjertenag.
Mig Freja lod i Dag en Ven omfavne,
En Ven, som jeg i Dag skal evig savne.
Dg yndig er han, Gud, og rask og skjøn,
Ja ganske vist Alfaders bedste Søn.
Men Thorald, tænk min Fader! denne Lykke
At være hans, mig vil i Dag undrykke.

Dog er det og den første Grusomhed,
 Han i sit Bryst gav til sin Datter Sted.
 Min Fader! hør det første, jeg dig beder;
 Og Guder! giv min Bøn bevæge eder!
 Forund mig nu den ene onskte Lyst,
 At leve og at døe ved Atles Bryst.
 At savne ham mit Bryst vil forarsage
 En Smerte lig med Utgaards mørke Plage;
 Bedrov mig dog ei med et grusomt Mei.

Sigurd.

Og hvo er den saa elskte?

Fjortende Optrin.

Regner i kongelig Pragt, med Følge.

Regner.

Det er jeg.

Det Regner er, som sig lyfsalig skatter,
 Ifald ham nu ei negtes Sigurds Datter.
 Min Signild er en Trone meer end værd,
 Om hun end ei en Konge-Datter er.
 Er Signild min, mit Held er uden lige.

Signild.

Du elsker da endnu din Hyrde-Pige?

Regner.

Ved Ddin meer end Tronens stolte Glands,
 Meer end mig selv — ja meer end Sejrens Krands.
 Ja, As! næst dig.

Signild.

Du du, min elskte Fader!

Du denne min Lyksalighed tillader.

Sigurd.

Af Signild stolt, opfyldt af ømmest Lyst
 Jeg føler, at et Ønske i mit Bryst
 Saa smukt, som nu mit Hælb, stæeg ingensinde.
 Min Signild har Kong Regners Hjerter inde,
 Den Helt, hvis Navn er Verden om bekendt!
 O Datter! mig, jeg troer, fra Gudheim sendt!
 Dig Guderne en varig Lykke give!

Thorald.

For heftig vil den Strøm af Bælyst blive,
 Som nu med eet har overvældet mig.
 Jeg seer i Dag min Signild lykkelig,
 Og lykkelig ved Dannerkongens Side —
 Men jeg vil flye min Lyst, og taalig lide
 Min Signilds Savn. — Farvel, lev lykkelig,
 Naar Tronens Glands skal nu omringe dig,
 O Signild! lad den ei din Sjæl forblinde,
 O glem ei reent din Foster-Faders Minde.
 Farvel! Farvel!

Signild.

Nei elskte Fader! nei,

Fra dette Bryst jeg dig udslipper ei.
 En vigtig Deel borttages af min Lykke,
 Hvis man dig vil fra dette Bryst bortrykke.

Du lærde mig, som Datter, Dydens Bud,
 Din Lærdom nu fuldfør til Regners Brud!
 Deel Aaar med mig, som Thoralds Dyd fortjener.
 Sigurd.

Du, som med os nu Danmark forener,
 D, leve du! Nu plantet Enighed
 Sid blomstre maa i evigvarig Fred!

F r o d e og F i n g a l .

Skuespil i fem Dptoge.

Personerne,

(efter den Orden, hvori de optræde i Stykket.)

Danmarks tolv Hovdinge:

Grovin, Hr. Elsberg.

Sigurd, Hr. Knudsen.

Alf, Hr. Frydenbahl.

Sakon, Hr. Musted.

Gor, Hr. Thessen.

Thorkild, Hr. Schwarz.

Ser Andre.

Singal, Konge i Morven eller Nordfotkland, Hr. Rosing.

Ubbo, danff Rigsforstander, Hr. Preisler.

Gilda, Thorkilds Datter, Mad. Rosing.

Ulvilde, Kong Grodes Søster, Mad. Preisler.

Galsdan, Prinds fra Thanosland eller Liefland, Hr. Astrup.

Grode, Konge i Dannemark, Hr. Saabye.

Ryno, Kong Singals Søn, Hr. Jensen.

Gødur, Sakons Søn, danff Søkriger, Hr. Røhne.

Grodes Følge af danffe Søkrigere.

Singals Følge, Anførerne for Morvens Krigsmagt.

Udstillige af det danffe Folk, væbnede og uvæbnede.

(Skuepladsen er paa eller nærvæd Leire. Handlingen begynder i Dagningen, og varer omtrent, som Forestillingen.)

Saxo Grammaticus fortæller i sin *Danske Histories II. Bog*, at Kong Frode den Første, Hadings Søn, havde overgivet en Høvding, ved Navn Ubbo, sit Riges Bestyrrelse, medens han selv var dragen ud i Fæide mod Dorno, Kureternes Konge, mod Trannon Ruthenernes Konge, og mod Handuan, Konge ved Duna, hvis Datter blev hans Brud. Medens han var ude paa disse og flere Toge, tilvendte Rigsforstanderen Ubbo sig hans Kongemagt, dertil forledet af sin Gemalinde, Ulvilde, Kong Frodes Søster. Rytget om, hvad der foregik hjemme i Danmark, bevægede Kong Frode, til at iile hjem fra sine Toge i Østen. Da han kom, og erfoer, at Ubbo ikke saa meget af egen Drift, som bevæget af Ulvilde, havde bemægtiget sig hans Kongesæde, valgte han, heller at tilgive, end straffe ham. Dog skillede han ham ved Ulvilde, og gav en ved Navn Scote (af hvilken, siger Saxo, Skotterne have deres Oprindelse) denne sin Søster til Brud.

Kammerherre Suhm i hans kritiske *Histories II. Bind Side 144 o. f.* og i *Danmarks Histories I. Bind Side 126 o. f.* godtgjøre Rimeligheden af, at det, Saxo saaledes fortæller om en Frode den første, eller hin fræne, angaaer ikke ham, men Frode den tredje, bekendt under Navn af Fredegode, eller den fredsommelige, og har saaledes ikke tildraget sig, efter Saxos Mening, mange Aarhundrede før vor Tidsregning, men i vor Tidsregnings fjerde Aarhundrede, da han godtgjør, at Frode den fredegode ikke, som Saxo vil, har levet i Christi Tid, men været samtidig med den bekendte Kong Fingal i Skotland.

Æsian fortæller, i *Sangen Carric-Thura*, om en Strid, som hans Fader, denne Fingal, havde med Kong Frothal af Sora i Lochlin, det er Skandinavien; hvortil des nemlig Frothal, efter et holdet Slag imellem hans

og Fingals Hære, udfordrede Fingal til en Dvekamp. I denne Dvekamp styrter en ung Kriger af Frothals Følge frem, at staae Kongen bi, men falder, i det han kommer frem, over et Træstøb, saa Hjelmen styrter ham af Hovedet; man saa de lange Haar udsprede paa Jorden, og den unge Krigers dybt sukkende Bryst blottet. Det erkjendes, at denne unge Kriger er ingen anden, end Prindsessen Utha, Kong Hermans Datter fra Thanosflømmens Bredder, som var elsket af Kong Frothal, og elskede ham høit nok til, forummet i Krigerdragt, at have fulgt hendes kongelige Elsker paa dette Tog, ham selv ubevidst. Da Fingal saa denne Elskerindes Omhed for hendes Elskede, vilde han ikke fuldføre Dvekampen, men lod Frothal drage hjem til sit Land med sin Brud. Paa dette Tog, fortæller Ossian, havde Frothal en Ven ved Ravn Thubar, en "Konge fra det flodrige Tora," med sig.

Kammerherre Suhm antager, at den her omhandlede Frothal er Frode den tredje eller Fredgode; at Prindsessen Uthas Fader Kong Herman ved Thano, er Saxos Kong Sanduan ved Duna, og at maafkee Thubar fra Tora er den Scote, Saxo taler om.

Efter vor store Historiographs Hypothese har jeg med liben Forandring og nogen Tilbigtelse antaget Saxos og Ossians Fortællinger, sammenskabte til een, til Grund for nærværende Drama.

Efter Saxo har jeg ladet Frode forlade sit Rige, sætte Ubbo til Rigsforstander i sin Graværelse, og være i Krig i Osten. Jeg har antaget, at Anledningen til dette Tog var, at han meget ung, da hans Fader Hading døde, vilde, ved at besøge fremmede Førfter, hente Erfaring, og søge mægtigt Forbund; jeg har antaget, at han, tryk ved at lade Rigets Sager bestyres af hans Faders troe Hovding og forstandige Ven, ei vilde komme tilbage, for end han sølte sig bedre i Stand til at opfylde en Konges

Pligter, end da han ung og uforsøgt besteg Kongesædet; at han imidlertid har besøgt, og fornyet gammelt Forbund med Fingal; at han siden har besøgt Kong Handuan ved Duna eller Thano, er bleven forelsket i hans Datter efter hendes Rygte; har af hende faaet det Svar, de Tidens Prindsesser saa ofte gave deres unge Beilere, først at gjøre sig berømt ved Heltebaad, og saa melde sig; har derpaa, efter Saxo, i Krige med Trannon og Darno vist sig som drabelig Kriger; har, efter Ossian, Thano kongens Datter, der elsker ham, forklædt og ukjendt af ham selv, med sig; og iler, igjen efter Saxo, paa Efterretningen om Urolighederne i Danmark, hjem til Leire. Jeg lader ham der møde Fingal, som Ubbo har kaldet til Hjælp mod Gotherne, der imidlertid have anfaldet Danmark; og anbringer der den af Ossian fortalte Tvekamp. Jeg har fundet det ufornødent, ja usandt, at Sammenhængen med Ubbos Kongevalg skulde være den, Saxo har fortalt. Den Mand, Frode skulde tilgive, maatte være en ædel og retfæstet Mand; og at han var det, var nok til, om ikke at retfærdiggjøre, saa dog efter Omstændighederne undskyldte, at Danmarks Høvdinge havde valgt ham; derved bliver det og ufornødent, at tillægge Frodes Søster den Caracteer, Saxo har givet hende, uden dog at omstøbe noget af det ret væsentlige i Saxos Beretning, som jeg har troet, ved de her anbragte Modificationer, kun at vinde saa meget mere Sandsynlighed og Interesse, som alle de deri indviklede Personer, med al deres Forskjællighed, dog her ere tilsammen velmeenende og ædle. Først ved denne Forandring bliver det og sandsynligt, at Ulvilde bliver den unge Heltes Brud, som har fulgt Frode paa sine Toge, og er hans Ven, naar han nemlig fra før er hendes Elsker, og hun ingen andens Brud. Prindsessen fra Thano eller Duna, som Saxo ikke nævner, men som Ossian kalder Utha, har jeg egenmægtigen kaldet Albina, fordi Ey.

den af Navnet Utha ikke syntes mig velklingende. Derfor har jeg og ladet Grodes Ben heller beholde det Navn, som Oefian, end det, Saxo har givet ham.

Dette Regnskab for Æmnet til mit Skuespil har jeg troet herved at burde aflægge. Jeg overgiver Stykket dermed til Læserens og Tilskuerens billige Bedømmelse. At det er bestemt til at forestilles første Gang ved en saa udmærket Høitidelighed, forøger Publicums Fordring paa, at dette Arbeid skulde have noget sandt Værd. Den Overbærelse, hvormed et Forsøg af mig i dette Slags Digtekunst engang før blev optaget, var mig allerede Opfordring til at vove endnu eet. Men jeg er desuden opfordret til dette Forsøg af Mænd, hvis Opfordring det ikke var Beskedenhed men Trodsighed at afslaae. Mod sand og billig Kritik anfører jeg dette ikke til Forsvar; mod dens Overthyndinger gjælder intet Forsvar; men til Undskyldning og nogen Overbærelse anfører jeg, at jeg ikke ufremkaldt har fremstillet mit Forsøg; dertil antage man og, (hvor ughyldig en Undskyldning ellers Tilsonhed er) at Tiden til dette Stykkes Udarbeidelse var mig af Nødvendighed meget knap indskrænket, til nogle saa Uger, som jeg dog ei kunde have aldeles frie for andre Forretninger. Jeg har derfor ei kunnet anvende nogen langsom Glib paa dets Afslutning; og ikke noksom kunnet benytte Benner's Raad og Veiledning til dets Rettelse.

Hvad Skjæbne det saaledes end faaer, saa modtage dog enhver Læser, fra den høieste til de mindst udmærkede, min Forsikkring, den, jeg herved giver, baade i mit og i Skuespillernes Navn, at vi tilhøbe have gjort os den bedste Glib, vi have kunnet anvende, paa at gøre vort Arbeid den Fæst værdig, til hvilken dets første Fremstilling er bestemt; og at vi af yderste Gvne herved bidrage vort til dens Høitideligholdelse.

Kjøbenhavn den 16 September 1790.

Første Optog.

(Hadings Gravhøi. Egnen er opfyldt af Kongernes Gravhøie. Tingstedet er i Baggrunden. Det er i Nærheden af Leire.)

Første Optrin.

Høvdingerne

(forsamlede ved Hadings Gravhøi, hvor de have hændret Ratten til hans Minni. Deels omringe de Hadings Bautasteen, nedbøiede, lænede paa deres Spyde, deels sidde de paa de Stene, der omgive Tingstedet, paa Træstøb o. s. v.)

Frovin.

Hist hvile d. Den hele Egn er opfyldt
Af hine Dannerigets Fædres Grave;
Og herlig kneiser paa enhver af dem
Den høie Bautasteen; stort, evigt fjont,
Os kjær, og helligt, og høitideligt,
Dmsvæver deres Minde disse Høie.
Hist hviler Hadings Aske: o den gode,
Den vise, stærke, ædle, store Hadings.

Sigurd.

Hvor er hans Søn, o hvor er Frodes Gravhøi?
Ved fremmed Strandbred hyle Windene

Hen over Frodes ubegravne Been;
 Men ingen Lyd af Skjaldens høie Dvaad
 Om Frodes Daad de viste hid. Al huult
 Forkyndte de, han flygted', og han faldt.

Alf.

Dg ledigt og forladt staaer hist i Kredsen
 Det høie kongelige Dommersæde,
 Hvor Dan, og Skjold og Gram, affagde før
 De Love og de Bud, hvis milde Kraft
 Udbredte Held, og Sejer, Dyd, og Mod,
 Dg Frugtharhed, og Rigdom til hver Braa
 I Leirekongens Land. Sidst Habing her
 Tog Raad, gav Dom, og gjorde Danneriget
 Lykksaligt. Her det var, at vi modtog
 Hans Søn, til at beklæde Habings Sted.
 Al han forlob det, og han agted' ringe
 Den Hæder, at uddele Ret og Dom
 Dg Held blandt danske Mænd.

Sigurd.

Dg herligt var,
 Dg stort, og stolt vort Haab til Habings Søn;
 Thi fjæk og ædel var den skønne Yngling;
 Dg skøndt han havde kun i sexten Vintre
 Beskuet Habings Daad, vi saae dog alt,
 At Habings og de store Fædres Aand
 Opfyldte Frodes unge Barm; og viis
 Dg ædel, fjæk og fast, begyndte han

At vandre i Forfædres ædle Spor.

Al! med vort Haab til fjerne fremmed Egn
Han reiste bort, forlob os.

Sakon.

Danske Mænd!

Vi samlede ei hid, for at bejamre
Med feig uvirksom Graad et skuffet Haab.
Hvad Trode vilde blevet, det er skjult
For Dødeliges Syn, angaaer os ei;
Men i sin Ungdoms Bildskab drog han bort
Til fremmed Land, og overlod sit Folk
Til blinde Skjæbne.

Gor.

Overlod sit Folk

Til Ubbo, til den viseste, den bedste
Blandt os, blandt danske Mænd.

Sakon.

Men overlod!

Men ringeagted' at bestyre selv!

Dg tog han ei til daarligt Hæderstog
Den bedste Deel af vores Ungdom med sig?
Hvor mange blandt os savne ei en Søn,
En ædel Yngling, Stammens Haab og Støtte,
Blandt dem, som fulgte ham! og er jeg selv
Ei Fader? tvende unge Heltes Fader,
Bestemte til, som jeg og Fædre var',
At vorde Stammens Hæder, Rigets Børn,

At hvile efter langt og daadfuldt Liv,
 I min og Fædres minderige Gravhøi!
 Hvor ere de?

Thorkild.

Maaskee paa Veien hjem
 Fra Kamp og Sejer, hvor de bannes
 Til Stammens Hæder og til Rigets Værn.

Sakon.

Maaskee, Maaskee! men ak! om Rygtet har
 Maaskee ei skuffet os; om Hadings Søn
 Maaskee blandt fjerne Quæner lærde dem,
 Hvorledes danske Mænd kan flye, kan sælbes
 Paa haanlig Flugt! — Har fire lange Vintre
 Og fire Somre bragt os sikkert Bud
 Fra Hadings store Søn, og vore Sønner?
 Og er det Frodes Værdskyld, om vi ei
 Alt ere vældig Gothiff Fjendes Trælle?
 Til Ubbo, og os selv, han overlod os.
 Veed han, om Ubbo — som dog ei er den,
 Vi efter hellig Dffring valgte os
 Til Hersker — vil opfylde Herskers Pligt?
 Veed han, om Morvens Konge lyde vil
 Ham ukjendt Ubbos Kald, og iile hurtig
 Til Danmarks Forsvar? Frode har forladt os,
 Forladt sit Folk, sin Pligt — thi ogsaa Konger
 Har dog vel Pligter — har forladt sit Sted,
 Sin Dommerstoel, sit Scepter og sin Ret;

Dg uden Hoved, uden Stykker bør,
 Dg kan, og vil, ei Danneriget være.
 Men Ubbo har, fjendt ei til Konge valgt,
 Beviist, at han er den, som kan og vil
 Opfylde Dannerkonges Pligt. — Men hvad,
 Hvo tvivler om, at Ubbo er den Mand,
 Som sættes skal paa Leirekongens Sæde?

Sigurd.

Om ingen anden, tvivler Ubbo selv,
 Som loved' Frode Lydighed og Troskab.

Sakon.

Dg holdt sit svorne Løfte. Men han loved
 Dog ei at lyde ham, endogsaa da,
 Naar han blandt vore fældte Sønner slagen,
 Betroede Quæners Strandbred sine Been.
 Ei heller, mener jeg, i Fald hans Daad
 Fortjente kun, at dette blev hans Lod.

Thorhild.

Men hvoraf veed vi da, at Hadings Søn
 Er falden, eller at han har fortjent det?
 Et Rygte er udsprebt; hvo bragte det?
 En fremmed Somand, som maaskee har selv
 Opdigtet det, for her at bringe Nyt:
 Hvis ei, for hvilken det er foreløiet
 Fra Mund til Mund igjennem snele Munde.

Sakon.

Lad Rygtet om hans Fald end være Digt;

Dog hvorfor Digt! som om det var utroligt,
 At den, der vild forboven farer om
 Fra Kyst til Kyst at søge Banemand,
 Omfider finder ham — dog lad det være
 At Kystet ei var sandt; er det da heller
 Ei sandt, at Gothen samlede sin Magt?
 At Rabosfolkene foreened' sig
 Til Vaaben mod vor kongeløse Kyst?
 At vores Rest af Magt vel havde været
 For svag mod dette Dverfsalb, om Ubbø
 Ei havde vidst, at drage Danmarks Ben,
 Den stærke Tingat, fra det fjerne Norven,
 Med sine rædselsfulde Vaaben hid?
 Er det da usandt, at vi veed endnu
 Ei vor med hans foreente Flodes Skiebne
 I Striden mod hiin overlegne Magt?
 Og er det usandt, det, at Habings Søn
 Er ikke her i Spidsen af sit Folk,
 Men at han har forladt os, at vi veed
 Ei meer, om Danneriget har en Hersker — ?
 Det vil vi vide. Kommer, danske Mænd,
 Hift farver Morgenrøden Hoiene!
 Til Habings, til vor store Konges Minde
 Indviende vi Matten paa hans Hoi;
 Nu til Alfaders Lund vi os begive,
 Berede os med Dffer og med Bon

Til Dagens store Værk, at give ham
En værdig Eftermand, hans Folk en Faber.

Andet Optrin.

De Forrige. Singal.

Singal

(Der i Slutningen af forrige Optrin alt er kommen ind, i Dragt
som Høvdingerne.)

Ret, danske Brødre! til saa vigtigt Værk,
Vi de u dødelige Gubers Gunst
Anraabe først. Men billigt er det dog,
At hver af os tilfulde forud veed,
Hvorom vi Guberne anraabe skal.
Jeg fra Eylimassjordens fjerne Strand
Er sendt, at tage Deel i Festens Raad;
Jeg nylig kom. Ved stridig Vind min Snælle
Lid opholdt. Fleer blandt os maaskee, som jeg,
Ei fatter ret, hvorom vi handle skal.
Tiljever; men oplyser mig.

Sakon.

Du veed ei,

At Hadings Søn var Dannerigets Konge,
Men.....

Singal.

Var? Og er det altsaa ikke meer?
Den unge Helt af Nornen alt bortkaldet!
Den Sorg var ubekjendt ved vore Strande.

Sakon.

Et Rygte siger, at han slagen er
Ved fjerne Kyst, at Dannerkongen flygted'
For vilde Quæner — der han gjøder Marken
Med eget og med vore Sønners Blod.

Singal.

Et Rygte siger dette! og man tøver
Ei, til man sikkert veed, om det er sandt?
Sag heraf slutter kun, at Frode er
Med fine unge Mænd i Lebing draget.

Sakon.

Det vidste du ei før?

Singal.

Hos os han ei

Er savnet. Man i Dannerkongens Navn
Blandt os affiger Dom, og hævder Ret;
Hver Mand er tryk ved Sit, og er beskjærmet
Mod fremmed Fjende og mod Nabos Vold.

Sakon.

J vide ei, for fire Vintre siden
Drog Frode bort, forlod sin Arv, sit Sted,
Sin Borg, sin Pligt?

Singal.

Og hvoraf vide det,
Naar, som maa være fleet, han givet har
J sikker Haand den ham betroebe Magt,
Der viis, retfærdig, trofast, som han selv,

Bestyrer alting? Jeg erindrer vel,
 Det blev for fire Vintre siden sagt,
 Vor unge Hersker drog til fremmed Land,
 At slutte Forbund, styrke sig til Fred,
 Og lære Kamp i Strid mod fremmed Fjende.
 Det glæbed' os; men alting gik saa vel,
 Saa trygt, saa fredeligt, at vi forstode,
 Han enten selv var kommen hjem igjen,
 Hvad eller at han, hvor han var, bestyred'
 Dog alt ved viis, og god, og kraftig Haand.
 Saa godt gik alting, som om Hadings Søn,
 De blide Guder liig, for os usynlig,
 Var dog tilstede overalt, og virked'
 Med kraftigst Vælde, idel Held og Godt.

Sakon.

Saa viid, at det er Abbo, Hadings Ven,
 Og Danmarks Ven, som styrer Frodes Magt,
 Smedens han, maaskee for at behage
 En elsket Mø ved fjerne Thanos Strand,
 Kong Handuans Alvina, drager om
 Med vore Sønner, for at offre dem
 Og sig til Døden, mens han glemmer os.
 Du veed da heller ei, at Gothlands Magt
 Var samlet, for at overfalde os
 Uvæbnet', som vi var, og uden Hersker?

Singal.

At overfalde os uvæbnede?

Det har jeg ikke vidst, at danske Mand,
 Til Fædrelandets Forsvar, var uvæbnet.
 Hvor ved Eylimas Strandbred jeg har landet,
 Var alting rede; jeg desuden veed,
 At Danmark er mod fremmed Fjende styrket
 Med Forbund, mægtigt Forbund. Norges Vælde
 Stod i fornødent Fald bestandig rede
 Til Danmarks Værn, som Danmarks hiin igjen.
 Vor Gjenbo, Norvens Konge, har man sagt mig,
 Var Danmarks Ven, og Frodes Ven, og ham
 Skal Bundsforvandte kunne lide paa.

Sakon.

Det kan de; uden ham var Dannerriget
 Sin Fjendes Bytte.

Singal.

Paa min Seiling hid
 Jeg drog igjennem hans og vores Flaade;
 De havde holdt mod Gotherne et Slag;
 Men Norvens Mænd fortalte selv, at vi
 Maaskee endogsaa uden deres Hjelp
 Nok have sejret, da de Danske strede
 Med Mod og Klogskab, som om Hadings Land
 Var i enhver af danske Sømænds Bryst.

Thork.

Vor Magt har sejret over Gotherne!

Singal.

Jeg veed det ei? Jeg forgaars nær ved Skanor.

Sigurd.

Mænd, danske Mænd, ved Ubbo og ved Singal,
 Ved Morvens Konges Magt vi Sejer vandt!
 Held Ubbo! Held de Danskes Ben fra Morven!

Umindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ben fra Morven!

Singal.

Men hvorfor Ubbo? hvorfor Morvens Singal?
 Var det ei Dannerkongens, Frodes Magt?
 Er Ubbo ikke Frodes Mand? var Singal
 Ei Frodes Ben? og var det ikke Frode,
 Som satte Ubbo over Danmarks Magt?
 Som bandt ved Forbund Morvens Magt til Danmark?

Hakon.

Uk Frode, som forlod os! leve Ubbo!
 Og leve Singal! Morvens store Herkker.
 Mænd, kommer, kommer til Alfaders Lund,
 At takke ham; og at indvie os
 Til Dagens Idræt, til vort Kongevalg.
 Han kommer, Ubbo, Gothernes Betvinger!
 Bort Riges sejrende Forsvarer, Ubbo.

Alle.

Velkommen, Ubbo! Gothernes Betvinger!
 Velkommen, Riges sejrende Beskytter!

Tredie Optrin.

Ubbo (med Sømand og Krigere.) De Forrige.

Ubbo.

Ei mig tilkommer Æren, danske Mænd,
 Ei mig tilhører Takken for vor Sejer.
 Til Lunden gaaer, at takke Guderne.
 De gave vore Baaben mægtigt Held,
 Ved vore Sønners, vore unge Heltes,
 Ved vore Benners, Morvens Heltes Mod,
 Og Sindighed og Klogskab; men for alt
 Ved deres store Herskers Singals Wiisdom.
 Ham var det, som anførte dem og os;
 Hans vældige Erfarenhed, hans Bud
 Hans Hurtighed, han selv os bragte Sejren.
 Wiis forudsaae han hvert vor Fjendes Anslag,
 Og rask ustandselig han forekom
 Ethvert. — Vort Tab er intet; Gothernes
 Er uoprejseligt. Vor Fred er tryk.

Almindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ben fra Morven!

Sakon.

Den Priis, du yder Morvens fjeffe Singal,
 Uegennyttig, ædel, danske Ubbo!
 Kun lærer os desmeer dit eget Værd.
 Alt er det sagt os, at vor danske Magt
 Selv uden Morvens Heltes raske Bistand

Maafkee os havde bragt det Held, vi nu
 Ei uerkjendtlige med dem skal dele.

Ubbo.

Det sagde ingen Danst —

Sakon.

Dog vel ei heller

En blandt de Fremmede, hvis Roes du taler.

Vi veed det, og vi veed, at naar vor Magt,

Som Kongen, Frode, kun har svækket, stod

Endnu med Hæder mod vor stærke Fjende,

Da var det dig, da var det Ubbo selv,

Der gav os Sejr i Kamp, som Held i Freden.

Ubbo.

Vor Pligt opfyldte vi; men uden Singal

Var Sejren denne Gang ei bleven vor.

Sakon.

Uf Singals egne Mænd har denne Mand

Det Vidnesbyrd, at din Besejdedhed

Er overdreven.

Ubbo.

Morvens Konge selv,

Vor Fjendes Undertvinger, Singal!

Gor, Sigurd, Grovin og flere.

Singal!

Bort Riges Ben og Børn, den store Singal!

Singal.

Til Eders Guder vender Eders Tak.

Til eders Sønner, eders kjeffe Stridsmænd,
 Den Priis, jeg eder alt for rede seer,
 At ville yde mig. Den Bistand, jeg
 Og mine Krigere velvilligen
 Har eder viist, den, veed jeg, danske Mænd
 Skal, naar det fordres, vise os igjen;
 Skjendt Hadings og hans Frodes Venstreb forud
 Alt har belønnet og gjengjeldet den.

Sæson.

Ret; ei vor tomme Tak tilkommer dig;
 Vor Priis behøver ikke Norvens Ringal,
 Men vores Venstreb, vores Hjelp igjen,
 Naar den til virksom Daad anvendes kan;
 For begge er dig Danmarks Ubbo Borgen.
 At Ubbo er din Ven, som Hading var,
 Som Frode skulde være bleven, derom
 Forsikkrer os hans Wiisdom, Mod, og Dyb,
 Som du tilfulde kjender. Vel; modtag
 I hans det hele danske Riges Venstreb!

Men Røgen fra den høie Odins Altre
 Alt længe vinker os til hellig Pligt.
 Ham yde vi vor Tak; ham anbefale
 Vi under hellig Lovsang Danmarks Ven,
 Den ædle Ringal, Ubbo, vor Beskytter,
 Og vore Mænd, som sejrede ved dem,
 Og os, som Sejrens glade Frugt skal nyde.

Alle.

Held Danmarks Ubbo! Held den store Singal!

Fjerde Optrin.

Singal. Ubbo.

Singal.

Dg Ubbo, du allene følger ikke
Til Odins Lund, med hine danske Mænd;
Bivaaner ikke deres Raad!

Ubbo.

O Konge!

Det er for sildig. Dg til Frydesang
Forsamle de sig hist ved Odins Alter,
Men Ubbos Barm er ikke stemt til Fryd.

Singal.

End ei for vundne Sejer og Danmarks Frelse?
Er denne Dag da ingen Glædes Dag?

Ubbo.

For Danneriget — o men ei for mig.

Singal.

Du veed, hvad Hovdingsraadet vil beslutte?

Ubbo.

Min Skjendsel. Jeg er underrettet, af!
Dg veed ei længer, at undflye min Skjebne.

Singal.

At Frodes Scepter overgives dig,
Det veed du; og forfølger dog din Fryd?

Ubbo.

At, som jeg havde Glimt af Fryd at følge.
 Nei store Singal, dig jeg intet følger.
 Jeg nærved har beskuet Kongepligt,
 Og Kongeherlighed.

Singal.

Og finder hiin
 For tung, og denne berimod for let,
 Ei værd at trachte efter. Ikke saa?
 Saa taler jo enhver, der gjerne vil
 Ansees for viis.

Ubbo.

Og taler tvertimod,
 Hvad selv han troer. Men Konge! jeg har prøvet
 Den Guders Fryd, at fyldestgjøre hiin;
 Og nu tilbyder et forvildet Folk,
 Forvildet, men erkjendtligt, ædelt Folk,
 Mig Lønnen, Kongeherlighedens Glands!

Singal.

Og nu dit Valg?

Ubbo.

Var jeg i Stand at føle
 Den Fryd, at have opfyldt Kongepligt,
 Naar ligegyldig jeg forkasted' den?
 Den, at udbrede Held og Gavn og Dyd;
 At vide, at ei enkelt Mand og Slægt,
 Men at et Folk, et stort, et mægtigt Folk,

Tilregned' mig hver Enkelt's Held og Fryd,
 Og takked' mig for alt, hvad Godt de nøde?

Singal.

Du maler herlig gode Kongers Lykke.

Ubbo.

Men for en Konge, meener jeg, som selv
 I egen Barm gjentjender disse Træk,
 Og føler ti-fold meer, hvad Held det er
 At gjøre lykkelig, end Ord formaae
 At bilde det.

Singal.

Du prøver, tykkes mig,

Hvor stor en Byrde Smigger vel en Konge
 Formaaer at bære. Vel, jeg vil gjengjelde
 Det Offer, som du bød mig. Før jeg drog
 Til Strid for eder, gif jeg ubekjendt
 Igjennem mangel Egn af danske Land.
 Det er min Skik, at ville kjende dem,
 Jeg gaaer med mine Mænd i Kampen for.
 Jeg saae den fulde Virkning af forstandig
 Og viis Bestyrelse. Retfærdighed
 Afvendte BOLD, betrygged' Virksomhed
 I Nydelsen af uforhindret Frugt.
 Tilfredshed hersked' overalt; i dig
 Erkjendte Danmarks lykkelige Folk
 Den overalt udbredte Lykkes Stifter.
 Ukjendt jeg atter efter fuldendt Tog

I Dag mig hid begiver. Folkets Valgte
Bestemme dig til det forladte Septer.
End mindes nogle Eeden, som de svore
Kong Hadings Søn: men Mængden vælger dig,
Velan min Magt er rede — —

Ubbo.

Morvens Singal!

Hvortil?

Singal.

Hvortil? om ei betrygge dig
Den Fryd, at være Fædrelands Belgjører?

Ubbo.

At sætte mig paa Dannerkongens Trone?
Du, Morvens Singal! Nei det er ei dig,
Ei dig, som haaner, som nedbøier Ubbo,
Dig, som tilsvor Kong Frode evigt Venfkab!

Singal.

Forkaster Ubbo Morvens Konges Bistand,
Og Frodes Trone?

Ubbo.

Nei! Forræderi,

Troloshed, Meeneed — fligt forkaster Ubbo
Med dybest Haan.

Singal.

Dog ikke Singals Venfkab?
Din Haand til evigt Venfkab, Frodes Ven!
Endogsaa denne Prøve du bestod.

Velan! Men Rygter siger dog, at Frode
Er fældet —

Ubbo.

O de Rygter! og at Danmark
Har usle Nidbinge, hvis Fryd det er
At flabe og at udsaae disse Rygter!
Ung, uerfaren, uberømt besteg han
Den store Hadings Sæde. Han drog ud
At søge mægtigt Forbund og Erfaring.
Først dig besøgte han; med dig fornyed'
Det gamle Forbund mellem os og Morven.
Han drog til Handuan ved Thanos Bred
Med lige Hensigt, og med lige Held.
Ung var han, uden Brud. Han hørde stort
Om Handuans Alvina. Heltens Barm
Opflammedes ved hendes Dyd og Wiisdom,
Ei hendes Skjønhed; thi han havde ei
Endnu Alvina seet. Den stolte gav
Hans Sendebud til Svar paa prøvet Beilen:
At først, naar Heltedaad ophøied' ham
Til hendes Fædres, hendes Stammes Roes,
Anhørde hun hans Tilbud. Folkene
Ved Kyrialas og Helsingas Strande
Ansaldt Kong Handuan med samlet Magt.
Han drog i Strid, og seired'; nye Fiender
Opstod, hver Gang han seirede, paa ny,

Dg Kamp og Sejer lige indtil nu
Fornyet blev.

Singal.

Men disse Tidender

Om Kamp og Sejer, hvi forkynnes de
Ei for hans Folk, og dræbe hine Rygter?

Ubbo.

Dg lade disse Rygter sig betvinge?
Dg høres Sandhed, naar man har besluttet,
Hvad ene man erkjende vil for sandt?
Men hør, o Konge! hør, og kjend min Skjebne,
Dg ynk mig. Jeg, som tjente tro min Konge,
Dg tjente tro mit elskte Fædreland,
Dg vandt den stolte Løn for opfyldt Pligt,
At det erkjendtes, jeg opfyldte den,
Mig vælger man, i Trodes Sted, til Konge!
Med den Høfstrængighed man vælger mig,
At al min Bøgring kun ansees for Skremt.
Saa afgjort Dvermagten er for mig,
At hele Danske Magt er eenig om
At fælde hver, som ei mit Valg bekræfter.
Dg kun imellem Oprør, Borgerkrig,
Dg Troløshed mod Trode, Hadings Søn,
Min Ven, min fødte Konge, min Velgjører,
Som, fremfor alle Danske Mænd, til mig,
Betroede sit Folk, sin Ret, sig selv,
Jeg nu kan vælge. Enten tvinges jeg,

Til blodig Straf at vende mine Vaaben
 Imod mit Folk, fordi det elsker mig
 For høit, for stormisk; eller og jeg skal
 Berøve Frode Septret. — Frodes Ven,
 Og Danmarks Ven! Dit Raad!

Singal.

Og veed du vist,

Om Frode lever, om han lever værdig
 Den Hæder at beherske Danske Folk,
 Med Evne til at gjøre dette Folk,
 Saa lykkeligt, som du?

Ubbo.

Men hvad, ifald

Jeg ikke havde Vished! Skulde da
 Den Tvivl mig give Ret til at berøve
 Min Konge Septret? Ham, som lagde det
 Selv i min Haand? Ham, som bestemte mig
 Den kongelige Løn for skyldet Trofskab,
 Sin Søster, sin Ulvilbe, mig til Brud?

Singal.

Og hende har du raadspurgt?

Ubbo.

Å! den Stolte

Har glemt, at hun er Dannerkongens Søster.
 For elsked' hun mig ei; men det er hende,
 Som hemmelig opægger Frodes Mænd
 Til Oprør mod sin Broder; at hun brænder

Af troløs Attraa til at dele Magten
Med den, som røver hendes Broder den.

Singal.

Velan! Modtag den Lod, som bydes dig.
Hvis Frode ei er fældet, tøver han
Ei længe, før han vender hid igjen.
Da prøv ham. Er han end sit Scepter værd,
Saa overgiv det atter i hans Haand!
Hvis ei, da vedbliv siden, som tilforn,
At fylde Dannerkongepligt, og nyde
Den Gubers Fryd, at fylde Kongepligt.
Gaa, jeg ledsager dig, at forekomme
Hvad rædsom Uro en saa vigtig Dag
Kan bringe over Leire.

Ubbo.

Over Danmark,

O! over Riget svæver vældig Uro.
D følg, o leed mig, Frodes, Danmarks Ven!
I dine Vaabens Vælde! — Brug dem stærk,
Til at beskytte Danmarks Ro og Hæder!
Men først mod denne Varm, ifald du seer,
Hvad selv jeg ikke seer, men frygter, Singal!
At Sceptrets Glands mit Die blænder. — Kom!

Andet Optog.

Sal i Kongeborgen.

Første Optrin.

Thorkild. Hilda.

Thorkild.

Hvor er Prindsessen? Jeg har iilsomt Budskab
Og vigtigt at berette hende. Hvor?

Hilda.

Jeg veed det ei. I lang Tid taus forvildet,
I Dag hun meer end nogensinde før
Med oprørt og forvirret Mine vanke
Fra Sted til Sted. Til ingen hun betroer sig,
Men nærer Sorgen lønlig i sin Barm.
Men Du, min Fader, synes mig, som hun,
Forvirret, oprørt!

Thorkild.

Ogsaa dig, min Datter;

Det forestaaer, der undergrave Skal
Den Sindets Ro, som fylde end dit Bryst.
Du troer at kjende Ubbo?

Hilda.

Troer? ja næsten

Jeg kunde glemt ham. Fire lange Aar
Henglede, siden Kongen drog herfra;

Hvor lidt, hvor sjelden saae vi Ubbo siden
Paa Leire?

Thorkild.

Du formoded' ventelig,
At han, som Frode, ikkun drog omkring,
At øve Heltedaad, og gjøre sig
Sin Mø, som hjemme sukked' for ham, værdig?

Silda.

Jeg var ei stolt nok til at troe, at jeg
Vibrog at lede ham til ædel Daad;
Desuden havde han jo længe siden
Min Haand og Hjerte. Jeg har savnet ham,
Tidt savnet ham med Taarer; men saa kom
Hans Rygte, og erstatted' mig ham selv.
Saa skjönt, saa fuldt af Hæder og af Trøst,
Forkyndte det, hvor han drog om i Landet,
Saae alting selv, besørged' alting selv,
Uddeelte Ret, opretted' gammel Uret,
Opmuntred', lønnet Flid og nyttig Daad,
Og skabte tusindfold Lykkeligbed.

Thorkild.

Hvor strømmer Ubbos Priis fra Sildas Læder!
Men viib, at denne ædle, vise Ubbo
Er, skjelv min Datter — en Forræder.

Silda.

Ubbo!

Din Ven, og Frodes, alle danfkes Ven,

Hvis Roes gjenlyder fra hver Rigets Egn!
 Den Mand, du valgte til din Datters Brudgom!
 Thorkild.

Bedrog os, elskte Datter! er Forræder
 Mod Guder, Konge, Fædreland og dig.
 Gilda.

Du er forvilbet, Fader! nei, o nei,
 Du troer ei selv det græsselige Budskab,
 Du bringer mig — Som du ei kjendte Ubbo!
 Kald det tilbage, elskte, ædle Fader!
 Det græsselige Ord! Hans ædle Daad,
 Hans Roes kan have opvakt Fjender mod ham;
 Men rædsomt, rædsomt; ogsaa du min Fader,
 Kan troe hans Hvindsmænd! og ved hvad Skin
 Har man forsøgt at blænde ogsaa dig?

Thorkild.

Jeg blændes ei ved Skin, o havde jeg
 Ei med Halstarrighed forblindet mig
 Mod, hvad der længe burde røbet ham!
 At han, fra Frode overgav ham Magten,
 Trods gammelt Venkab, med Koldsindeghed
 Forbigik mig, betroede sig ei mere
 Til mig, tilfidesatte mine Raad;
 At han drog bort fra Leire, drog omkring,
 Men uden mig i Rigets fjerne Braaer;
 Og ikkun kort og sjelden fandtes her;
 Alt det var noget, burde gjort mig varsom — —

Hilda.

O Fader, var det ikke dig, dig selv,
Som strax, fra Frode rejste bort fra Lejre,
Mistænksom ham undveeg?

Thorkild.

O havde jeg

J Tide kun mistænkt ham, troet det muligt,
Som jeg forfildig nu erfarer sandt!
Jeg saae det, at hans Troffel mod hans Brud
Blev vaklende ved Kongens store Tilbud.
O Frode vidste ei, at Thorkilds Hilda
Var alt bestemt til Ubbos Brud, da Kongen
Ham Løftet gav, at, naar han kom igjen,
Og sandt, han havde opfyldt, tro og viis,
Betroede Pligt, han vilde give ham
Til Brud sin Søster. O! jeg mærked' det,
Det bragte Ubbos Troffel til at vakle;
Thi hvad er Thorkilds Datter mod en Konges,
Kong Hadinges Datter? Hilda mod Ulvilde?

Hilda.

O du misfjender Ubbos; uretfærdig
Du dømmes ham, min Fader. Frode gav ham,
Ukyndig om, at jeg var alt hans Brud,
Sit Løfte om sin Søster. Men var det
Ei i det Dieblis, da han drog bort?
Stod han ei rede til at sige Kongen,
At jeg betog ham Afgang til den Løn,

Den stolte Løn, som han bestemte ham,
 Da Kongen alt besteg sin Snækkes Stavn,
 Dg illed' bort? — Forvirret Ubbo stod;
 Men hele Hovdingsraadet havde hørt
 Sin Konges Ord til Ubbo. Skulde han
 Med Haan forkaste dette Kongens Ord,
 Nu med Foragt en Gave kaste hen,
 Som Konger vilde gaae i Kampen for?
 Dg skulde hele Hovdingsraadet troe,
 Han agtede saalidet Frodes Gunst,
 At ei han vilde tøve, mig at række
 Den Haand, i hvilken Kongen havde lagt
 Sin Søsters Haand, til Frode kom til Leire,
 Dg vel fandt Ubbo hiin Belønning værd,
 Men selv ham løste fra, den at modtage?
 Var Hilda Ubbo værd, hvis svag hun dertil
 Forledte ham? Mig var det, mig, min Fader,
 Som hertil nægted' stolt og kjæk mit Minde —
 Thorild.

Ret! prøv at væbne dig med findrig Klygt
 Imod din Skjebne! Den behøver Trost,
 Som Sandhed nægter dig. Inddys din Frygt,
 Slum rolig ved dit Haab, at Ubbo dig
 Var mere tro, end han var Eed og Pligt.
 Men du skal vaagne, Hilda, af dit Haab;
 Din Frygt skal vinde bort i rædsom Visshed.

Gilda.

Du knuser mig, min Fader! o forklar,
Hvad har jeg meer at frygte, dersom Ubbo
Med Troloshed forlader mig?

Thorkild.

Den Rædsel,

At see din Fader, som med Vre streeb
I mangen Kamp mod Fædrelandets Fiender,
At farve nu sit Sværd med Landsmænds Blod,
Med Blod af Danske, som Forræderen
Har dannet til Forrædere, som han.
Prindsessen kommer; gaa!

Gilda.

Bed alle Guder

Besværger jeg dig — Ubbo er uskyldig —

Thorkild.

Gaa. Væbne dig med Mod til at erfare
De Drommes Ugrund, som indbyrse dig.

Andet Optrin.

Ulvilde. Thorkild.

Ulvilde.

Du kommer at berette mig om Sejren,
Som Ubbo vandt imod vor stærke Nabo;
Jeg veed det alt; jeg veed, at Ubbo streeb,
Som Thorkild før, saa tapper og saa viis,
Og derfor sejrede, som Thorkild sejred'.

Thorkild.

Hvor Ubbo gik, man her da seer paa ny,
 At jeg kan let undværes; helst naar Tingat
 Fra Morven er der med. Men, o Tirstinde,
 Langt andet, vigtigt rædsom vigtigt Budskab
 Jeg har at bringe dig. Den stolte Ubbo
 Er alt fra Sejren her igjen. Du veed
 At hele Rigets Hovdinger i Gaar
 Til Hadings Minni mødte ved hans Gravhøi;
 Og nu i Dag, Tirstinde, samles de
 Til Kongevalg. I Dag udvælges Ubbo
 I Frodes Sted til Dannerigets Konge!

Ulvilde.

Det veed du først i Dag? og det er alt,
 Hvad vigtigt Thorkild har at melde mig?

Thorkild.

Det er ei nyt, ei vigtigt for Ulvilde?
 Ei rædsom vigtigt?

Ulvilde.

Er det da uventet?

Thorkild.

Og der er Tvivl, Tirstinde, i dit Spørgsmaal!
 Og Tvivl mod mig! Ja! mig var det uventet,
 Uventet og besyrtsende. Men hvad,
 Saa synes ikke dig, vor Konges Søster,
 Det Skridt, som røver ham — din Broder, Septret!

Ulvilde.

Gra ham du hører da imidlertid
Ei meer end forhen?

Thorild.

Kunde jeg forsomt,
At bringe dig det store, ønske, Budskab,
Istald jeg havde det?

Ulvilde.

Det ønske Budskab?

Hvo ønsker det? Ja hvis det indeholdt
Bekræftelse paa Rygtet om hans Fald.

Thorild.

At at der blandt forlede Folk er Mænd,
Som kan fornægte sig til dette Ønske!
Fyrstinde! ja det ønskes og det haabes;
I dette Haab beslattes Ubbos Valg.
Belan! og vi, som gave ei vort Minde,
Hvad foretage vi ved denne Fest?

Ulvilde.

Du gav da ei dit Minde, kjække Thorild?

Thorild.

Ved alle Guder! Jeg vil troe dig selv,
Dig, Trodes Søster, dig, Kong Hadings Datter,
Deelagtig i det hemmelige Raad,
Istald du længer kan forhaane mig
Med denne Tvivl. Saasnart jeg Mængden saae,
Bestemt, forledet til at glemme Troskab,

Var min Beslutning fattet, og jeg ilste
 For at erfare din —

Ulvilde.

Velan: jeg troer dig;

Jeg troer din Iver, ærlig, velmeent, sand.

Jeg har mistænkt dig, Thorkild! jeg har troet,

Du ønskede maaskee din Hildas Brudgom

Et Kongesæde.

Thorkild.

Mig tiltroede du

Forræberi! Din Aabenhjertighed

Opfordrer min. Førstinde! om dig selv

Var Thorkilds Hjerte nylig samme Tvivl.

Du var bestemt imod dit eget Valg

Til Ubbos Brud. Jeg troede, du maaskee,

Bed Haabet om at dele Kongemagt

Med ham, forledtes til at glemme Thubar,

At glemme Frode, Danmark, og dig selv.

Ulvilde.

At glemme Thubar, Thorkild! o maaskee

Han ønskede at forglemmes af Ulvilde;

Men aldrig, aldrig skal jeg glemme ham.

Til Løn for trolig opfyldt Styrrers Pligt

Har Frode ubesindig lovet Ubbo

Sin Søsters Haand. Du veed, en Konges Ord,

Selv ubesindig givet, helligt er.

Du ogsaa veed, hvad hele Danmark veed,

At Ubbo har opfyldt sin Pligt, saa kjærlig
 Saa viis, saa kraftig virksom, at jeg selv,
 At du, skjøndt troløs han forlod din Hilba,
 Ei skulle nægte, at han har fortjent
 En bedre Løn, end den ham Frode loved'.

Thorild.

At virksom, klog, han handlet har; velan!
 Men den, som ei holdt Tro imod sin Brud,
 Kan dog vel ei fortjene Hadings Datter?

Ulvilde.

Men fordrer Ubbo nu det Løfte opfyldt,
 Som Frode gav din Datters Brudgom; var
 Da ei din Hilba Dffret? blev ei jeg
 I den forladte Hilbas Sted hans Brud?

Thorild.

Du altsaa veed det, du bekræfter det,
 At Ubbo var Forræder mod sin Brud?

Ulvilde.

Jeg Misforstand imellem ham og dig
 Saae opstaae, vore til — og hans Forening
 Med Hilba længe udsat og forhalet.
 End voved' han med intet Ord til mig
 Sin Troløshed at røbe. Men jeg saa
 Hans lagte Plan. Han vilde klog betrygge
 Sig Kongemagten. Folket murred' høit
 Ved Frodes lange Savn, og nu opstode
 De Rygter, snart, hvorledes han nedspnket

I Vellyst, mellem fierne Baner glemte
 Sit Fædreland, sit Folk, sig selv; og snart
 Hvorledes han for Dvæners Baaben flygted',
 Og faldt med sine Mænd paa haanlig Flugt.

Thorhild.

O disse Rygter! og at vi, som kjende
 Bor Frode og hans Mænd, og vide vist,
 At alt hvad udsprebt er til deres Haan,
 Er Digt og Løgn, og kan ei være Sandhed,
 At vi med intet sikkert Budskab kunne
 Gjendrive dem!

Ulvilde.

Hvo uden Frode selv,
 Med sine Mænd hjemkommen sejerrig,
 Kan længer nu gjendrive dem? opspundne
 Af ørkesløse Nibbinge, udbredte
 Af Daarer, de anhørdes først som Tant,
 Men snart med Tvivl, og snart som afgjort Sandhed.
 De var ei meer at dæmpe.

Thorhild.

Ubbø selv.

De forebragtes. Folket habed' Frode,
 Og dog var Hadings Minde, Hadings Slægt;
 Dem kjær endnu, og hellig. Ubbø valgtes;
 Men Hadings Datter, du, af Frode selv
 Bestemt til Ubbøs Brud, nu og af Folket

Bestemtes til at dele Kongesædet,
Og Hadinges Magt med ham.

Ulvilde.

Uf Folket? Thorkild!
Og du samtykked' ei, og gav dog ei
Dit Minde?

Thorkild.

Gav det ei, og gjør det aldrig.
Men — du har sagt det, og jeg troer dit Ord,
Du gav ei heller dit.

Ulvilde.

Men du, som ikke
Den Tanke næreb': Hilda med sin Ubbo
Skal dele Plads paa Dannerkongens Sæde;
Hvi du saa rolig, da man valgte ham
Paa dette Vilkaar?

Thorkild.

Har jeg ikke talt,
Og talt med Fyrd, som Frodes Mand og Høvding!
Og er' de Kongeborgens Mænd, hvis Formand
Jeg af Kong Frode sattes til at være,
Ei rede, Frodes Søster? Men du selv,
Som synes dog at være underrettet,
Du taaler taus, ei blot, at Frodes Magt,
Men at din egen Haand, den Haand, du gav
Til Toras Fyrste, Thubar, gives Ubbo!

Ulvilde.

Og hvad er din Beslutning?

Thorkild.

Ei at svige

Min Konge; med saa mange af hans Mænd,
Som end bevare Tro og Pligt, som jeg,
At stride til den sidste Draabe Blod
Mod hver Forræder.

Ulvilde.

Ret. Men Strid mod Landsmænd
Er ingen Hædersfærd, min kjeffe Thorkild.
Jeg veed Forræderens det hele Anslag;
Og Mænd, hvis Troskab jeg kan lide paa,
Skal, om det fordres, mandige som du,
Forsvare Frodes Ret. Men jeg har Budskab
Og sikkert Budskab, at han kommer snart.
I mange Dage har jeg ventet ham,
Og han er nær. Jeg kun har skjult hans Ankomst,
Til han, uventet kommen, kunde selv
Erfare, at, med al sin Priis, er Ubbo
Ei den, som har fortjent sin Konges Søster.
Endnu i Dag, og alle Dieblikke,
Jeg venter ham.

Thorkild.

Men dersom Ubbos Valg
Smidlertid er fuldført? om forblindet

Man heller bliver ved Forræderen,
 End nu fornøyer Troffabs Pligt til Frode?

Ulvilde.

Da, Thorkild! fremstaaer du og hine Mænd,
 At hævde Frodes Ret. Forræderst Barm
 Er altid svag; og Thorkild! ikkun Svaghed,
 Lettroenhed, med Agt for Ubbos Værd,
 Men ei Forræderi, et Dieblif
 Forlede Mængden til at glemme Frode.
 D han behøver blot at vise sig,
 Saa vaagner i hver Barm det kjære Minde
 Af Hadings, af de store Fædres Daad,
 Og alt, hvad ventes kan af Hadings Søn.
 Med Frode kommer Glandsen af hans Daad
 I fremmed Egn; ham følge nu de Helte,
 Som uberømte droge bort med ham,
 Men ved hans Side banded' sig til Hæder
 Og vældig Daad og Roes — og alles Hjerter
 Tilhøre Frode. Gaa; foren dig taus
 Med hine Mænd, som ei samtykkede
 I Ubbos Valg, med Sigurd, Grovin, Alf.
 Til dig er Kongeborgens Vagt betroet,
 Hav Nie paa at forekomme alt,
 Hvad ubesindig Hob kan gribe til.
 Gaa. Ubbø kommer selv.

Tredie Optrin.

Ubbo. Ulvilde.

Ubbo.

Thorfeld gaar.

Han har, formoder jeg, berettet dig,
Fyrstinde! det, som Ubbo skjælver ved
At foredrage selv.

Ulvilde.

Den frække Ubbo

Kan skjælve ved at underrette mig
Om sine Sejre!

Ubbo.

Uden Skjelven stod jeg

Mod vældig Fjendes Magt i Kamp, Fyrstinde!

Med glade Sejr jeg bringer vore Mænd

Fra denne Kamp tilbage — o, men her

Jeg møder først den Strid, hvor Helten bærer.

Ulvilde.

Og hvor er Ubbo ei sin Sejer vis?

Hvad Kamp har paa det fredelige Leire

Den stærke Sejervinder at besejre?

Ubbo.

Den rædselsfulde Kamp, hvor Pligter stride.

Ulvilde.

Forklar dig! Vidner ei det hele Folk,

At viis du ikke blot opfyldte Pligt,

Men handleb' saa, at Dannerkongens Sæde
Erkjendes ene nu som værdig Løn
For Ubbos Daad.

Ubbø.

Dg mig, Fyrstinde! mig,
Som Frode, da han drog til Leding ud,
Betroede Kongemagt og Fædres Arv,
Mig vælge Frodes Mænd til at beklæde
Hans Sted.

Ulvilde.

Du altsaa sejrer uden Kamp;
Du vælges uden Tvang og uden Baaben.

Ubbø.

Uf et forvildet, et forblindet Folk,
Som troer paa spredte, tomme Rygter, Frode
At have glemt, forladt sit Folk, sin Pligt.

Ulvilde.

Har Septret intet Værd i Ubbos Dine?

Ubbø.

O hvor uværdig var jeg Folkets Godhed,
Og hvor uværdig til det høie Kald,
Mig Frode har betroet, om Folkets Bisalb
Ei var mig sjønt, og dyrebart, og helligt!
Men mere helligt er mig, o Fyrstinde,
Mit eget Hjertes Bisalb. Kongen tøver
I fremmed Land. Her udsaaer Dndskab Rygter,
Som Svagheid troer, om, at han har forladt os.

Man kjedes ved at være uden Herker;
 Man paaftaaer Valg, og man udvælger mig.
 Ifald jeg afflaaer Valget, truer man,
 Om ei med Bold at tvinge mig dertil,
 Saa dog at vælge een i Frodes Sted.
 O, der er Feide mellem danske Brødre,
 Ifald jeg afflaaer Septret — Borgerfeide,
 Førstinde! Danfkes Naaben vendt' mod Danffe,
 Ifald jeg ei modtager Frodes Septer.

Ulvilde.

Dg Ubbo tøver med at gribe det?

Ubbo.

Det Septer, Frode selv betroede mig,
 Med Lovte om den høieste Belønning,
 Han kunde give, hvis jeg førde det,
 Som han og Pligt mig bød! Dg er jeg vel
 Kong Frodes Bifald, er jeg Lønner værdig,
 Naar jeg forboven mig tilegner det?

Ulvilde.

Med Strængthed dømmes du om eget Værd.
 Jeg troede, at det var vort eget Bifald
 Vort eget Mishag, ikke det, vi syntes
 S andres Dine, som vort Værd bestemte.
 Den Løn, som gives kan en viis Mand, Ubbo,
 Den har han ei fortjent, ifald han føler,
 Han ei fortjente den; men den er hans

Ved alle Guders, alle Vises Dom,
 Ifald han selv sig tør tilbømme den.

Ubbo.

Ret, og mit Hjerte har tilbømt mig den.
 End foretog jeg intet, Frodes Søster,
 Som ei min Attraa til at handle ret,
 Som raadspurgt min Forstand ei gav sit Bifald,
 Som raadspurgt selv endog ei du samtykked.

Ulvilde.

Dog skjælver Helten nu ved at modtage,
 At fordre, at tilbømme sig sin Løn.
 Og nu da Lejrefongens Magt er din,
 Er din ved Folkets uafsvungne Valg,
 Hvad har du end at frygte?

Ubbo.

Dig, Uvilde!

Din Stemme, Frodes Søster.

Ulvilde.

Til dit Valg,

Til Septret, som du modtog?

Ubbo.

Dertil har jeg

Dit Bifald, Uble; thi du vil, som jeg,

Ei see et ædelt men forvildet Folk

At sønderlide sig i Borgerkrig;

Ei heller vil du, at din Broders Septer,

At Danmarks Vel, naar jeg afflog det, fal

Betroes et endnu mere uvist Valg.

Seg veed, og du, og hele Danmark veed,

Hvorledes jeg har ført, skal føre det.

Hvo veed, hvorledes det af anden Haand,

Uf fremmed Haand blev ført?

Ulvilde.

Altsaa den Løn,

Som Frode loved' dig, Ulvildes Haand;

Ubbø.

O denne Løn! hvor dybt erkjender Ubbø

Dens hele Værd. Den mægtigste, den bedste

Blandt Jordens Førster kun fortjente den.

Seg veed, Førstinde, at den lønlig var

Bestemt den unge Første, Frodes Ven,

Den ædle Thubar, som ledsager ham

Paa Hæderstog i fremmed Land. Førstinde!

Du ogsaa veed, at Ubbøs Haand og Hjerte

Tilhørde Thorilds Datter, var din Hildas,

Den skønne ædle Hildas, førend Frode

Bestemte mig til Løn Ulvildes Haand. —

Men nu —

Ulvilde.

Hvad meer? du standser.

Ubbø.

Det er usandt,

Seg veed, jeg troer det usandt, hvad de Rygter

Berettet' om den Skjoldmø, Thoras Første

I Krigers Rustning lønlig bringer med.
 Nei! Thubar, o Førstinde! er ei troløs.

Ulvilde.

Det er om Frodes Ben du taler, Ubbo.
 Og var han det, du frygter, han skal være —
 Dog, nok om Thubar; det er ei Ulvilde,
 Som nævnte ham —

Ubbo.

Men Folket, Hadings Datter!

Som hine spredte Rygter har forvildet —
 Som Hadings Slægt endnu er stedse hellig,
 Tilkjender mig den Løn, mig Frode loved'.
 Det vil, at Hadings Datter deler Magten
 Og Kongesædets Glands med den, de valgte.
 Affiig min Dom.

Ulvilde.

Nok, ikkun dette mangled;

Kun dette søgte jeg. Dit Maal er fuldt.
 Ved Septrets Glands, som blindede dig selv,
 Du havde tro't, at ogsaa jeg var blindet.
 Du troer, at Folkets Valg bekræfter dig
 Forræderisk lagte Plan, til at beholde
 Den Magt, din Hersker har betroet dig.
 Først nu du tryg og fræk formaster dig,
 At forelægge mig din hele Plan.
 Og mig tiltroer du, at af dig forblindet
 Jeg skulde glemme alle Trofæbs Pligter

Mod Konge, Broder, Brudgom — for at dele
 Med dig det Septers Glands, du røved' Frode,
 Og for at tage mod den Haand, du trolos
 Uddrog en Brud, kun tusindfold for skjon,
 For ædel, til at deele Kaar med dig!

Ubbo.

Bed alle Guder! du miskjender Ubbo,
 Og dog, o! først i dette Dieblif
 Tilfulde jeg indseer dit hele Værd!
 Tilfulde skatter, elsker dig Førstinde!

Ulvilde.

Men dig, Forbovne, har jeg ikke miskjendt;
 Men fangen er du, greben i din Plan;
 Den er mislykket dig i alt, Forræder.
 Viid, end har Frode Mænd, dem ei din Kunst
 Besnærede, som den ei mig besnæred'.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Hakon, (med andre Hovdinge.)

Hakon.

Af Dannerigets Hovdingsraad hidsendte
 Indbyde vi i vort og Rigets Navn,
 Vor valgte Konge, til at tage Sæde
 Paa Dannerkongens Steen i Hovdingskredsen.
 Bed Kongeborgens Indgang ventes du
 Af Folket, som lykønskende sig selv

Med Ubbo's Valg, og væbnet til dit Forsvar,
 Til vore Høvdinges Forsamling vil
 Beskyttende ledsage dig.

Ubbo.

Beskytte!

Til Forsvar væbnet! o det danske Folk,
 Mod Brødre væbnet, at forsvare mig!

Hakon.

Vi troede Folket eenigt til dit Valg;
 Dog fremstod Frovin, Sigurd, Alf og flere,
 Og taled' høit imod det. Thorkild kom,
 Han truede med Kongeborgens Vagt
 Og Skarer af vort Folk, om Valget ei
 Forhalede. Det var fuldført, og vi
 Afsendtes hid. Til, viis dig, forekom,
 Hvad Thorkilds Overlelse kan stifte.

Ulvilde.

Blod! Landsmænds Blod! det er dit Værk, Forræder.
 (Gaar.)

Femte Optrin.

De Forrige. Thorkild (med Følge.)

Thorkild (til Hakon og de andre Høvdinge.)

Bort, bort, Oprørere, ivald I vove
 At bryde ud iblandt de danske Mænd,
 Som, Frode troe, omringe end hans Borg.
 Gaar, dersom I det vove, at beskytte

Mod deres Trofskab en forvilbet Flok,
 Der stormer hid sin Undergang imøde.
 Frem Frodes Mænd! Din Modstand bliver spildt,
 Forvovne Ubbo! Overgiv dit Sværd,
 Det er unyttigt; overgiv dig selv,
 Til disses Baretægt!

Sakon.

Sprørere!

Hørst os! Og vider, at det er vor Konge,
 Det Danmarks Ubbo er, som vi forsvare,
 Og Kamp for Kongen er den danske Fryd.

Ubbo.

Nedlægger eders Sværde, danske Mænd!
 Og du, min Ven! min Bruds, min Hilbas Fader;
 Du væbnet, du mod Ubbos Barm!

Thorkild.

Dit Sværd!

Til Forsvar drag det, eller som min Fange
 Nedlæg det.

Ubbo.

Jeg har ei misbrugt det, Thorkild!
 Misbrug ei dit. Kom, følg mig; stands vort Folk!

Thorkild.

Nei dø, Forræder.

(Han vil hugge paa Ubbo.)

Siette Optrin.

Hilda. De Forrige.

Hilda

(Kaster sig i hans Arme.)

Ubbo! — grumme Fader!

Det er din Datters Barm, du gjennemborer.

Thorild.

Dg som den ei var alt igjennemboret

Af ham! — Du redder ham, før end engang

At gjennembore min.

Ubbo.

Du ædle, Hilda!

Du Ubbos Forsvar!

Thorild.

Vist, og er det Under,

At den, som troløs kan forraade hende,

Forraader Fædreland, og Pligt, og Konge?

Ubbo.

Endnu blev Ubbo ei Forræder, Thorild!

Mit Sværd var hidtil mine Landsmænds Forsvar,

Saa langt det naaede.

Thorild.

D! saa langt det naaede!

Men føl det, at din Magt tilsidst er stækket.

Run saa af danske Mænd du blindet har,

Dg skjælv! Fra Tindingen af Leires Muure

En Flaade sees fremstride. Det er Frodes.
Han kommer; skjælv!

Hakon.

Han kommer; danske Mænd!

Men han forled os. Iler, at nedstyrte
Dprøverne, som standse Folkets Valg,
Dg løfte Baaben mod vor valgte Konge,
Som ei forled os.

Ubbo.

Hakon, Sverting, Gor!

J hørde Frodes, eders Konges, Navn.
Ham, i hvis Sted, da ham J troede fældet,
J valgte mig. Jeg er en Frodes Mand,
Her er mit Sværd (drager det..) Vee den, der hæver sit,
Før vi det veed, om Mornen leder ham
Tilbage til sin Borg. Stands, kjække Thoralf,
Din Iver. Følg mig, iil, og frels vort Folk
For Dprørs Skjændsel og for Frodes Harm.

Synende Optrin.

De Forrige. Ulvilde. Singal. Følge.

Singal.

Hvorhen? Vil Ubbo blande sig i Kamp
Mod danske Mænd?

Ubbo.

Nei Konge, standse dem;
Adskille deres Strid, saavidt jeg kan,

Dg kan jeg ei, da dog forsøge det,
 Dg finde Døden i min Stræben, for
 At stifte Ro og Held blandt danske Mænd.

Singal.

Spar en saa rædsom Prøve, Ubbo! lev
 Til Held og Hæder for dit Fædreland
 Dg for dets Konge! Kampen er forbi.
 Gyrstinden, Frodes Søster, talte Ro
 Dg Fred i oprørt Mængdes vilde Barm.
 Dg jeg med mine Mænd dig ere Borgen
 For alt, hvad hænde skal, til Frode kommer.
 Hans Flaade nærmer sig. Den høie Stavn
 Alt fjendelig frem over Bølgen skrider.

Ulvilde.

Dg flinnende af stor og herlig Daad
 Af vundne Kongers Agt, forbundnes Venflab
 Han kommer hæderfuld og sejerriig.
 Hans Sendebud jeg alt modtaget har,

Ubbo.

Du fordred mig til Fange, Thorkild! kom!
 Her er mit Sværd. Paa Dannerkongens Stool
 Medlægger jeg det. Der modtog jeg det
 Af Frodes Haand. Der han igjen det tage!
 Men siig ham, naar han skal modtage det,
 At det, saalænge det tilhørde mig,
 Var til hans Folks og til hans Benners Forsvar
 Saa rede, som til hver hans Fjendes Drab:

Siig ham, at det er ubesmittet; siig ham,
 Det Blod, hvoraf det farvet er, er Blod
 Af hans og Rigets Fjender: at min Barm
 Har aldrig, aldrig næret noget Dnske,
 Der ei flød ligefrem af den for hans
 Og for hans Riges Beste. Saa anslag mig
 Som den, der har i Dag tilintetgjort
 Fortjenesten af mangen herlig Daad
 Da jeg stod rede til at kalde mit
 Det Septer, han min Varetægt betroede. —
 Nu før mig bort til Fængslet!

Singal.

Edle Mand!

Til Fængslet! og din Brode?

Ubbo.

Frode lever.

Jeg blindet troede et forvilbet Folk
 Jeg troede Smigrere, som sagde mig
 At Kongesædet vakled', dersom jeg
 Besteg det ei; at Folket enigt var
 At hylde mig, men ogsaa enigt til,
 Hvis jeg afflog det, da at overlade
 En mindre værdig det. Jeg troede mig,
 Og ene mig, det værd blandt danske Mænd.
 Jeg er din Fange, Thorkild.

Singal.

Jeg din Talsmand,
Dit Forsvar, om det fordres, ædle Ubbo!

Ubbo.

Fortjener jeg en Talsmand, danske Mænd,
Men ingen Fremmed tale bør min Sag.
Jeg, trods min Brøde, regner paa din Agt,
O Nørvens Konge! men du haaner Ubbo
Med Tanken om, at han forsvares vilde,
Med Sværd forsvares, og af dig, mod Frode —
Forsvar vort Folk, o Singal, som saa ædel
Du har begyndt; mod Frode selv tag det,
I fald det fordres, i dit Værn, og vær
For ham dets Talsmand; viis ham, at dets Brøde
Var min. Farvel. Gaa! mød ham, forekom,
At ei dets Fjender — o! og det maa skee
For min Skyld — digte Folket Brøde paa,
Vær Danmarks Ven, og glem den faldne Ubbo!

Singal.

Dets Ven og din, du ædle, Singal er.

Ulvilde.

Og det er dig, som væbnede vort Folk,
For under blodigt Lyrer at tilrope
Dig Frodes Scepter, og Uvildes Haand!

Ubbo.

Du har miskjendt mig, ædle Frodes Søster!
Som jeg miskjendte dig. Naar jeg er fældet,

D da tilgiv mig, som jeg dig tilgiver.
 Men gaa, fuldfør dit Værk; betryg vor Fred,
 Adskil vort Folk, som uforsigtig jeg
 Har bragt til Oprør.

Singal.

Ret. Fyrstinde kom! —

Vi sees for Frodes Domstoel, brave Ubbo,
 Hvis han endnu er værd, at domme dig.

Ottende Optrin.

Ubbo. Thorkild. Hilba.

Ubbo.

Du staaer forstenet, Thorkild! Seer du ei,
 Jeg nu er rede til at følge dig!
 Hvi tøver du? Jeg er din Fange. Kom!

Thorkild.

At den, som sveg sin Brud, har Magt endnu
 Til ved Høimodighed i Ord og Daad,
 At binde, at forstene mig! D seer du
 Min Hilba, som du gav din Haand, Treloste!
 D seer du Hildas Taarer, o din Bruds,
 Din Bruds, som du forlod, for at tilrane
 Dig Kongebatterens, Ulvilbes Haand!
 Forræder! seer du Hildas Graad, og dog
 Ei taber dette stolte Mod, og flyr —
 Fly, Frode kan ei skaane dig; og kan han,
 Saa kan ei, vil ei Thorkild, ingen Danst

Tilgive den, som svigted' Trostabs Pligt
 Imod sin Konge og sin Brud. — Og dog!
 Kan jeg hengive den til haansfuld Død,
 Som Hilda elsked'? fly!

Ubbo.

Du elsked' mig!

Og elsker mig ei længer, ædle Hilda!
 At at du vilde, kunde glemme Ubbo!
 Det kan du ei. Jeg dør, og har forskyldt det,
 Thi Dyrer vantes mellem danske Mænd,
 Fordi jeg, skjændt bedragen, tog imod
 Tilbudne Valg. Men for Odins Domstoel,
 I Valhal, du Valkyrie, skal vidne,
 At aldrig jeg afled at elske dig,
 Som, Thorkild! selv du vidne skal, at aldrig
 Min Barm afled at elske Danmarks Folk.
 Farvel, min Brud! I Valhal er du min.

Hilda.

Til Valhal, gennem alle Helas Redser,
 Din Brud ledsager dig. O grumme Fader,
 Som hærde' dig imod din Datters Ord,
 Tiltroede Ubbo Meeneed mod sin Brud,
 Og mod sin Konge!

Ubbo.

Jeg er da for dig

Ustyldig; saa jeg for Alfader er.

Jeg dør med Fryd, thi Danmarks Ro og Held

Udfordrer det. Farvel min elskte Brud,
 I Dvins Sale favnes vi igjen.
 Forglem mig, Trøst dig.

Gilda.

Nei, jeg følger dig;
 Og ingen Vælde, ingen Gud skal kunne
 Mig slide fra din Barm.

Ubbo.

Men ikke her
 Vi dvæle maa. Snart Frode nærmer sig.
 Ukaldet jeg for ham ei skal fremstaae.
 Til Fængslet, Thorkild, du ledsage mig!

Thorkild.

Men ikke bringe dig. Forvirret, angstfuld,
 Erbødig lydende, jeg følger dig.

(Gaaer.)

Tredie Optog.

Esthysten; Fingals Leir, Leires Kongeborg
 er i Nærheden.

Første Optrin.

Fingal. Ulvilde. Thorkild. Hakon.

Fingal.

Endog forvilbet, jeg erkjender det,
 Er danske Mand forstandig, sindig, ædel,

Ei bev for Dyds og Blissdoms hulde Røst,
 Men høielig til at adlyde den;
 For høielig maaskee, for libet varfom,
 Naar Daarffab raaber, som den altid gjør,
 Til Storm mod alt, hvad ikke strax den fatter.

Ulvilbe.

Du talte findig Klogskabs blide Sprog
 Til vildsom Hob, og Stormen var forbi.
 Din Bælde, Morvens Konge! vandt os Fred
 Mod fremmed Fjendes Magt; din Tales Fynd
 Tilvandt os Rolighed i eget Hjem.

Singal.

Jeg var din Tolk, Fyrstinde! dine Ord
 Det var, som jeg forkyndte danske Mænd.

Thorild.

Jeg meener, det var Tanken om hans Føle,
 Hvis Lejr stod sammenløbne Hob saa nær,
 Og saa et Blik til Kongeborgens Vagt,
 Som jeg lod træde frem med fældte Spyd,
 Der fik Oprørerskaren bragt til Ro.

Sakon.

Oprører? Thorild! vogt dig, at ei selv
 Du bedre snart fortjene skal det Haan,
 Du nu tillægger dem, som valgte Ubbo.
 Var Leirekongens Sæde ei forladt?
 Var det ei længe saa? Var det ei sagt,
 Og var det ei sandsynligt, ikke troet,

At Frode var ei mere, eller var —
 Hvad jeg med Gysen nævner — Hadings Sæde
 Ei længer værdig? Hvo blandt danske Mænd
 Har næret Tanken om at give Frode,
 En Eftermand, før Frode var ei meer,
 Hvis ei, dog ikke meer den samme Frode
 Som danske Mænd svor' Lydighed og Trostid?
 Hans Flaade kommer: Kommer han ei selv,
 Og kommer han, men er ei Frode længer,
 Da er endnu vor valgte Hersker Ubbo.
 Hvo anden blandt vort Folk fortjener vel
 Vor Lid, som han? hvem anden vælge vi?
 Dig, kjække Thorkild! med din vilde Iver?
 Mig, Olding, kjæk som du, men uerfaren
 Til vigtig Kongedaad, og svag af Alder?
 Vi ere ei Dyrere. Vort Dnske
 Er Dannerigets, alle danskes Held,
 Selv Frodes Held. Men uden Styret meer
 Vi ei vil overlade os til Skæbnen.

Thorkild.

Og Ubbo kunde siden som tilforn
 Ei være det, om ei han valgtes til
 At styrte Hadings Søn?

Singal.

Nu være fuldenbe
 Al Tvist paa Leire! Venner, ædle Mænd!
 Gaaer, stræber begge at vedligeholde

Fornyet No blandt hæderværdigt Folk.
 Seer! ikkun Dieblikke varer det,
 Saa lægger Frodes Snække hist til Stranden.
 Gaaer, Venner, at berebe eders Folk
 Til, ædel Herfker værd, ham at modtage.

Sakon.

Din Haand, min Thorkild! Hvis han er endnu,
 Den, han drog bort — da er jeg Borgen for,
 At Leirekongens Sæde end er Frodes.

Thorkild.

Og Diding! hvo skal dømme ham?

Sakon.

Hans Daad!

Hvad han i fremmed Egn udrettet har,
 Hvad han vil her begynde.

Thorkild.

Vel. Men hvo

Skal træde frem, og dømme Kongens Daad?
 Dog vel ei enkelt Mand, ei een af os?

Sakon.

Ret. Fingal, Morvens Herfker, Danmarks Ven,
 Og Frodes Ven, som nylig talte Wiisdom
 Til os og vore Mænd. Hans Dom er vor.
 Undslaa dig ikke, Danmarks Ven fra Morven!
 Det gjelder Danmarks, gjelder Frodes Held.

Thorkild.

Hans Død er mit. Vi vente ei dit Svar.

Du kan ei nægte os, ei nægte Frode,
 At skjelne mellem ham og os — Kom, Hakon!
 Med mig, at melde vore Venner det,
 At Norvens Konge, som os Sejren vandt,
 Som nys blandt os opretted' faldne Fred,
 Skal domme mellem os og vores Konge.

Andet Optrin.

Singal. Ulvilde.

Ulvilde.

Ret; du erkjendte det, at danske Mand,
 Endog forvilbet, dog er stor og ædel.
 Trods næret Tvist, de begge valgte dig,
 I alle Danskes Navn, til Frodes Dommer.
 Hvor tryk bør han og hele Riget være
 Ved dette Valg!

Singal.

Ei uden Frygt, jeg troer
 Det Pligt, at tage mod tilbudne Valg.
 Men prøves maa han, førend jeg affiger
 Den Dom, som afgjør hans og Danmarks Skjæbne.

Ulvilde.

Alt har den kongelige Flode kastet
 Sit Anker; hvo er den, som stiger hist
 I gylden Rustning ned i Baaden? Frode
 Det ei kan være. Guder; det er Thubar!

Singal.

Den Ild, der flammer i dit Blik; den Længsel,
 Den Uro, du beskuer Baaden med,
 Forkynder mig, Fyrstinde! Rygtet ei
 Har smigret Toras Helt, min Frænde Thubar,
 At Frodes Søster fandt ham hende værdig.

Ulvilde.

Jeg kan ei, vil ei følge det. O Singal!
 Ifald du vidste, hvad jeg voved' for ham,
 For ei at blive Ubbos. — Arme Ubbos!
 Dog af, hvem ynker jeg? o seer du, seer du
 Den Ungling hist i Baaden, ved hans Side;
 Hvor venlig Thubar bøier sig imod ham!
 Saa har jeg seer det; tvivl ei meer, Ulvilde!
 O du er hævnnet Ubbos.

Singal.

Hadings Datter!

Ulvilde.

O store Singal! du gjenkalder mig
 Min Faders Minde! o ifald du vidste
 Hvad Hadings Datter voved', og for hvem! —
 Beklag mig, Morvens Singal; men foragte
 Ulvilde, maa du ei, hvis du har elsket.
 Hist lægge de til Land; o lad mig flye dem.

Singal.

Hvorhen Fyrstinde!

Ulvilde.

Bort fra Morvens Fingal,

Hvis høie, ædle Sjæl nedtrykker mig,

Fra Thubar, fra hans skjønne Baabenbrager,

Fra Frode, Ubbos Ven, Ulvildes Broder,

At skjule mig for eder — og mig selv. (Gaaer.)

Fingal (alene.)

Hvad vil den Sværmerfke! Hun elsker Thubar,

Og flyer hans Næde! Skulde Fingals Frænde —

Dog, er det Tid at agte Qvindeluner,

Da Danmarks Skjæbne hviler i min Haand!

Tredie Optrin.

Thubar og Halsdan stige i Land. Siden Fingal.

Thubar.

Her lægger Baaden, Somænd, og velkommen

Til danske Strand. Engang endnu vor Tak

For Følgeskab, og Venfkab, skjælle Brødre!

Gaaer, medens vi paa Kongens Borg forkynde,

At fejertiig han kommer hid tilbage,

Med Baaden ud igjen til Kongens Snælle,

Og agter her de Bink, vi have aftalt.

Halsdan.

Det er omsider da den danske Strandbæb,

Som vi betræde. Frodes Land, hvor skjønt!

Mig synes, Alting med et fredsomt Smil

Os byder her velkommen.

Thubar.

Hist en Lejr

Dog skjuler sig i Skoven. D men Singals,
Hans Banner kjender jeg. Ved ham Forstinde!
Er alting trygt. — D hist han kommer selv.

(Singal kommer frem.)

Thubar.

Velkommen hid til Dannerkongens Land,
Du sejervante Herfær over Morven!
Velkommen Frodes Ven, velkommen Frænde!

Singal.

Hvis, som jeg haaber, du endnu, som før
Er Edles Venfæab værd, da ogsaa du
Velkommen hid!

Thubar.

Du tvivler, som det synes;

Og denne Tvivl? dens Grund? Din Frænde, Singal,
Som Frode hædrer med sin Agt, sit Venfæab,
Sig meente tryg for Morvens Konges Haan.

Singal.

Det var min Hensigt ei, at haane dig.
Føl hos dig selv, du end er, den du var,
Og ræk mig Haanden, og modtag mit Venfæab.

Thubar.

Altsaa min Haand! og nu dit Venfæab, Singal.
Men ogsaa nu, fortæl mig Grunden til
Udslettet Tvivl.

Singal.

Du drog i fjerne Lande
 I fire Somre vidt omkring med Frode.

Thubar.

Med Singals Ven.

Singal.

Dg hvad var eders Daad,
 Mens han forglemte Danmark?

Thubar.

Glemte det?

Imedens, uerfaren, ung uddragen,
 Han danned' sig i fremmed Land til vældig
 Mod Fiendens Angreb at forsvare Danmark.

Singal.

Men medens han sig danner til bets Forsvar,
 (Saa kalder du vel, at han for at søie
 Den Brud, han, siger man, skal have valgt sig,
 Bevæbnet sværmer om fra Kyst til Kyst)
 Tilfidesætter han hver anden Pligt,
 Dg overlader bets Lyksalighed
 Til blinde Skjæbne.

Thubar.

Det er altsaa sandt,
 Som man beretted' os, at Ubbo ei
 Var den, som Frode, som for ham, hans Fader,
 Som hele Danmark troede ham at være!

Singal.

Om danske Mænd til Herfter valgte ham,
 Saa skuffed' ikke han paalagte Pligt,
 Til Hæder for sin Mæ.

Thubar.

Da ukjendt Frode

Uf herligt Rygte havde lært at elske
 Kong Handuans Alvina, beiled' han
 Til denne Thanokongens skionne Datter.
 Hun svared' ham, at naar ved Heltens Daad
 Han havde vift sig Heltens Datter værd,
 Modtog hun først hans Beilen. Vældig Fiende
 Da trued' Handuan med samlet Magt;
 Kureternes Behersker, Darno, fremstod
 Forenet med Rutenerne, og Trannon
 Fra Kyrialas Bred, og.....

Singal.

Rygtet har
 Berettet mig adskilligt om hans Seire.
 Men er da ene Sejer Heltens Daad?
 Fortjener den Alvina, som forledte
 Den unge Helt til kun at søge Hæder
 I blodig Kamp, at han for hendes Skyld
 Forglemmer det, han skylder Fædreland
 Og Kongepligt?

Salsdan.

Hun ei fortjente Frode,

Hvis hun forlebed' ham, at skuffe Pligt.
 Hun troede, Kjækhed og forsøgt Erfaring
 I Kamp, var dog en Deel af Heltens Pligt,
 Skjøndt langt fra Alt.

Singal.

Ret, og den Mø, der dommer
 Saa viis om det, der udgjør Heltens Værd,
 Fortjener og, at vorde Heltens Brud.

Thubar.

O! Singal skulde kjende hin Alvina;
 Ei nøiet med at vide Heltens Daad
 Af Rygtet, som saa tidt var ei sandfærdigt,
 Besluttede hun selv, at være Vidne
 Til, hvad han prøved', for at gjøre sig
 Den Edle værd. Ukjendt af Frode selv
 Dg under Krigerrustnings tunge Skjul
 Hun følger ham, og deler Møie, Farer,
 Dg Daad med ham.

Galsdan.

Ei deler Daad med ham,
 Kun skuer nærvæd, speider Heltens Daad.
 Selv svag, hun elsker ei hos eget Kjon
 Det Mod, den Aand, som ene sommer Mænd,
 Som med Beundring hun hos Frode hædrer.

Singal.

Dg hvis endogsaa hid hun fulgte ham,
 Hun end i Dag skal see sin Veiler prøvet,

Ei blot hans Mod, men det som endnu mere
 Udgjør den Mand, der er Alvina værd.
 Jeg haaber Fingals Ven bestaaer i Proven.
 Han kommer.

Fjerde Optrin.

Frode med Følge stiger i Land. De Forrige.

Frode.

Laus er Leires elskte Strandbred
 Ved Frodes Ankomst. Ingen af hans Mænd
 Modtager ham med Sang og Velkomstraab,
 Som Hading før modtoges, naar han kom
 Med Sejer hjem fra Leding! Thubar, Halsdan!
 Af eder kun modtages jeg. Men hvad?
 Af Morvens Fingal! Du er her! Velkommen
 Til Frodes Strande.

Fingal.

Frodes? Fra hvad Tid

Er danske Land igjen den Frodes Land,
 Som har forladt, forglemt det? — Hvo er Frode,
 Som dristig kalder denne Strandbred sin?

Frode.

Dg det er Fingal, Morvens store Fingal,
 Han som fornyede med Hading's Søn
 Hint Forbund mellem hans og mine Lande,
 Dg mellem vore Fædre! Skuffer mig
 En tung en selfom Drøm! — Er dette Land

Ei Danmark meer? er Hadings Kongeborg

Ei Grodes Arv, mig efterladt af ham?

Singal.

Med Dannerkongen slutted' Singal Forbund,

Ei med den vilde Kriger, som forlod

Sit Folk, sin Pligt. Det var det Vilkaar, Grode,

Hvormed din Arveret til Hadings Land

Forbunden var, at du ved Daad, som Hadings,

Ved Omhu for det danske Folk, som hans,

Fortiente, at betræde Hadings Sted.

Vel! viis, at du er den, som arvet har

Hans, dine værdige Forfædres Dyder,

Og kald hans Roes, hans Folk, hans Forbund dine,

Grode.

Og Singal! hvo er den, som Hadings Søn

Skal gjøre Regnskab for, hvorledes han

Vedligeholdt den Ret, Afsyreren

Ved Fødslen, og ved Folkets Stemme gav ham?

Singal.

Stort, vigtigt, Søn af Hadings, er dit Spørgsmaal,

Og det, hvorom vi handle. Havde du

En Søn, bestemt, som du, til Kongearv,

Opfordred' jeg dig at fremkalde ham,

At høre Kongers Tvist, og lære Visdom.

Min unge Søn, min Ryno, end for spæd

Til mandig Kamp, jeg dog har med mig bragt

At flue Striden, og i bløde Barm

Indprente Rædsel for den vilde Leeg,
 Som Daarer gjør', af kjeffe Skarers Drab.
 Jeg kalder ham, til og af Fingals Tvist
 Med dig at hente mandig Underviisning.

Femte Optrin.

Frode med Folge. Alvina. Thubar.

Thubar.

Dit Die lover, at det blier om Kamp
 Om Kongers Sverdeleeg, at Fingals Søn
 Skal hente Underviisning.

Frode.

Der er Hæder

At naae i Kamp med Morvens kjeffe Herster;
 Han var min Ven; og god og viis som kjeft
 Jeg kjender ham. Jeg fatter ei hans Fremgang;
 Men der var Trusel i hans Sprog og Mine;
 Og Trusels Sprog mod Frode fordrer Kamp.

Halfdan.

Men det er Fingal, Konge, Morvens Fingal,
 De vældiges Betvinger, som staaer frem
 Til Sverdeleeg! undviig saa rædsom Kamp,
 Send Thubar eller mig, at møde ham,
 Og fordre Fred —

Frode.

Du bæver, ædle Yngling!

Hvi fulgte Halfdan Krigerne til Kampen?

Dg skulde Danmarks Frode bette Fred
 Af Norvens Konge, naar han kommer hjem
 Fra Kamp og Seire? Skulde danske Mænd
 Ham see igjen, og see de raske Glimt
 Af Frodes Daad, men see dem svinde hen,
 Som lette Lustsyn! Min Alvina værd
 Jeg forhen stred og vandt; hvad dømte hun
 Om hine Seire, dersom jeg tilsidst
 Fordunkled' deres Glands med Afsmagts Bøn
 Om Fred og Skaansel?

Halsdan.

Er Alvina værd
 At være Heltens Brud, hun fordrer da,
 At han er kjæk og modig, men hun fordrer
 End meer, at han forstandig, sindig, ei
 Forglemmer Alt, forglemmer hende selv,
 For daarlig Hæder i at trodse Alt.

Frode.

Men Fingal er en ærlig Kjemper, Halsdan,
 Jeg vover ei mod overlegent Tal
 De kjække faa, som fulgte mig til Land.
 Kun ham har jeg at stride mod, kun os
 Angaaer vor Kamp. —

Siette Optrin.

Singal med Folge. Ryno. De Forrige.

Singal.

Det er med Danmarks Frobe,
 At Singal har en Tvist, min Søn! at jævne.
 Det gjelder om, hvem danffe Mænd, hvis Mod
 I Kamp mod Gothen du saa glab beundred',
 De Folk, hvis blide Gødhed saa indtog dig,
 Da du med mig ukjendt omvandrede
 I deres Land — det gjelder om, hvem de
 For Hercker fra i Dag erkjende skal.
 Giv Agt min Søn, og gjem i tro Erindring,
 Hvad du erfarer.

Ryno.

Det er Danmarks Frobe,
 Den unge Helt, min Broder Ossan
 Besang i Hædersqvad! Og du, min Fader!
 Har Tvist med ham!

Singal.

Giv Agt, min Søn, og til
 Nu Frobe! Du, som kaldte dette Land
 Dit Land, til dig gjentager jeg det Spørgsmaal,
 Du gjorde mig: hvo er vel den, til hvem
 Du skylder Regnskab for, hvorledes du
 Vedligeholdte din Ret til at erkjendes
 For dette Lands Behersker?

Frode.

Morvens Konge!

Dig, men kun dig, gi'er Hadings Søn et Svar
Paa dette Spørgsmaal, førend Frodes Sværd
Tilhvisler dig et mere vældigt Svar:
Mig selv, og ene mig erkjender jeg
At skylde, ene for mig selv aflægger
Jeg dette Regnskab.

Singal.

Ei for dine Mænd?

Frode.

See mig, om mine ædle danskes Hjerter
Ei boe saaledes i min Barm, at vist
Jeg vide kan, hver Edels Dom om mig
Er eens med den, mit eget Hjerter fælder.

Singal.

Og heller ei til Rygtet, Fremtids Minde
Af, hvad du virked', du vil skylde Regnskab?
Du underkaster dig ei Rygtets Dom?

Frode.

Naar, selv min Dommer, jeg bifaldt min Daab,
Et Dieblisk maaskee skal Rygtet dog
Miskjende den, og domme uretfærdig;
Men tidlig eller seent det vaagne skal,
Den Dom stadfæste, som jeg fældte selv,
Og føre Mindet af mit Bænk med Roes
Til fiernest Død.

Singal.

Blis, ædel, Søn af Hading,
Du er i Ord. Og dog har du forladt
Dit ædle Folk, forglemmt din Kongepligt.

Srode.

Forladt det, for at lære Kongepligt.
Ung, uerfaren, satte Mornen mig
Paa Hadings Sæde. Til min Faders Ven —
Og min — betroede jeg den Pligt, hvortil
Jeg sølte mig for svag. Lærvillig drog jeg
Til fremmed Land, til vise Fyrsters Borge,
Og først jeg da besøgte Mornens Singal,
Saa fleer og mange. Sielben fandt jeg Wiisdom
At følge; ofte Daarlighed at undflye.

Singal.

Du søgte Kamp, og Heltenavnets Dunst
Var Maalet for din Stræben, unge Mand.
Men Fædrelands og Bundforvandtes Forsvar
Retfærdigheds Haandhævning, den Fortrængtes
Beskyttelse, kun det er Heltebaad.
Den, som til anden eller ingen Hensigt
I Vaaben sværmer om, og trodser fræk
Al Modstand, alle Farer, unge Mand!
Kan dog fortjene Navn — endog af Niding.

Srode.

Ei den, som kjæk bestaaer i Kamp med Helte;
Han vinder Gren, Singal, som allene

Kan lægge Kraft og Bælde i hans Bud;
 Hans Navn ved Vren blier hans Rigers Værn;
 I No og Fred han efter vundne Sejer
 Sit Folk gjør lykkeligt, og trygt, og frygtet.
 Min vundne Hæder kroner jeg i Dag
 Ved at bestaae i Kamp med Morvens Singal.
 Den Roes, du forhen vandt, er stor og fljon;
 At ville haane mig, fordunkler den.
 Velan, jeg hjælper dig maaskee, den Plet
 At tvette af. — Nu dine Baaben Singal!
 Men ei med vore Mænd vi ville dele
 Vor Fægtnings Hæder, Comhals Søn fra Morven!

Singal.

Ket; ei med vore Mænd vi ville deele
 Vor Fægtnings Hæder, Hadings Søn fra Danmark!
 Velan; det var min Hensigt blot at prøve,
 Om Danmarks Frode var den Mand, hvis Mod
 Fortjente at anføre danske Mænd.
 Du kjender Singal; du staaer modig frem
 Til ædel Kamp med mig; vor Strid er endt.

Frode.

Du beder mig om Freden, Morvens Singal!

Singal.

Jeg bede, unge Mand! jeg dig om Fred?

Frode.

Og du fremæfter mig til Kamp, og troer

Jeg skulde vige dig, før vore Sværde
Gaae dømt imellem os!

Singal.

Belan, du vil;

Og dog er Singal ei din Fiende, Ungling!

Srode.

Dit Skjold, dit Sværd!

Singal.

Du seer, min Søn! jeg tvinges
Til Kamp mod Helten. See, og lær, og fat
Den Hæder at bestaae i Kamp mod Mænd!
Saa stride du, naar Klar og Kraft og Vælde
Gaae modnet dig til Mand, til Kamp mod Mænd,
Saa stride du, men uopfordret ei,
Som han og jeg skal stride; byder Skjæbnen,
Da falde du i Kampen hæderfuld,
Og rolig glad, som Singal, om han fælbes.

Ryno.

Bort Skjold og Sværd!

(Bortkaster sine Vaaben.)

Singal.

Du kaster dine Vaaben?

Ryno.

De ere farlige: de friste mig.

Singal.

Hvortil min Søn?

Kyno.

Ifald du faldt, min Fader,
 Da faldt du for en Helt, som kun mod Mænd
 Maa føre Vaaben. D, jeg er et Barn,
 For svag, for ringe, til at prøve Kampen
 Med danske Helt — Saae jeg dig svag i Kampen,
 Og havde Sværd, jeg greb det dog mod Helten.
 Nu! fældes du, saa rækker jeg ham Haand,
 Og lover ham, og tager mod hans Løfte,
 At vi skal mødes, naar lidt flere Aar
 Saae styrket mine Sener, hævet mig
 Til Gren, at bestaae i Kamp mod ham.

Frode.

Ret, Søn af Morvens Singal!

Singal.

Ret min Søn.

Frode.

Seer, danske Mænd, og Singals Mænd, og vidner
 For Dannerfolket, at dets Hersker stod
 Som modig Danst imod den stærke Singal,
 Du min Alvinas Frænde, Halsdan, veed,
 Jeg elskede den yndige Alvina;
 Nu, hvis jeg fældes, iil til Thanos Land,
 Siig min Alvina, hende værd jeg streb,
 Og hende værd jeg fældtes. Hendes Navn
 Var Frodes sidste Aandedræt. — Velan.

Singal.

Belan!

(De stride. Singal kløver Frodes Skjold. Frode afbugger et Stykke af Singals Hietm.)

Halfdan.

Min Frodes Skjold er kløvet!

Frode (hans Sværd springer.)

Thubar!

Dit Sværd. Mit blev mig trolost.

Halfdan.

(Singal hæver et dræbende Hug mod Frode. Halfdan løber til, afbøder med sit Skjold, men faaer ei endnu sit Sværd af Skeden.)

Singal! Guder!

Kyno.

Lov Ungling! her er Kamp for dig.

(Kyno iler, at drage sit henflængte Sværd; men Halfdan er allerede segnet under Singals Hug.)

Halfdan.

Jeg døer.

Thubar.

Alvina!

Frode.

Halfdan! Min Alvinas Frænde!

Forsvorne Ungling!

Thubar.

Din Alvina selv.

Frode.

Alvina! Guder! Guder! er hun saaret?

D dog ei død — Alvina!

(Striden er imidlertid ophørt; Fingal har draget sig nogle
Skridt tilbage.)

Fingal! Tøv!

Er min Alvina død; ved alle Guder!

Det gjelder Fingals eller Frodes Liv —

Fingal.

Hun lever, Frode! Fingals Sværd faldt tungt
Paa hendes Skjold; men saared' ei din Brud.
Bring hende til din Borg, og glæd dit Folk,
Og glæd din skønne Mo.

Frode.

Du, min Alvina;

Hendaanet, og i Kamp for mig hendaanet,
Jeg første Gang omfavner min Alvina;
D kom — vi sees, o Fingal — o du seer
Den Brud, sig Frode værdig vilde gjøre.
En Taare glindses i dit Øie, Fingal!
Din Haand! Fortjente min Alvina ei
En Kamp endog mod dig? — Men hendes Øie
Er lukket — dog hun lever — Thubar, kom!
I Frodes Arme holder min Alvina
Paa Leires Kongeborg sit Indtog. Kom.

Syvende Optrin.

Fingal. Ryno. Følge.

Ryno.

D Held mig, at jeg havde slængt mit Sværd,

Jeg skulde brugt det mod Kong Frodes Brud;
 Banceret det ved Kamp imod den Svage,
 Den skønne, svage, elskende Alvina.

Singal.

Vel gjem det, for det ingen Tid at bruge,
 Hvis du med Hæder kan undgaae dets Brug;
 Men kan du ei, da dog, til Gavn og Pligt
 Uffordrer dig dets Brug mod Mænd.
 Men kommer, mine Mænd! at følge mig
 Til Hovdingsraadets Samling. Hjælper mig,
 Om end det fordres, at vedligeholde
 Begyndte Ro iblandt de danske Mænd,
 Og vidne høit, til Roes for Frodes Kjæthed.
 Den udholdt Proven. Glad jeg forudseer,
 Han end i større Prove skal bestaae.

Fjerde Optog.

(Sal paa Kongeborgen.)

Første Optrin.

Ulvilde. Frovin.

Ulvilde.

Det var da muligt, det var sandt, at Thubar,
 At han, som hele Danmark fandt saa ædel,
 At han, som hele Norven fandt, saa noie

At ligne Fingal; han, som Hading selv,
 Saa ivrig anbefoel sin Søn til Ven —
 At han er troløs mod sin Brud, mod dig;
 Jeg spotted' kun de Rygter, som fortalte
 Om denne Skjoldmø, som i Krigerdragt
 Ham fulgte overalt; men du har seet,
 Uvilde! selv, at kjærlig ved hans Side
 Hun steeg i Land med ham —

Uvilde.

Var det ei Grovin,

Der underrettet var ved een af dem,
 Som fulgte ham og Kongen alle Skridt
 Paa deres hele Tog?

Grovin.

Den unge Vermund
 Bekræfter det, at under Halsbans Navn
 En Ungling stedse følger ham og Kongen;
 At ingen Tid han veeg fra Thubars Side;
 At denne skjønne Vaabendrager troes,
 At være Thubars Skjoldmø.

Uvilde.

Thubars Skjoldmø! —

Men Kongen! — jeg, som du, fordyber mig
 I dette Tant, om Thubars Vaabendrager —
 Men Kongen! hvor er han? og Hovdingsraadet!
 Hvad foretager det?

Srovin.

Man har fortalt os,
 At Kongen gif i Land; og samlet venter
 Bort Hovdingsraad ham hist ved Kongestenen.
 Bestyrret veed den største Deel af os
 Ei, hvad vi skal beslutte; ei, hvorledes
 Vi skal modtage ham. Jeg sendtes hid
 Din Stemme at erfare.

Ulvilde.

Kongen selv
 Er, har man sagt mig, alt med Thubar her.
 End har jeg ikke seet ham.

Srovin.

Men dit Raad!
 Hvorledes skal hans Mænd modtage ham?

Ulvilde.

Jeg er forvirret; Hovding! jeg har selv
 Endnu ei talt med Frode. — Lov, min Srovin!
 Jeg vil opsoge ham — Han kommer selv,
 Ifald han er her — Gaa, jeg kommer strax —
 Lov hist. —

Andet Optrin.

Ulvilde (allene.)

D han er her; og Thubar,
 Og denne Baabendrager! Om Ulvilde
 Man spørger ei engang — Du er forglemmt,

Forraadt, Ulvilde! — D foragtet, glemt! —
 Bort, svag, afmægtig Sorg! — Er det da Tab,
 Det at befries for en troløs Thubar?
 Er det ei Held og Trøst, at du er fri,
 Ulvilde! — at han selv har løst det Baand,
 Som ellers helligt var, uløseligt. —
 Og dog, o kiendte jeg ham ei? var han
 Ei ædel, trofast? o var han i Stand
 Til Troløshed, før Frode drog ham med sig,
 Da Frode selv forglemte Tro og Pligt
 Smød sit Folk? — og Frode loved' Ubbo
 Ulvildes Haand! — o Frode, Frode er det,
 Som har forvildet ham; thi han har mærket
 Det hemmelige Baand imellem Thubar
 Og den Ulvilde, som han gav til Ubbo,
 Og trofsende han vilde løse Baandet.

Tredie Optrin.

Hilba. Ulvilde.

Hilba.

Hvor er han, o Tyrstinde! hvor er Kongen?
 Ei her? Man sagde mig, at han med Thubar
 Forvirret hid var kommen til sin Borg.
 Jeg skjælver, at maaskee forvildet Folk
 Har alt anklaget Ubbo, og jeg iler,
 At kaste mig i Støvet for hans Fod,
 Og trygle Naade og Retfærdighed.

D siig Fyrstinde, siig mig, hvor han er,
 At mine Taarer kunne forebygge
 Min Ubbos Undergang, og Frodes egen.

Uvilde.

Seg veed det ei, uslykfelige Gilda!

Gilda.

Dg man forhalede min Flugt herhen
 Fra Ubbos Fængsel, ved at sige mig
 Om en i Krigerdragt formummet Pige,
 Som Frode med hans Thubar bare halvød
 Fra Kampen hid. Hun havde stillet sig
 Til Kamp mod Fingal. Frode var bevæget;
 Det sagdes, at man saae, hans Die glindse
 Af Taarer — Det opflammede mit Haab.

Uvilde.

Hans Thubars, den trolose Thubars Brud!

Gilda.

Hvad? Thubars Brud!

Uvilde.

Som Thubar bringer med
 Fra fremmed Land, de vundne Seires Løn.
 Hid er hun bragt, maaskee at anbetroes
 Uvilbes Baretægt; man under mig
 Maaskee at være hendes Terne! o —

Gilda.

En rædsom Bildhed tindrer i dit Die,

Fyrstinde! Thubars Brud! Hvad? Thubar har
Forladt Ulvilde! —

Ulvilde.

Kun i Freias Paasyn
Svor han mig Tro. Kun Guderne og jeg
Modtoges Thubars Eder. O der er han,
Og Kongen — altsaa her, i næste Sal,
Er Thubars Brud. —

Fjerde Optrin.

De Forrige. Frode. Thubar.

Frode.

Hun hviler sødt! hun slumrer,
Men kun fordoblet Liv og Skjønhed er
Tilbagevendt. Min Ven! Min Thubar! iit,
Forkynd for vore Mænd mit Bud: lad Folket
Forlade Skibene, og glæde dem,
De her forlobe, Fædre, Brude, Venner,
Med deres Ankomst, deres Held og Seire.

Thubar.

O min Ulvilde! — Men det er ei mig!
Endnu har Thubar ei sin Reise fuldendt;
Jeg iler at adlyde Kongens Bud,
Strax er jeg her igjen, for at modtage
Min elskede Ulvilde.

Femte Optrin.

Frode. Ulvilde. Hilda.

Ulvilde.

Lidet venlig

Er, synes mig, i Dag Kong Frodes Velkomst,
Fra lange Tog og Sejre paa hans Borg.

Frode.

Dg dog opfyldes Frodes hele Sjæl
Af blidt, uventet, og lykksaligt Varsel.
Du veed, jeg fik det Budskab, du mig sendte.
Mit Savn var altsaa ikke ubemærket
Blandt Danske Folk. Sog hasted' iilsom hiem;
Endnu jeg ingen saae af mine Mænd.
O! men jeg seer igjen mit elskte Land,
Mit Leire, og min Borg, og dig, min Søster!
Trods alt, hvad foresalbt, spaaer dog mit Hjerte
Mig Held og Fryd.

Ulvilde.

Du mindes dog, det var

I Gaar din Faders Minni, og du veed,
At Folkets Dverste forsamle sig
Til Hadinges Minni paa hans Grav! I Gaar
De mødtes; og i Dag de holde Ting.
Men Kongesædet stod i Hovdingskredsen
Forladt og ledigt, nu i fire Aar.

Frode.

Jeg veed det, og dit sidste sendte Bud
 Har sagt mig alt; og derfor ilede jeg
 Igjen til mine brave Danstes Arme.
 Men der er Mørke i min Søsters Afsyn;
 Og du, min Thorkilbs Hilda, ogsaa du
 Nedtrykt af Sorg, med taarevædte Kinder!

Hilda.

Din Blidhed, Dannerkonge, o den Godhed
 I alle dine Miner, gyder Mod
 I knuste Hierte. For min Konges Fødder
 Anraaber jeg om Naade — for din Ubbo.
 Han er anklaget; men, ved alle Guder,
 Han er uskyldig, og han er dig tro.
 Ham ubevidst, var Folket enigt om,
 At vælge han i Frodes Sted — og tvungen,
 Han rede var, at tage mod sit Valg —
 Men, Konge, han fortjente Folkets Tillid!
 Tilgiv din Ubbo!

Frode.

Folket har da valgt ham
 I Frodes Sted! Men Thorkilbs Datter, du
 Er den, som fordrer Naade for min Ubbo?
 Uvilbes Brudgom!

Hilda.

Han er min, o Konge! —
 For du gav ham dit kongelige Løfte

Om din Ulvilbes Haand, til herlig Løn
 For velsort Kongedaad, tilsvor han Hilba
 Ved Freias Alter Kjerlighed og Tro.
 Han har fortjent den Løn, du loved' ham;
 Ei heller han uskjonsom skal forsmaae den.
 Han er den værd, og uden Brode er han.
 Tilgiv ham, Konge! at han tvungen modtog
 Det Valg, det ikke stod til ham at afflaae.
 Og er det Løfte, du ham gav, saa helligt,
 At ei det brydes kan — velan, hans Hilba
 Vil løse ham fra Eden, han svor hende —
 Og døe. — Kun din Retfærdighed, o Konge!
 Er det, som jeg anraaber.

Brode.

Har mit Folk

Saa eenigt valgt ham, sikkert har han da
 Fortjent dets Valg. Jeg troer dig, skjønne Hilba!
 Men min Retfærdighed opfordred' du;
 Og dog du bad om Naade for din Ubbo,
 Retfærdigheden gjelde! D jeg haaber,
 Med Tryghed haaber jeg, han er for ædel
 Til at behøve Naade, haanlig Naade;
 Den give kun Tyranner; Trælle kun
 Modtage den. Retfærdigheden skal
 Gribsende ham, og give mig igjen
 Min Ven, mit elskte Folks og min Belgjører.
 Saa jeg med dig ham troer. Dog prøver først

Retsfærdighed, og dommer kun paa Grunde
 Og fast Oplysning — Trøst dig, ædle Hilda!

Hilda.

O jeg er trøstet. Intet Glimt af Mismod
 Der er igjen i Hildas Barm. Du vil
 Retsfærdig domme, streng, men dog retfærdig.
 O saa skal Ubbo dømmes; ei benaadet,
 Men frikjendt, reen og stolt han skal fremstaae
 For Kongens Dom. Dog eet endnu, o Konge!
 Forring for Helten ei hans Brud. Nævn ei
 For ham, at jeg mistroelig nærmød' mig —
 Jeg til hans Dommer og for ham med Bøn,
 Og Bøn om Naade. Han har ikke vidst det,
 O han forbød det — men jeg var hans Brud.

Frode.

Og kjenner jeg min Ubbo først i Dag?

Hilda.

O nys bedrøved' jeg ham med min Graad;
 Men trøstet ved hans Dommers Afsyn nu
 Jeg iiler til hans Barm; og kunde selv
 Fornye dens Mod, ifald jeg havde qvalt det.

Sjette Optrin.

Frode. Ulvilde.

Ulvilde.

Den ædle troer den hele Verden ædel,
 Hans Ønske gjør til Sandhed det, han ønsker,

Hvert Glimt, som fører Dnsket, blier Beviis
 For dets Opfyldelse. O hvi kan jeg
 Ei blinde mig, som du, og troe det sandt,
 At Ubbo tvungen kun modtog sit Valg;
 At Thubar ei er troløs, at selv du,
 Du, i hvis Barm jeg umiskjendelig
 Dog seer saa sande Spor af fordums Godhed,
 Er ganske den, du var? at du mod mig
 Er den, jeg engang troede dig?

Brode.

Min Søster!

Du ængster mig? og hvoraf denne Mistvivl?

Uvilde.

Da du drog bort, du loved' ubesindig
 Din Søsters Haand til Ubbo — Vel! du troede,
 Uvildes Haand var fri; og du var Hersker,
 Hvi da ei troe, at frit det stod til dig,
 At gjøre selv din Søster til Slavinde?
 Men skulde Thubar, som du kalder end
 Din Ven — som fulgte dig paa disse Toge —
 Ei have røbet dig, at Hadings Datter
 Selv havde troet, at hendes Haand og Hjerte
 Var hendes? — at hun havde Ret til, selv
 At vælge Helten, som hun vilde lønne
 Med denne Haand?

Srode.

Belan! min Ven, min Thubar

Har intet skjult for mig.

Ulvilde.

Men, jeg forstaaer det,

Men Kongen, Srode, havde nu dog givet

Sit kongelige Ord. Det var og kun

Ulvildes Haand — og nu var Thubar fri.

Srode.

Jeg fatter intet af min Søsters Ord.

Ulvilde.

Du fatter ei, at jeg, at Hadings Datter

Er ei Slavinde af min Broders Ord;

Ei giver denne Haand, fordi han bød det,

Den Mand til Løn, som kun blev standset i

At røve dig det Septer, du forlod;

Den Mand, som, naar du stolt tilgiver ham

End denne Brøde, troløs dog forlod

En elsket Brud, for at bestyrke sig

Blandt slavisk Folk, ved Hadings Datters Haand.

Srode.

Er Ubbo den, jeg troer ham, min Ulvilde,

Saa er han selv for ædel, til at paaستاane

Et Lovte opfyldt, som jeg dog kun gav

I Haab om din Bekræftelse; et Lovte,

Som jeg kan ei opfylde, og som han

Kan ei modtage — Og er Ubbo troløs

Imod sin Brud, han og kan være det
 Imod sin Konge og imod sit Folk,
 Og har forspildt sin Løn.

Ulvilde.

Og det er dig,
 Som kalder Thubar end din Ven, som veed
 At det var mig, der modtog Thubars Haand,
 Som kjender denne Varm, o det er dig
 Som kan endnu fordømme Troloshed,
 Og troe Uvilde fyldestgjort, fordi
 Hun kun paatvinges ei den Mand, hun hader.
 Men viid, at jeg har seet den skjønne Skjoldmø,
 I bringe med fra eders Hæderstøge.
 Du sagde selv, den Mand, som trolos var
 Imod sin Brud, kan ogsaa være trolos
 Imod sin Konge, og sit Folk! Men den,
 Som kalder saadan trolos Mand sin Ven,
 Hvad kalder Frode den?

Frode.

Du er forvilbet;
 O du bedrager dig, min Søster!

Ulvilde.

Vist!

Hun er ei Thubars Brud! hvi dølge det?
 Hvi knuse, langsomt pinende, et Hierte,
 Som dog bestemmes til at vorde knust?
 Vild, fra det Dieblis, du saa letfindig,

Mig uadspurgt, bortlovede min Haand,
 Saa følesløs for den Lyksalighed,
 Du kunde røvet, og du røved' mig.....

Srode.

Da havde jeg ei elsket selv, Ulvilde!

Ulvilde.

Viid, fra det Dieblis omsvæved' mig
 Den Tanke: Hadings Søn er ikke den,
 Som blev til Menneffers Lyksalighed
 Bestemt af blide Guder. Ubbø saae jeg
 Ei følesløs for den ham budne Løn,
 Men ængstet i det mindste, pinet ved
 Den Brud at svige, som han engang gav
 Sin Haand. Seg, ved din Ubefindighed
 Dog alt opoffret, tvivled' selv, om ei
 Dit Folk var mere trygt i Ubbøs Haand;
 Seg prøved', speided' ham; og fandt ham ædel
 I Alt, kun svag for Septrets gyldne Glands,
 Og for den Løn, du bød ham. End ei troløs,
 Skændt hældende til dig at kunne drages,
 Han valgtes. Han modtog sit Valg, og nu,
 Det første Skridt til Troløshed var gjort,
 Det andet kosted' mindre; han tilbød mig,
 At flusse Thubar, og at flusse selv
 Den Brud, han elskede endnu. Med Haanhed
 Afsløg jeg den Troløse. Blandt dit Folk
 Var' Mænd endnu, som løde Pligt mod dig;

Dog deelt vår Folkets Stemme. Jeg med Kingal
Bestemte det. Du kommer. Thubar er
Din Ven — og troløs — D skal jeg fortryde
Hvad jeg har gjort for dig? Dg — — —

Frode.

Ædle Søster!

Din Thubar end er din.

Ulvilde.

Men troløs, Frode!

D saae jeg ikke selv hans skionne Skioldmø!
Dg du, som vidste, at han skuffed mig,
Ham kalder du din Ven! D Frode! Frode!
Foragtet Røerlighed, forhaanet Trofskab,
Er voldsom, Frode! Thubar er din Ven.
Er den Troløses Ven den Mand, som skal
Beherske Mænd, som Thorkild, Frovin, Alf,
Det troe, det ædle danske Folk? — Endnu
Er' disse Mænds, er' Folkets Stemmer deelte —
Skal jeg fortryde, hvad for dig jeg virked'
Iblandt det Folk, som du forlod? Endnu
Det staaer til mig —

Frode.

D du mis kjender Thubar.

Det er.....

Ulvilde.

Hun kommer, Thubars elskte Skioldmø!

Den ulykksalige! hun er uskyldig

Dg skjøn — o næsten kunde jeg tilgive ham.
 End er hun ei bedragen, ei forladt —
 Hun uforstyrret nyde maa sin Drøm;
 D den er sød — men rædsom er den Baagnen,
 Naar Drømmen er forbi; og kort den varer,
 Jeg flyer. —

Syvende Optrin.

Frode. Alvina.

Alvina.

En selsom Drøm! dog kun en Drøm!
 Hvor er jeg? Skiold, og Hielm og Sværd er' borte —
 Dg — her er Kongen? var min Drøm da sand!
 Dg var det ingen Drøm!

Frode.

Alvina!

Alvina.

D!

Han kender mig.

Frode.

Alvina, min Alvina,

Som ukendt af din Frode fulgte ham
 Igjennem Møie, Strid, og Storm, og Farer
 Bestandig ved hans Side; men ej kjendt
 Af Frode — Dog gav Halsdan ham sit Venſkab,
 Dg modtog Frodes. Som Alvinas Frænde
 Har Halsdan lært, at kjende hendes Veiler,

Har seet ham uden Dække, uforstilt
 I Ord og Daad; har seet hans hele Sjæl,
 I trende Vintre været Vidne til,
 Hvor ganske hver dens Tanke hans Alvina
 Var helliget. Nu ved sin Frænde, Halsdan,
 Tilfulde underrettet om sin Frode,
 Hun selv har seet, hvorvidt han kan opfylde
 Det, som Alvina fordrer af sin Brudgom!
 Fortjene dig — det kan han ei. Alvina
 Affsig min Dom.

Alvina.

Det er da ingen Drøm;
 Den svage Halsdan faldt for tunge Vægt
 Af Fingals Sværd.

Frode.

Da Halsdans Skjolb afbøded'
 Det Hug, ved hvilket Frode ellers alt
 Var sendt til Valhal, for at finde Valhal
 En frydløs Ork, saalænge til Alvina,
 Som hans Valkyrie, omfaktede den
 Til Gudeglæders Hiem.

Alvina.

Svag røbed' Halsdan
 Kun alt for fiendelig Alvinas Svaghed.
 Velan; for Frode er det heller ei
 Det burde følges, at det blot er Drøm,
 Om han har troet Alvina fri for Svaghed.

Frode.

O! er det Svaghed, at den Skionnes Barm
Med Heltens Mod, for hendes Beiler, kjæk
Har trodset Fingal?

Alvina.

Men at hun forglemte
At Kamp, og Kamp mod Fingal, ei var det,
Hvortil hun kaldtes; at, hvad hun formaaede,
Var kun maaskee at røve Frode Sejren
I Kamp mod Fingal — at hun glemte sig
Og Alt. —

Frode.

O Hjaltdan! tør Alvinas Beiler
Fortolke sig, hvad denne Svaghed røber?
O tør han kalde sin Alvina sin?
Uffrig hans Dom —

Alvina.

Ret. End jeg Hjaltdan er,
Og Frodes Ven, skjøndt funden svag i Kamp.
Alvinas Haab, at hendes Beiler, Frode,
Vel fremfor alle Nordens Kongesønner,
Med Heltedaad vandt Udgang til den Haand,
Han selv ansaae for Heltens Løn — det viser,
At ei hun skatted' ringe Frodes Værd.
At hun udsendte hendes Frænde Hjaltdan
Til at ledsage ham; at denne Hjaltdan,
Skjøndt svag, ukrigerfæ, villig fulgte ham

Dg dog — var endnu intet Dieblis
 Den store Hensigt, som jeg fødtes til,
 At være Danmarks Lykkes Værn og Stifter,
 At vinde ædle Danskes Agt og Godhed,
 Udsløttet af min Varm. Men ædelt, ret;
 Alvins Haand fortjener ikke den,
 Hvis Niemed var først Alvins Haand.
 Men jeg har Haab, thi du har vakt min Sjæl,
 Dg den er opfyldt, brændende af Lyst,
 Af Gver, for at vinde, at fortjene
 Det Navn, den Hæder, som fortjener dig.

Ottende Optrin.

Thorkild. De Forrige.

Thorkild.

Med utaalmelig Længsel ventes du
 Til dine Høvdinges Forsamling, Konge!
 Dg Kongeborgens Vagt, med lige Længsel
 Forsamlet i din Gaard, med Velkomstraab
 Udbeder sig, at følge dig derhen.

Frode.

Af Vagt omgiben, vandrer Frode ei
 Til sine Høvdinge, til sine Venner.
 Send Vagten bort. Siig den min Tak. Saasnart
 Jeg mine Høvdinge modtaget har,
 Jeg kommer, at modtage hines Hilsen.
 Farvel! min ædle Halsdan! siig Alvina,

At Halvdans Venfkab værd, jeg iiler nu
 Til mine Mænd, med Stræben og med Haab,
 Alvina værd blandt Danffe Mænd at kjendes.

Kiende Optrin.

Alvina allene.

Held dig, Alvina, at du vandt! Det koster,
 At end du maatte nægte dig den Fryd,
 At nævnes hans, den ædle, kjække Frodes!
 Paa din Opfordring vandt han herligt Navn
 Blandt Krigens Mænd, ved uforsagtest Mod,
 Ved findigst Klogskab. Herligt, stort og flønt!
 Men tifold herligt, æbelt, stort og flønt,
 Om det er dig, Alvina, som opvækker
 Hans ædelstore Sjæl til at opnaae
 Den for den Wiife, Gode, saa langt større,
 Den ædle, den guddommelige Hæder,
 At være Menneffers Lykfsalighed
 I Fredens Skygge; at velfigne dem,
 Med alt det Held, hans Wiisdom og hans Ræfthed
 I at udføre, hvad han viis besluttet,
 Og o! hans Hjertes blide Godhed kan,
 Og vil udbrede over danffe Folk!
 Hvor stort, at du tør love dig, Alvina,
 Den Fryd, den Roes: det var paa din Opfordring,
 At Frode vandt, ved Fredens Heltedaad
 Den Hæder, Stridens Rædsel aldrig gav.

Tiende Optrin.

Ulvilde. Frovin. Alvina.

Ulvilde.

Som jeg har sagt dig, Frovin! men forstandig
 Udføre du dit Grend, og kjæk,
 Men god. Bort Folks Lyksalighed er Maalet.
 Den unge Konges Sjæl er fuld af Blidhed,
 Af velmeent Attraa til at handle vel;
 Men den er bøielig. En troløs Ven
 Er farlig for den stærkeste, min Frovin! —
 Med fast Bestemthed fordre du, at Thubar,
 Som troløs hidtil ledte, styred ham,
 Forlader Frode, flygter fra hans Land.
 Da vil det sees, om Thubar er ham meer,
 End Folkets Agt, og alle Godes Venskab.

Frovin.

Som Høvdingespligt, som Pligt mod danske Folk,
 Som Hadings Venskab før, og som endnu
 Hengivenhed og Agt for Frode selv
 Mig byder, tro dit Raad jeg følge skal.

Ellevte Optrin.

Alvina. Ulvilde.

Alvina.

Ulvilde! Frodes Søster selv! og Anslag
 Mod ham, og mod hans Ven, den ædle Thubar.

Fyrstinde! o tilgiv — dit Nie finder,
 Dit Afsyn viser Harmen, o men Frode
 Har længe siden lært sin Ven, at kjende
 Sin elskte Søster. Gendebud fra Danmark
 Forkyndte Tidender fra dig om Anslag
 Til Frodes Undergang; hans faste Tillid
 Til dig, Fyrstinde, trodsed' alle Indtryk,
 Og tvang os til at agte høit Uvilde.
 Og dog, jeg selv har hørt, at du mod ham,
 Og mod hans Ven, mod Thubar.....

Uvilde.

Ogsaa han

Har vist nok understøttet Frodes Roes!
 Det er ei Thubars Brøde, om Uvilde
 Er ei tilbedet af hans Elskerinde?

Uvina.

Af Thubars Elskerinde? Frodes Søster!
 Jeg fatter ikke dine Ord. Men vist
 Det er ei Thubars Brøde, om Uvilde
 Er ei tilbedet overalt. Af ham
 Tilintetgjordes ikke blot hver Tvivl,
 Som hine Tidender mod dig opvakte;
 O men hans Bruds, men hans Uvildes Dyds
 Og Blisdoms Roes betrygged', meer end alt,
 Den ædle Frode for sit Niges Skjebne.
 At blive Hadings store Datter værdig,
 Var, hvad i Raad og Kamp opflammed' Thubar

Til ædel Daab. Og det er ham, Fyrstinde!
 Din Broders Ven, din Brudgom du vil fælde!

Ulvilbe.

Spar denne Spotten, Ulykksalige!
 Saa dybt Forræder! Skulde du fornede
 Ulvilbe, at forkastet hun skal spottes
 Af den, for hvilken du forkasted' hende!
 Og dog, endskjøndt hun spotter mig med Haan,
 Jeg kunde, jeg, forkastet, haanet, spottet,
 Tilgive ham — O den Ufkyldighed,
 Den Sandruhed, den Blidhed i hvert Træk!
 O han fortjente ei en ædel Brud,
 Hvis følesløs han elsket var af hende.
 O styrk mig, lær mig, at tilgive Thubar.
 Du elsked' ham; du robed' ham din Elskov?
 Og han blev troløs! o tilstaae mig det,
 Og jeg vil elske ham endnu, som din.

Ulvina.

Jeg elskte Thubar! jeg Ulvilbes Brudgom!
 O Frodes Søster! Frode har endnu
 Ei robet dig, hvem dette Pandser skjuleb!
 Har Rygtet ikke nævnet dig Ulvina?
 Ei unavnkundig ved det stolte Fortrin,
 Som Danmarks Frode hende værdig fandt
 Blandt Ostens Kongedøttre? Frodes Søster!
 Det er Ulvina, som til denne Dag,

Ukjendt af Frode selv, i Waaben skjult,
Har fulgt ham hid.

Ulvilbe.

Hvad? Thanoefongens Datter?

O du Alvina! Frode elsker dig —
Men Thoras Fyrste, Thubar, Frodes Ven,
Endogsaa troløs mod sin Ven, mod Frode.....

Alvina.

Han trofast, ædel, Frodes Venfkab værd,
Og alle Godes Agt, tilbeder dig,
Som altid, o Fyrstinde!

Ulvilbe.

Guder! Guder!

Og jeg bedrog mig — Du er den Alvina!
Som Frode elsker, og som elsker Frode!
Som følger ham ukjendt i Kamp og Farer!
Og Thubar — ulyksalige Ulvilbe;
Jeg døer af Blusel — jeg mistkjendte Thubar,
Og dig, Alvina — O kan du tilgive
Mig, som mistænkte, som fordømte Thubar.....?
Og Frovin gif — og han er ikke troløs —
Dog Alf er her endnu, og end en Deel
Af Frodes Mænd. O kom Alvina, kom
At redde den vildfarende Ulvilbe,
Og Thubar, o! og Frode, Frode selv.
Bed alle Guder, det var ingen Tid
Min Agt, at stifte Ulyksalighed!

Tilgiv mig, o tilgiv mig, Frodes Brud!
 O var det Brøde, at jeg elsked' Thubar?

Femte Optog.

Tingstedet.

Første Opttrin.

Høvdingerne forsamlede; adskillige af Folket.

Gor.

Han tøver, og dog var det, synes mig,
 Til danske Høvdingers Forsamling først
 Han burde vende sig, naar han kom hjem
 Fra disse Tøge. Man har dog vel ei
 Forsømt at melde ham, at vi er her?

Sigurd.

Urbødigt Thorkild nys med Frovin gif
 Til Kongeborgen, at indbyde ham,
 Ogjen at tage Plads i vores Kreds.

Hakon:

Velan! Endskjøndt for min Deel seer jeg ikke,
 Hvortil den Underdanighed, den Smiger,
 Urbødigt at indbyde ham. Han ventes
 I os af hele Dannerrigets Folk,
 Det Folk, som han forlod; det Folk, hvis Sønner

Han med sig drog til Strid i fremmed Land;
 Det Folk, for hvilket han maa gjøre sig
 Bekjendt igjen, som værdig Hadings Sted,
 Om ei den Underdanighed maaskee
 Skal være spildt.

Sigurd.

Vi har jo, brave Hakon!
 Samtykket, at antage Tingals Dom,
 Som vor. Til i det mindste han har dømt,
 Er Frode, Hadings Søn, vor Herfær, Hakon!

Hakon.

Velan, og nys var Morvens Konge her;
 Hift er han atter.

Andet Optrin.

Tingal med Rynd og Folge. De Forrige.

Tingal.

Eders Konge kommer.
 Erindrer eders Løfte, danske Venner!
 Med sindig Fasthed og ærbødigt No
 Modtager Hadings Søn!

Hakon.

Dog Regnskab! Regnskab
 For Bruget af de Aar, som Hadings Sæde
 Af ham forsømt; og for vore Sønner,
 Dem han drog med sig bort til fremmed Egn.

Singal.

Du nys erkjendte, at det ei var dig,
 Der skulde dømmes Dannerkongens Daad;
 Selv overdrog du det til mig; og jeg
 Ei ufremkaldt staaer her; af danske Mænd
 Af Thorkild, af dig selv opfordret, Hakon!
 Min Agt det er at hævde eders Ret,
 Og Frodes Ret, og Fred; kom det ihu.

Friede Optrin.

Thubar, nogle Sønner, deriblandt Hødur.

De Forrige.

Thubar.

Han er ei her, ved Kongeborgens Indgang
 Man sagde mig, at Kongen hid var kaldet.

Singal.

Han kommer, Frænde!

Hakon.

Nogle af hans Mænd

Sag seer dog, Nuænaland gav os tilbage.

Hødur.

Min Fader!

Hakon.

Du min Søn, min elskte Hødur!

Velkommen, o velkommen! du er dog

Endnu min Søn. Fra Feide-kommer du;

Hvad var dit Bytte? hvad medbringer du?

Hødur.

Mit Bytte, Fader! — prøvet Mod, Erfaring,
 Vor æble Konges Agt; forøget Agt
 Blandt Østens Folk for danske Stridsmænds Vaaben;
 Den brave Thubars Venfkab, disse Ar.
 Hvad meer, min Fader?

Sakon.

Godt min Søn, omfavn mig.

Jeg vilde vide, at du ikke var
 Besmittet med et andet Slags, et dig
 Og mig og danske Mænd uværdigt Bytte.
 Hvor er din Broder Thorleif?

Hødur.

Danske Navn

Og dig og Frode værdig, faldt han, Fader!

Sakon.

Han faldt!

Hødur.

I mandig Kamp, begrædt og hævnets;
 Ei før hans Blod igjennem tyve Saar
 Forlod hans Hjerte, lod han Sværdet synke;
 En Kreds af Fiender laae udstrakt omkring ham.

Thubar.

Hans Tab oplived' alle vores Mod,
 Hans Død gav Bore Sejren, Kongen selv
 Modtog hans sidste Suk, og hævned' ham,
 Og velted med en Laare Stenen til

Men, Thubar, vore Sømænd ogsaa her,
 Og her i Baaben? Er vort Tog ei endt?
 Gaaer Benner hjem, at glæde eders Frænder;
 Forvarer eders vældig brugte Baaben.

Thubar.

Er ogsaa Thubar fremmed her i Dag?

Grode.

I Høvdingkredsen, Thubar, og bevæbnet?
 Borthæng dit Skjold og Sværd, og tag dit Sæde
 Ei mellem Dannerfolkets valgte Mænd!
 Urbodig valgte sig din store Frænde
 Hift fiern sit Sted; og han er Morvæns Fingal.
 Nu til vort Værk. Alt fire lange Aar
 Henglede, siden sidst vi mødtes her.
 Da var jeg ung, for ung til Hædning Sæde.
 Kun eengang sad jeg her. Sandt Aldren har
 Ei siden da forsolvet mine Haar,
 Dog søgte jeg, at vinde Aldrens Fortrin
 Erfarings kostelige Underviisning.
 Velan, forener eders her med min —
 Mænd, tager Sæde. —

(Han sætter sig selv paa Kongesædet og Høvdingene sætte sig
 paa Stenene, som udgjøre Kredsen der omkring. Han
 hænger sit Skjold og sit Sværd paa Stenen.)

Gor.

Er det afgjort, Grode!

At Leirekongens Sæde end er dit?

Frode.

Du tvivler, Gor! dog troer jeg, Hading's Søn,
 Som end besidder det, som fire Aar
 Drog om i fjerne Land, at danne sig
 Ved Mønstre og Erfaring til den Hæder
 At sidde øverst mellem danske Mænd,
 Bør ikke svag forlade dette Sæde,
 For han har undersøgt, hvordan hans Pligt
 Er bleven opfyldt af den Mand, som han
 Betroede den. Du, Hovdingsraadets Ældste!
 Tael, Hakon, først: Har Ubbo fyldestgjort,
 Hvad jeg med eders Minde overdrog ham?

Hakon.

Af danske Hovdingsraad, af os i Dag
 Han valgtes, at beklæde Hading's Sæde,
 Han er til Dannerkongen valgt, o Frode!
 Og han modtog vort Valg.

Thorkild.

Dit Hovdingsraad,
 Ei eenigt, kjøndt ved Stemmers Dervægt,
 Udvalgte ham. Men her i Hovdingskredsen
 Staaer jeg, staaer Frodes Hovding, Thorkild, frem
 I mit og alle brave Danstes Navn,
 Som hans Anklager. Ubbo lod sig vælge
 Til at berøve Hading's Søn sin Arv.
 I mit og alle brave Danstes Navn,

Jeg fordrer over Ubbo Hevn og Ret,
Som den, der tragted' efter Kongevælden.

Gor.

Bed vores Valg blev Ubbo Rigets Konge,
Dg dog han, valgt af danske Hovdingsraad,
Nu skulde dømmes?

Frøde.

Jeg forstaaer dig, Gor!

Som valgt til Kongesædet, mener du,
Han er ophøiet over eders Dom. —
Ei saa? Du vilde dog ei smigre mig,
Som om jeg skulde troe, at Folkets Dom
Ei heller kunde strække sig til mig!
Jeg har ei blindet mig, til ei at vide,
At der er ingen Mand, hvis mindste Daad,
Hvis Tanke selv saa noie agtes paa,
Saa ængstlig speides, og saa strængt bedømmes,
Som Fyrstens af hans Folk. Vel! Ubbo blev
Af eder valgt, i mit Sted valgt, til Konge.

Thorkild.

Dg modtog dette Valg.

Frøde.

Dg hvo var den,
Som foreslog, som paadrev dette Valg?
Man svarer intet. Utsaa ei ham selv.
Ei heller man besvarede mit Spørgsmaal,
Hvorledes han har fyldestgjort min Pligt,

Da han i mit Sted paatog sig at vange
 For Dannerigets Vel? Men nu velan!
 Han valgte, at besidde Kongesædet,
 Og han modtog det Valg, hvorved han blev
 Saavidt ophøiet over eders Dom,
 At ene nu af mig han dømmes kan.
 Hvor er han?

Thorkild.

Jeg lod Kongeborgens Bagt
 Ham bringe hid. Han venter nær herved,
 At kaldes for dit Afsyn.

Srode.

Af min Bagt
 Han bringes fangen? Thorkild! kald ham frem.

Femte Optrin.

De Forrige undtagen Thorkild.

Sakon.

Du spurgte, Konge, hvo blandt dine Mænd
 Var den, som foreslog, som paadrev Valget;
 Det var dig selv, o Konge. Fire Aar
 Stod Kongesædet her paa Tinget ledigt;
 Der spredtes Rygter under Sandheds Præg,
 Som ei anstode Hadings Søn, og den,
 Der skulde sidde øverst her blandt os.
 Jeg veed ei ellers, hvo der foreslog,
 Ei hvo især der paadrev Ubbos Valg;

Men, skyldig eller ei, var jeg blandt dem,
 Som først samtykked' det. Jeg mødte her
 Med fuldest Agt, ved Ord og Daad at ville
 Forsvare det; thi, Frode! du forlod os.
 Men, før du kom, du alt afvæbned' mig.
 Til fierne Tog, hvis Hensigt var os skjult,
 Ifald det havde Hensigt, drog du med dig
 Den bedste Deel af vores unge Mænd.
 Blandt dem var' ogsaa mine tvende Sønner.
 Den ene faldt — men ærefuld og hædret;
 Den anden kommer, dannet ved din Side
 Til Hædersdaad. Udbannet drog han ud!
 Han kommer hjem, en ædel Hædersmand.
 Jeg kan ei meer forsøgte Ubbos Valg,
 Skjøndt han fortjente det. Jeg kunde næsten —
 Men blues ved at — gaae i Bøn for ham.

Frode.

Du fandt ham altsaa Kongesædet værdig?

Sakon.

Ham fremfor alle, da jeg troede dig
 Ei mere til, ei i det mindste meer.
 For os, og Hadings Septer. Du forlod os;
 Han var vort Rigets Værn, vor Ven og din.

Sigurd.

Men Ubbø modtog blindet Skares Valg;
 Og den, som tragter efter Danmarks Septer.....

Srode.

Han kommer fremkaldt for sin Dommer, Sigurd!

Siette Optrin.

Ubbo. Thorkild. De Forrige.

Srode.

J Lænker, Ubbo! Trælle bære Lænker;
 Ei dommer Dannerkongen over Trælle.
 Det er hans Hæder, at forkynde Ret
 Og Dom og Lov blandt frie danske Mænd.
 Bort med de Lænker! Du anklaget er,
 Som den, der valgt af ubesindig Hob
 Tilsegned' dig din Konges Arb og Magt;
 Og Ubbo! du, til hvilken jeg betroede,
 Da jeg drog bort, at vaage for mit Land,
 Dig er det, Ubbo, som har brugt den Udgang
 Til Folkets Gunst, som min Fortrolighed
 Dig gav, dig er det, som har brugt den
 Saa viis, at du ved Folkets frie Valg
 Udkaares til dets Hersker. Men du seer,
 End sidder Hadings Søn blandt sine Mænd
 Paa Dannerkongens Sted. Du er anklaget.
 Tael: hvad har Ubbo til sit Forsvar?

Ubbo.

Intet;

Hvad jeg anklages for, er Sandhed, Konge!

Dit ædle Folk, o Konge! Singal selv
 Har forstet ham, og skal bekræfte det.
 Det Folk, som valgte ham, er uden Brode.

Singal.

Jeg kaldtes, at forsvare danske Folk,
 Og først jeg gjennemvandrede deres Land.
 Som Landsbestyrer, Ubbo handlet har,
 Som ædle danske Folk behandles bør.

Srovin.

Det er mit Vidnesbyrd.

Sigurd.

Mit.

Alle Svøddingerne (efter hinanden.)

Bores alles.

Srode.

Mod Fienden stred han — ?

Singal.

Viis og fjæk.

Uf.

Som Hading.

Srode.

Retfærdighed haandhæved' han —

Sakon.

Hans Dom

Var altid ædel-stræng.

Sigurd.

Selv den, han straffed',

Erkjendte den retfærdig.

Frode.

Aggermanden

Nød tryk sin Stræbens Frugt, ukrænket, udeelt?

Gor.

Ham takker Bonden for sin Agers Grode,

Som om han var en Gud. Af ham beskyttet

Han nyder den; og underviist af ham,

Han høster dobbelt nu mod før.

Alle Høvdingene.

Saa er det.

Frode.

Men Kongesædet! Ubbo, lokked' dig;

Fortryllende var Septrets gyldne Glands

For dine Dine, før du rakte Haanden

At gribe det!

Ubbo.

Det er mit Haab, o Konge!

At selv du snart erfare skal den Fryd,

At gjøre Dannerigets Folk lykkelig,

Og nyde æble Danstes Løn derfor.

Den Fryd, den Løn fortrylled', blindet' mig,

Frode.

Velan. Det er beviist, du selv tilstaaer det,

At af et Folk, som glemte Hadings Søn,

Mistænkte mig, fordømte mig paa Rygter,
 Banærende for mig og danske Mænd,
 Du lod dig vælge i din Konges Sted.
 Her sidder jeg, din Dommer, midt i Kredsen
 Af Rigets valgte Mænd. En mægtig Deel
 Af dem, jeg veed, er trofast mig hengiven.
 Min Magt, hvormed jeg vidt drog om i Osten,
 At lære Sejerskunst — og lærde den —
 End nær ved Leire, lyder mine Vink.
 Der staaer min Ven, den ædle, store Fingal:
 Hans Magt er rede, mener jeg, isald
 Jeg til mit Forsvar skulde fordre den —
 Min Ven, den skjæffe Thubar, som har fulgt mig
 Paa fjerne Toge, ved min Side staaer.
 Uvæbnet, svag, afmægtig, altsaa ei
 Jeg dommer Dannerfolkets valgte Fyrste,
 Og Danmarks Høvdinge, som valgte ham.

(Han reiser sig; og samtlige Høvdinge reise sig med, i kjendelig Angst.)

Dit Valg utvunget, uberebt, og frit,
 Og meer endnu, det ædle Vidnesbyrd,
 Som ydes dig endog af dine Fiender,
 Bekræfter, hvad om dig jeg dømte selv,
 Da dig jeg overgav min Magt, at du
 Forstod, fortjente at bestyre den:
 Omsavn mig, Ubbo! vær min Ven, som hidtil.

Singal.

Til Lykke, Dannerkonge! og til Lykke

Du Dannerkongens Folk. Jeg veed alt nok
 Til nu at sælde Dommen, som man bød mig.
 Jeg kommer strax, og bringer med mig den,
 Som skal affige Dannerkongens Dom.

(Gaaer med Thubar.)

Syrende Optrin.

De Forrige undtagen Fingal og Thubar.

Ubbo.

Min Haand var udstrakt mod dit Septer, Frode!

Frode.

Men værd at føre Septret. Danske Mænd!

J valgte Ubbo. Selv J vide det,

At han er eders Valg tilfulde værdig.

Jeg! Hadings Søn, ved Arv og ældre Valg

Var eders Konge. Jeg var dragen bort,

At vinde Nar, og hente Underviisning.

Hvad jeg i fremmed Land udrettet har,

Skal Rygtet først endnu forkynde eder;

Ei heller vide J, hvad Underviisning

Jeg hentet har, og ei, hvorledes jeg

Skal bruge den; men Ubbo kjende J.

J valgte viseligen denne Mand,

Da jeg var troet, at have glemt min Pligt;

Vel — ogsaa mig er Dannerkongens Hæder

Saa dyrebar, som ham — dog endnu meer

Er Dannerigets Held og Gavn mig helligt.

(Han nedtager sit Skjold og Sværd af Stenen, hvor han havde hængt dem.)

Den værdigste beklæde Hadings Sædel!

Nu er det ledigt. Dømmer, danske Mænd!

Uf hvem det skal bestiges.

Alle.

Leve Frode!

Den gode, ædle, vise Dannerkonge!

Hakon.

Tilgiv os Konge! dine gode Mænd

Har kendt retskaffen Kjækhed, Urlighed,

Forstand og velmeent Godhed; dette alt

Vi fandt hos Ubbo, som hos Hadings før;

Men paa Høimodighed, som din, o Konge!

Vi første Gang i Dag Exempel saae.

Frode.

Bænner mig ei med Smiger, gode Hakon!

Velan, ved eders nu gjentagne Bælg

Er Dannerkonge-Septret mit igjen.

Jeg tillidsfuld og tryk modtager det,

Med min og eders Ubbo ved min Side.

Solket.

Den ædle, viise, store Frode leve!

Frovin.

Han leve stor, og god, og viis, og ædel,

Hans Udelmodighed fornyer Freden

Iblandt hans Folk. Den er os tryk Forvisning
 Om sandt og varigt Held. Men Morvens Fingals
 Og alle brave Danffes hulde Ven
 Fortjener Venner kun, som ham og os;
 Og han fornædler vort og Fingals Venfkab,
 Om varfom ei han vælger fine Venner.
 Hin Thubar er den store Fingals Frænde;
 Men værd, at være Dannerkongens Ven,
 Erkjende vi ham ei. Vor Grund er gyldig,
 Og mig og disse gode Mænd bekjendt.
 Den taaler ei, paa Dannerfolkets Ting
 At vorde ubraabt. Det vor Fordring er,
 At Thubar, Konge, dig uværdig, ei
 Erkjendes længer for vor Konges Ven,
 Men flyer dit Land. — Ulvilde er din Søster,

Thorkild.

Og jeg, som før i mit og Landsmænds Navn
 Anklaged' Ubbo, lægger her det Sværd,
 Som Frode gav sin Kongevagts Anfører.
 Det bruge, hvo der vil; men Thorkild tjener
 Ei den, der giver troløs Mand sit Venfkab.
 Men Ubbo er en troløs Mand. Han sværg
 Sin Brud og mig. Min Hilda var hans Brud.
 Frifjendt ved Kongens Dom, jeg fordrer ham
 Mod mig til Kamp, men med mit eget Sværd,
 Ei med min Konges. Dog forud jeg kræver

Alt, om endog jeg fældes, han dog ei
Antages meer i danske Hovdingsraad.

Ubbo.

Jeg strider ei mod Thorkild, som jeg ei
Var troløs mod min Brud.

Frode.

Dg Frovin, Thorkild!

De mig hengivneste blandt mine Mænd,
Forskyrre vor Forenings glade Fæst,
Af Skin bedragne?

Frovin.

Var din Søster ei,

Var ei Ulvilde, havde hun med Klogskab,
Ei samlet, ei opmuntret end de faa
Blandt dine Mænd, som ei forlode dig,
Din Arv var end i fremmed Haand, o Frode;
Du skylder hende Alt. For hendes Skyld,
I hendes Navn, i alle vores Navn,
Jeg fordrer, Thubar sendes bort fra Leire.

Thorkild.

Dg jeg, at Ubbo ei er Frodes Ven,
Ei en af os.

Frode.

Forbavne! — Dog jeg glemmer,

At der er Hædersdag i Dag paa Leire.
Jeg kjender begges eders faste Trofskab
For mig, og for vort Folk. Jeg veed og alt

Det Skin, hvorved I begge blindedes.
Min Alf har i min Søsters Navn oplyst mig.

Alf.

Det var Albina, Dannerkongens Brud.....

Srovin.

Det var Albina!

Sakon.

Dannerkongens Brud!

Adskillige Stemmer.

Vor Konges Brud!

Ottende Optrin.

Ulvilde. Hilda. Thubar. De Forrige.

Ulvilde

Et Skin forblindet mig.

Tilgiv mig, Frode, som min Ven tilgav mig!

Alf, Srovin, Sigurd, vidner, danske Mænd!

Til Forsvar for Ulvilde, at min Id

Kun hans og eders fælles Held og Tryghed

Opoffret var.

Srovin.

Han veed det. Uden dig

Var Hadings Sæde Ubbos, eller styrket —

Men Thubar —

Ulvilde.

Han og eder værd er Thubar,

Hans Ven og eders. Jeg miskjendte ham,
Men han tilgav sin Brud. Tilgiv mig, Broder!

Thubar.

Ei min Ulvilde, ei din Søster, Frode!
Men mig tilgive du, som havde dulgt dig,
At Halsdan var Alvina. Min Ulvilde
Opmærksom, ængstlig, ved at finde svag
Saa mangelen forhen dansk og ædel Mand,
Opdaged', at Alvina ei var Halsdan;
Med din Alvina skjult i Krigerdragt
Jeg steg i Land — —

Frode.

Jeg veed det alt, min Thubar!
Og dog! du veed, du hørde selv! jeg gav,
Min Ubbo Løftet om min Søsters Haand,
Hvis han opfyldte tro ham givne Kald;
Han har opfyldt det.

Ulvilde.

Ogsaa ham, o Konge!
Mistyd' din Ulvilde.

Frode.

Frode gav
Sit kongelige Ord; og tillidsfuld
Han end bekræfter det. En Konges Ord
Er intet Spøg, min Søster. Indtil han
Har løst mig fra mit Løfte, staaer det fast.
Mit Minde Thoras Første selv ei har,

Før jeg er fri for det, jeg gav til Ubbo.

Lael, Ubbo!

Ubbo.

Thorilds Hilda var min Brud,

Før du bestemte mig Uvilbes Haand.

Dit Tilbuds hele Værd erkjender jeg.

Dg var jeg troløs, var min Konges Søster

Dog ei for ædel til en troløs Mand?

Srode.

Dg om du var det, Ubbo, var jeg løst

Fra Løvtet, som jeg gav dig, som jeg er,

Da trofast du mig giver det tilbage.

Hilda.

Saa var ei heller Ubbo troløs, Konge!

Dg jeg har givet ham det Ord igien,

Som han gav mig. Ei vilde jeg, det Løfte,

Som han, maaskee i Elskovs Ruus, gav mig,

Ham skulde røve Septret og Uvilde.

Ubunden var han; saa han er endnu.

Hans Lykke var mit Hjertes første Ønske,

Dg at besidde ham er kun det andet.

Ubbo.

Dg de er' eet. Hvor er en Lykke, Hilda,

Som den at være din, at eie dig?

Thorild.

Din Dom, o Konge! var, saa viis som ædel.

Tilgiv mig, Kongens Ven! Modtag min Hilda.

Ubbo.

Du har miskjendt mig. Af min Konges Haand
Modtager jeg min Brud, min skjæffe Thorild.

Frode.

Af min og hans, min Ven! De blide Guder
Befsigne eder!

Ubbo.

Folket valgte mig

I Frodes Sted. Din Haand, min Konges Søster!
Gav Frode mig, og kaldte mig sin Ven.

Af mig modtage Thoras ædle Fyrste
Ulvildes Haand.

Sakon.

Af os modtage han,

Og Kongens Søster, Ubbo og hans Brud —

Af os det hele danske Folks Lykønskning,

Af alle blide Guder Held og Fryd!

Men Dannerkonges Brud man nævned' os;

Hvo er hun? hvor?

Thubar.

Hun kommer, danske Mænd.

Niende Optrin.

Ulvina. Singal. De Forrige.

Flere af Folket.

Singal.

Opfordret loved' jeg Kong Frodes Mænd,

I Dag at domme mellem dem og ham.

En rædsom-vigtig Daad, som, dog jeg troede,
 Det var min Pligt, ei at undslaae mig for.
 Jeg forsked' eders Konge, danske Mænd!
 Jeg prøved' selv hans Mod, og sandt det trofast;
 Jeg hørde ham blandt eder fælde Dom,
 Og — —

Sakon.

Morvens Herfter, Frodes Ben og vor!
 Hans Dom er fældt i alle danskes Barm.
 Du skulde dømt den Frode, som forlod os,
 Ei Dannerkongen, alle danskes Ben.

Singal.

Er da min Dom endogsaa overflødig,
 Er han ophøiet over den, han selv
 Vil ei uvillig see sig dømt af den,
 Som skal i Singals Sted affige Dommen;
 Som, af ham selv ukjendt, utrættelig,
 Har spejdende ham fulgt i Kamp og Farer,
 Som streeb for ham, endog i Dag mod mig,
 Alvina, Thanokongens skønne Datter.
 Alvinas Dom er min; den vægrer sig
 Ei Frode selv, at være underkastet.

Frode.

Alvina! D! men du har alt i Dag
 Affagt min Dom.

Alvina.

D hvo er jeg, o Konge,

(17*)

At her blandt dine Mænd jeg skulde fremstaae,
 At domme dig? Hvad Værd endogsaa du
 Skal kunne hæfte ved Alvinas Dom,
 Uvigtig er den dog for danske Mænd.

Grode.

Og dog har de forlangt mig dømt, Alvina!
 Paa Fingals Ord antage de din Dom.
 Du dømte mig med Mildhed, men med Blisdom.
 Af hvem skal Grode heller see sig dømt
 End af Alvina?

Alvina.

Du veed min Dom;
 Vær selv min Tolk!

Grode.

Det skal jeg, min Alvina!

Af herligt Rygte, høit det lod og skjönt,
 Jeg havde lært, at kjende og at elske
 Kong Handuans Alvina. Toras Fyrste
 Paatog sig Grodes Sendebud, og drog
 Til hendes Faders Borg. Men ubekjendt
 Var Hadings unge Søn. Hun gav til Svar,
 At, naar ved herlig Daad jeg havde naaet
 De Fædres Roes, af hvilke hun nedstammed',
 Og Heltenavn fortjent, og Heltes Løn,
 Hun vilde vente mig igjen. Men Fiender
 Bestormed' hendes gamle Faders Land.
 Jeg mødte dem, og slog, forfulgte dem.

Vi danste Mænd befried' Thanos Land,
 Vandt mangen overbunden Tyrstes Agt,
 Og mangen ædel Bundsforvandes Venfkab.
 Men Raab om Uro fra vort eget Hjem
 Os kaldte hid. Først her opbaged' jeg,
 At min Alvina selv mig havde fulgt
 I Strid og Storm, og under Halvdans Navn
 I trende Vintre været Frodes Ven.
 Glad troede jeg, mit Ønskes Maal var naaet,
 Og stolt jeg kaldte min Alvina min. —
 Men nu — den ædle underviste mig,
 At Krigerroes, saa stor, saa ædelstien
 Den end kan være, er dog høit en Deel,
 Selv ei den vigtigste, af Heltens Roes.
 Og hun anviste mig, at vinde Hæder,
 For stiftet Held iblandt et elsket Folk,
 I Fred at vorde kjendt mit Lands Belgjører;
 Da loved' mig Alvina Heltens navn
 Og Heltens Løn. Jeg veed min Stræbens Maal,
 Jeg veed dens Løn. End kjendte hun mig ei,
 End kjendte jeg mig selv ei værd den Hæder,
 Jeg beiled' til.

Alvina.

Men Morvens Fingal har
 Fortalt mig Frodes Dom blandt sine Mænd,
 Sit Folks Belgjører var han alt ved Abbo,
 Endog da selv, ved Heltens Krigerdaad

Han hented' Kraft og Roes i fierne Land;
 Og Kongesædet var ham, siger man mig,
 Af mindre Værd end Freden blandt hans Folk.
 Men dette troer Alvina Heltens Daad;
 Og efter hendes Dom har Danmarks Frode
 Nu Heltens Navn og Heltens Løn fortjent.

Frode.

Alvina!

Sakon.

Vor og alle danskes Dom.

Og hun, som dømte saa i vores Navn,
 Er Helten værd. — Held Frode! Held hans Brud!

Alle.

Held Danmarks Frode! Held hans ædle Brud!

Frode.

Alvina! min Alvina! du er min
 Ved Dannerfolkets Bifald, som bekræfter
 Den Dom, hvorved du forud mig tilkjender
 Den ædle store Løn, jeg skal fortjene.
 Jeg skal fortjene den ved ædel Stræben
 Til Dannerfolkets Held, ved Ubbos Bistand,
 Hvorved jeg forud agtes Lønnen værd,
 Ved Raad af mine danske Mænd — ved dig. —
 Paa fire Aars Dmtumling lærde jeg,
 At vinde Sejer, og at skatte Fred;
 Den haaber jeg, ved vundne Hystes Agt

Dg ved Forbundnes Venſkab at beholde.
Dit Venſkab ſlaaer jeg Lid til, ſtore Fingal!

Fingal.

Som jeg til dit. Jeg prøvede i Dag,
At undervise dig. Begjærlig, taus,
Din Lærer, unge Fyrſte, mætter ſelv
Hos dig ſin Sjæl med mandig Underviisning.
Her er min Ryno, ſom jeg bragte hid,
At ſkue Heltes Daad og lære Viisdom.
Tilſæd, at ved din Side han maae dannes
Til det, du er; at rolig jeg kan vandre
Til mine Fædre.

Frode.

Glad modtager jeg,
Dg ſtolt, ſaa dyrt et Pændt paa Fingals Venſkab.
Dg, ædle Yngling! du antager mig
I Fingals, i den ſtore Fingals Sted
Til Fader?

Ryno.

Alt, hvad jeg har ſeet i Dag,
(Tilgiv mig, om det blot er barnlig Drøm)
Det viſer, ſynes mig, at Fingals Mand,
For ſtor til enkelt Mand, beſjeler ogſaa
Dit Bryſt, o Konge! Du er eet med ham.
Jeg bytter ikke Fader, ſynes mig,
Naar du antager mig til Søn. Men førſt

Tilgiv mig, at det var imod din Brud,
 Jeg rede stod i Dag at gribe Vaaben.

Frode.

Omfavn mig Ungling! Nu ved dobbelt Baand
 Foreenes vi, o Kingal! Toras Fyrste,
 Min Ven, din Frænde, er Ulvilbes Brudgom;
 Din ~~Søn~~ er min; o Hilda, og min Abbo —
 Dg vi, og dette hele Folk med os
 Er eet, een Slægt; vort Vel, vort Maal er fælles —
 O dette Hele! o den Guders Fryd,
 At leve blot for dette Heles Vel,
 At nyde samlet dette Heles Fryd,
 Dg ved Alvinas Bryst at nyde den —

Alle.

Held Frode, Held hans Brud! og Held hans Folk!
 Dg Held hver Frodes, Held hver Danmarks Ven!

B r ø n d e n .

Skuespil i fem Optoge.

Personerne.

Ludvig Burchard.

Rose Gelner.

Mad. Rehberg, hendes Møster.

Sanne, Roses Pige.

Major Berghorn.

Hofraad Lauter.

Frue Lauter, hans Møder.

Kammerherre Vitelfels.

Grevinde Buchenhain.

Mester Peter, en Skræber.

Lise, hans Datter.

Sans, hendes Brudgom, Snedkerens.

Adelaide Dupuis.

Agnes.

Anton Dreistern.

Carsten Weisbart.

Rechtheim.

May, Marqueur.

Betjente.

En Tjener hos Madame Rehberg.

En Opvarter hos Adelaide (sum.)

Første Optrag.

(Egn nær Pyrmont.)

Første Optrin.

Ludvig. Agnes.

Agnes.

Men hvorfor kan du ikke udstaae ham, Cousin?

Ludvig.

Fordi han meener Dig det ikke ærligt.

Agnes.

Du, som er ellers saa billig, hvor kan Du dømme saaledes om den gode Anton?

Ludvig.

Du, saavel som Adelaide, har villet, jeg skulde kalde og anse mig for jeres Cousin. Det berettiger, det forpligter mig, til venstabelig Fortrolighed. Jeg bør sige dig det; Antons hele Fremgangsmaade staaer mig ikke an. For det første faaer han dig til at reise herhen under et fremmed Navn, og — —

Agnes.

Jeg har jo fortalt dig det: Adelaide var mig en anden Moder; min egen Kjendte jeg aldrig; min gode

Plejemoder var død. Adelaide skulde reise. Anton kunde ikke selv være med. Jeg maatte følge hende alene. Naar jeg var hendes Søster, saa — — —

Ludvig.

Det vil ikke hænge mig rigtig sammen. Og nu kommer I her. Anton er her ogsaa; han besøger Dig rigtig nok daglig; men stjæler sig ind ad en Bagdør, eller bier til det er mørkt. Hvorfor gaaer han ikke med Dig for alle Menneffers Afsyn? Holdt han tilgavns af Dig, som en ærlig Karl, saa vilde han være glad og stolt ved din Side for hele Verdens Dine.

Agnes.

Men hans Familieforbindelser!

Ludvig.

Er der nogen, saa hellig, saa mægtig Familieforbindelse, som den, Kjerlighed flutter mellem to, der skal leve for hinanden og med hinanden? Jeg advarer Dig, som din Ven, lille Cousine! vogt Dig! han mener dig det ikke ærlig.

Agnes.

Den Advarsel, Cousin, vilde, af enhver anden end Dig, lyde forfærdelig for mig.

Ludvig.

Men hvorfor ikke af mig?

Agnes.

Jeg bør tale oprigtig med Dig, Cousin, fordi jeg finder dig ellers i alt saa oprigtig og god.

Ludvig.

Ellers? hvori ikke?

Agnes.

Nu! vil du da, jeg ikke skal mærke det? Du er tungsindig og adspredt. Du spadserer med mig hver Dag, og gjør ingen Hemmelighed deraf for nogen —

Ludvig (afbryder.)

Det var jo Skurkeri.

Agnes.

Men der ligger Dig noget paa Hjertet, som Du ikke kan komme ud med, og Du gaaer saa gjerne, ligesom nu her, paa eensomme Steder. Hvoraf kommer det?

Ludvig.

Pyrmont vrimler saa af Menneſker, at intet Sted rundt om er eensomt. Nu er vi her saalænge — nu ja, saa meget lang en Tid er sagtens ikke endda en fire, fem Dage; men mig synes det dog en ſkrækkelig lang Tid, for lang til, at det ſkulde undre mig, om Du endnu ikke var møet, ligesaa tidt ſom Abelaide, af Sværmen der i den ſtore Allee, hvor I begloes, og nikkes til, i eet væk, af flaae Dreng, ſom vil gjælde for gamle Bekjendte?

Agnes.

Det er jeg virkelig længe ſiden møet af. Men ſvar mig: hvorfor dette tungsindige og adspredte Væſen? Hvad er det, ſom Du ikke kan faae frem? Om

det var nær i Slægtskab med den Mistro, Du yttre
til Antons Ærlighed?

Ludvig.

Det vil sige, at jeg skulde være Antons Rival!
nu, saa maa jeg oplyse Dig om, at den Mistanke
mod mig er ugrundet. Jeg holder af min lille Cousine,
forbi jeg finder Dig uskyldig, og aabenhjertig, og god,
og smuk; Men jeg elsker en anden Pige, en Pige, der
er den eeneste paa Jorden, som mit Hjerte ret kan elske,
som jeg har elsket fra begge vores Borneaar, og skal
elske, saalænge jeg lever. Rose, Rose Gelner, hedder
hun. Du skal maafee — ganske vist — isald hun er
her — lære at kjende, og sikkert ogsaa at elske hende.
Omstændigheder, Misforstaaelse, har bragt os fra
hinanden. Hun skal være her, med en Tante, den
Madame Rehberg, Du har hørt mig spørge om. Det
er for at søge hende, jeg er her.

Agnes.

Ærlige, ædle Cousin! Jeg troer Dig, og holder
af Dig for denne Aabenhjertighed.

Andet Optrin.

De Forrige. Hanne.

Hanne

(Standser, i det hun kommer, seer siot paa ham et Diebstik, og
brister i Latter.)

Dem selv; virkelig Dem selv, Hr. — Hr. —

nu, maa det endnu være Hr. Broder? — det rette Navn fik jeg jo aldrig at vide.

Ludvig.

Hanne! min gode Søster Hanne!

Agnes.

Virkelig Din Søster?

Ludvig.

Ligesaa virkelig, som Du min Cousine.

Hanne.

Tjenerinde! min Broders smukke Cousine! Tilgiv, men jeg kan umulig holde Latteren tilbage, ved at see denne Broder igjen. Det var alt for naragtigt. Jeg har ikke seet ham, siden den Gang med Kaaben og Rapperølliken paa. Deres Broder har dog fortalt sin Søster det? — — —

Agnes.

Din Søster, Ludvig! er meget munter. Hvilket? —

Ludvig.

Jeg har Uret i, at jeg ikke har talt om den udsædvanlige Tildragelse, da Anledningen gjør min gode Hanne megen Ure.

Hanne.

Mig? — nei Dem, Dem gjør den Ure. Al men er han Deres Cousin, saa maa De kjende ham, og vide, at det er det ædelmodigste, det meest velgjørende, det bedste Menneske under Solen. O! hvor

jeg er glad, at jeg seer Dem igjen! De har dog nylig havt Efterretning fra den arme Kone, som De den Gang reddede fra al den Elendighed?

Ludvig.

Ved Din Hjælp, gode Hanne! — nei jeg har længe ikke hørt fra hende.

Hanne.

Da kan jeg bringe Dem en ikke endda saa gammel Hilsen. Hun, og hendes Mand, og mange gode Mennesker velsigne Dem hver Dag for al den Lykke, De der bragte til Veie.

Agnes.

Ludvigs Søster gjør mig stolt af min Cousin, men ogsaa nysgjerrig. Den Tilbragelse — — —

Hanne.

O! den er til at lee sig forbærvet over. Forestil Dem! denne alvorlige Patron opdagede man midt om Natten paa mit Kammer. Jeg fik ham i en Snup skjult i mit Klædeskab; men man snusede omkring, og trak mig ham frem med min Kaabe, og et af mine Nattoier paa.

Agnes.

Dem, Hr. Burchard! Dem? —

Ludvig.

Min lille Cousine maa vide —

Agnes.

Forlad mig! det, jeg veed af Historien, er allerede,

synes mig, meere end nok. Men De! De vil fortroe mig en saadan Forbindelse! De, som for et Dieblisk siden talede saaledes om Anton, har selv været i Stand til en Forbindelse, som — — Jeg beundrer Dem. Jeg vil ikke videre forstyrre.

Ludvig.

Du vil gaae, min lille Cousine! Jeg følger —

Agnes.

Det frabejder jeg mig. Det er desuden kun et lille Stykke hjem. Forsøm ikke deres gjensundne Søster! O Menneſker, som jeg er kastet ud iblandt!

Tredie Optrin.

Ludvig. Hanne.

Hanne.

Hun løber bort!

Ludvig.

Min Søster Hanne er nok ogsaa lidt Kusentast. Denne Historie er neppe saa at fortælle for Folk, som ikke veed Sammenhængen.

Hanne.

Men brød hun ikke af, førend jeg kom saa langt? Jeg skulde desuden formode, Deres Cousine kjendte Dem.

Ludvig.

Meget kort, og —

Sanne.

Og Cousine! haha! nu gjetter jeg det. "Cousine, ligesom jeg Søster," det vil sige: foregiven Cousine! Broder! jeg skulde dog ikke faae Anledning til at holde Dig en lille Formanings-Præken?

Ludvig.

Den vil neppe behøves. Jeg haaber, Du kjender mig nok til, ikke at ansee mig farlig for en stakkels uskyldig Pige!

Sanne.

Sandelig det gjør jeg, og det, som meere er, en Pige, uskyldig eller ikke, vilde neppe heller blive farlig for Dem.

Ludvig.

Nu da; saa fortæl mig gode Pige! hvorledes lever Du?

Sanne.

Prægtigt! Prægtigt! — D, jeg har siden, nu for kort siden, faaet et Herskab! Ja Hr. Broder! den bedste, den fortreffeligste, den skønneste Pige i hele Verden. D, men heller ikke lykkelig.

Ludvig.

Og det er?

Sanne.

Men nei; det er ikke det Slags Ulykke, som Edelmødighed kan afhjælpe. Nei men — o det er vel, det er usigelig vel, jeg træffer Dem. De er dog lige saa god, som De var?

Ludvig.

Jeg haaber, ikke slettere. Men hvorfor var det saa lykkeligt, at Du traf mig? Har Du ogsaa her nogen i den ulykkelige Kones Kaar, som Du forrige Gang tog Dig saaledes af? Hvad jeg kan undvære af mine Sparepenge, er endnu til den gode Hannes Tjeneste.

Hanne.

O nei! mit Hverkskab har nok for det, jeg behøver, endogsaa dertil, saavidt det kan gaae gjennem mine Hænder. Desuden er jeg selv ved Muffen. Ja, min Broder bør jo dog vide det. En gammel Fæster, jeg havde i Felsberg, har for kort siden efterladt mig 1200 Gylden, som jeg endnu har det meste af.

Ludvig.

Det er jeg glad for. Jeg vilde, Du var endnu meget rigere.

Hanne.

Det vilde næsten være mig det samme, for jeg kan ikke komme til at bruge det, jeg har, engang.

Ludvig.

Du ikke? hvorledes forstaaer jeg det?

Hanne.

Det vil jeg — dog nei, det vil jeg ikke fortælle Dem, for saa græder jeg, og — jeg vil saa nødig græde. Nei, men seer De, langt derover paa Bakken, forbi den anden Allé, det graae Huus, der een, to,

tre, det fierde paa høire Haand, to Trapper op. Jeg
figer ikke mere. Jeg veed vist, De gaaer selv derhen.

Ludvig.

Min gode Hanne anviser mig det. Vel!

Hanne.

Men det er sandt. Penge — det er ikke alt; og
dog, ogsaa der behøves Penge, og det endda ikke saa
saa. De har vist ikke saa mange med, at De kan
undvære dem, der maaske kunde behøves. Mig vil
de underlige Mennesker ingen have af.

Ludvig.

Jeg er nogenledes forsynet. Jeg mener, jeg kom-
mer ud.

Hanne.

Nei vist gjør De ikke. For en Sikkerheds Skyld
kan de jo tage imod mine. De kan jo forvare dem for
mig. Jeg faaer dem altid igjen.

Ludvig.

Vel! dersom jeg behøver det, saa lover jeg at
tage mod dit Tilbud.

Hanne.

Nu! altsaa de staae til Tjeneste. Jeg har dem
naturligviis desuden ikke hos mig. Men, hille Skam-
færd! Klokker slaaer alt Tolv. Jeg maa galoppere
hjem. Naar De vil mig noget, saa — Hjørnehuset
nede ved Alleen. Vi sees!

Fjerde Optrin.

Ludvig

(Staaer et Mieblik, og stirrer hen paa det Sted, Hanne anviste ham.)

Men nu er det de Folks Episetid. Altsaa først en lille Forklaring med den gode Agnes, saa hen til de ulykkelige Folk, Hanne anviste mig; — og saa — —
O, min Rose! min gode Rose! skal jeg da aldrig finde Dig igjen!

(Han gaaer bort mellem Træerne.)

Femte Optrin.

(Anden Egn nær Pyrmont.)

Frue Lauter. Major Berghorn.

Berghorn.

Lystige, glade, lykkelige, skal Folk være; især derfor maatte det være, man skulde gifte sig. Kan man da være det, uden at være gode og fornuftige? Deres Søn er et Barn.

Frue Lauter.

Hvor vil De hen? da han blev født, var jeg knap sytten Aar gammel.

Berghorn.

Altsaa er han nu over de fyrretyve. Jeg siger Dem, Deres Søn Hofraaden er en Dreng, en uopdragen Dreng; send ham i Skole. Klaut og flævt

Complimentmageri er lige saa lidt Tegn paa Opdragelse, som Ryggesløshed paa Forstand eller Mands Character.

Fru Lauter.

Man veed dog, Ungdommens Tilbøielighed var altid en Emule Galanterie.

Berghorn.

Farvel Frue! det er mange Aar, siden vi saaes. De er den samme, mærker jeg. Jeg leed aldrig at høre flette Sæder tagne i Forsvar. Af et Fruentimmer, helst et, der selv skal gjælde for at være af Stand og Opdragelse, er det mig fuldkommen modbydeligt.

Fru Lauter.

De er mig dog ogsaa den evige Bulderbasse. De vil gaae, da vi efter femten, sexten Aars Forløb neppe har seet hinanden i fem Minuter, uden at faae sagt mig, hvorledes De i al den Tid har levet; uden at De bekymrer Dem det ringeste om mig, eller engang for-
tæller mig, ved hvad Hændelse vi her mødes.

Berghorn.

Som om det, eller nogen venstkabelig Forbindelse laae dem paa Hjerte. De kalder mig Bulderbasse. De veed selv, hvor lidt jeg er det; hvor villig jeg stedse har været til efter Evne at skaffe og tage Deel i al sædelig Glæde, som ogsaa til at raade Bod paa Misfor-
nøielsen, naar det stod i min Magt, endog uden saa noie at undersøge Aarsagen. Uagtet vi nu er i den

Alder, Frue, hvor det ikke gaaer an, selv at gjøre mange Epilop; saa glæder det mig bestandig at see glade Folk. Derfor er jeg her, hvor Folk under Paaaskud at sørge for Helbredden, samles for at fornøie sig.

Fru Lauter.

Nu kan jeg igjen lide Dem. Men De talte om et ungt Menneſke, som De her ſøgte.

Berghorn.

Ja! en ſaadan Tyr ſkulde Deres Herr Hofraad være. Netop det modsatte. En ærlig, aaben, raſt, inderlig godmodig Knøs, ſom kommer lige ude fra Landsby-Opdragelſen, ufordærvet af Sæder og Hjerte.

Fru Lauter.

Hvem er da det Særſyn?

Berghorn.

En af dem, Frue, ſom jeg glæder mig over at velte mig ind paa, for at bidrage til at holde ham fra det beſmittende Selskab med ſaadanne Gløſe, ſom Herr Hofraaden, Deres Herr Citelfels, og de Toſe, ſom ſaadanne Karle trække ſammen her til at beſnære den uerfarne Godtroenhed. — Men ſiden jeg dog ſeer Dem; Jeg ærgrer mig, og ſkammer mig næſten over, at jeg ikke har ſpurgt om, hvad jeg ſagtens alligevel har gjort mig Umag for at glemme. — —

Fru Lauter.

Og det er?

Berghorn.

De forstaaer mig ikke. — Et ungt Fruentimmer, som nu vil være saa en sytten Aar omtrent.

Fru Lauter.

I Sandhed, Herr Major! jeg er ikke stærk i at udsætte mørke Taler.

Berghorn.

Er min Tale Dem mørk? jeg faaer da gjøre den lys. De erindrer dog vel, saa et Par Aar efter Deres salig Mands Død, inden jeg endnu havde skillet mig ved det Guds hende ved Siden af Deres — da den flaaue Dreng, denne Eitselfs, lob der om Dem. Fruen blev upaselig. En lille Reise paa nogle Maaneder blev nødvendig. De gjorde mig den Gæde at betjene Dem af min Fortrolighed, for at skjule Frugten deraf.

Fru Lauter.

De er en grusom Mand, Herr Major! De burde faaene mit Hjerte for den knusende Erindring om et ulykkeligt Diebligs Forvildelse. Det vilde De, dersom De vidste, at det frembragte en Pige, Herr Major, saa elskværdig, smuk, velopdragen.

Berghorn.

Det er mig kjær, at De dog ikke reent er en Ravnemoder. Jeg havde neppe ventet det.

Fru Lauter.

I Sandhed, fordi De er Medvider i den fatale Tildragelse, maa jeg taale af Dem, hvad der er haardt

at forboie. Og, naar jeg nu siger Dem, at denne Forvildelse har kostet mig hvert Aar til de Følk, hos hvilke den lille Uskyldige blev hensat, over 50 Rbdlr? Nu er hun da ogsaa kommen saavidt, at hun skal være saa god at sørge for sig selv.

Berghorn.

Det gjør De Dem til af? — Hvor meget koster vel Deres Herr Søn Dem om Aaret for det, han anvender paa at holde andre elendige Skabninger i Forbøvelsen? Det er nu mange Aar siden jeg saae Dem. Jeg søgte Dem ikke. Det ærgrer mig, at jeg stødte paa Dem.

Fru Lauter.

Mig ikke mindre. De er en utaalelig Mand, Herr Major! Jeg veed ikke heller, hvorfor jeg længer skalde udholde denne kjedsommelige Samtale. (Ved sig selv.) Han er dog for ærlig til at røbe, hvad han engang har lovet at fortie.

Sjette Optrin.

Berghorn (allene.)

Det er en Moder! O af dem voxer der da og Børn frem! Lykkelige de, som de reent ud aldrig besatte sig med. Det glæder mig dog, at jeg fik at vide, det stakkels Pigebarn er blevet der hos den skikkelige Kone, som tog imod hende, da hun var spæd. Det er Uret, at jeg saalænge ikke har underrettet mig derom,

da jeg dog var Medviber. Hvor naturligt, at der af saadanne forladte Stakler ellers bliver det Slags, som gaae her, og lægge an paa at ødelægge dem, der endnu kan ødelægges. Ha! der kommer en, den ene af de to, som min flinke, unge Provindskrabat er falden i Kløerne paa. Jeg maae give mig i Snak med hende, fjøndt det falder lidt tungt at tale skikkelig til det Slags.

Syvende Optrin.

Berghorn. Agnes.

Berghorn.

Et Ord, lille Jomfru!

Agnes.

Min Herre!

Berghorn.

Det er hende, som logerer her med Ludvig Burchhard?

Agnes.

Med min Cousin, Ludvig Burchhard, og min Søster Adelaïde Dupuis.

Berghorn (med stigende Bitterhed.)

Cousin? hør Jomfru! hun maa ikke kalde ham Cousin. Jeg lider det ikke, hører hun.

Agnes.

De kjenner ham, min Herre!

Berghorn (sagtner sig, ironisk.)

De vil komme i det Rygte for ham.

Agnes.

Deres Nafn, min Herre! hvor haardt De end taler, har saa meget ærbørdigt — —

Berghorn.

Det nytter ikke at tale saadan med mig, lille Pige; jeg er et godt Stykke over de tredsindstyve Aar, desuden — —

Agnes.

Deres Nafn, og deres Advarsel fordrer min Forsørglighed. Hvor streng endog Lyden af Deres Stemme er; saa synes den mig at røbe en redelig og velsindet Mand.

Berghorn.

Det er jeg. Men derfor?

Agnes.

O, derfor maa De høre min Retfærdiggjørelse. De forbyder mig at kalde Herr Burchhard Cousin. De taler haardt om ham. Det er sandt, han er ikke min Cousin; men, min Herre! lige til for nogle Dieblikke fiden, har jeg i den korte Tid, jeg har kjendt Ludvig, havt saa mange Leiligheder til at troe om ham, at han er en sjelden, ædel, fortreffelig, ung Mand, og som saadan talte alle Menneſker om ham i den Egn, hvor jeg er fra.

Berghorn.

For Pokker! derfor, just derfor. Forstaaer hun mig ikke? det vilde hun være vel tjent med, om det rygtedes! Jeg forsikker hende om, der vil ingen i Længden komme til at troe, at hun har faaet ham til at blive en Udhaaler.

Agnes (Becængstet.)

Min Herre! jeg skulde — —

Berghorn.

Nu hun, eller hendes smukke saa kaldte Søster. Jeg siger, ingen skal komme til at troe det om ham, fordi det aldrig vil blive sandt, uagtet man seer ham her hver Dag i saadant Selskab.

Agnes.

Det, De der siger, ærværdige Gamle! Jeg forstaaer ikke Deres Ord — men Deres Tone — Deres Mine siger mig noget saa — De knuser mig, ærværdige Gamle! De giver mig et Lys — en Mistanke — —

Berghorn.

Pige! Du seer mig saa uskyldig ud, at — saa gammel jeg er — saa undskylder jeg dog ganske Ludvig; jeg kan selv ikke tilgavns troe om Dig, det, dog ingen tvivler om; heller ikke kan jeg tale haardt til Dig. — Ulykkelige Barn! Gid jeg kunde sige, uskyldige, ulykkelige Barn! er der nogen virkelig Godhed endnu hos Dig, Du Lærning af Mamsell Dupuis, saa skaan den brave, den herlige unge Burchhard, i det mindste

for den Skjændsel, at gaae her for hele Verdens Dine med en saadan, som — den Mamsell Dupuis er, og som hun vilde opdrage Dig, ulykkelige, til at blive. For Resten! man passer paa Jer; og Vee hende og Dig, om venlig Advarsel bliver frugtesløs.

Ottende Optrin.

Agnes (allene.)

Altsaa — altsaa — er Adelaide et Fruentimmer, hvis Dmgang en ædel ung Mand skal kaaes for — og jeg — jeg skal være hendes Lærling! "Ulykkelige Barn", siger han; og, "gid jeg kunde sige, uskyldige ulykkelige!" Det troer Du altsaa ikke at kunne, ædle, grusomme Gamle? Græsseligt! græsseligt — Det skulde være muligt! O! det er slette forvildede Mennesker, der kommer. Der er i Adelaides hele Adfærd meget, som jeg aldrig har kunnet forklare mig, især siden hun kom hid — Og den Gamles ærlige godmodige Ansigt — og — O jeg maa tale med Adelaide, reent ud, uden Forbeholdenhed. Og, naar saa hun virkelig er, hvad hun alt for meget lader frygte, hun er — o hvor — hvor flyer jeg saa hen?

Niende Optrin.

Agnes. Kammerherre Citelfels. Hofraaden.

Hofraaden.

Den søde lille Agnes!

Titelfels (fanger Hende, i det hun vil løbe.)

Agnes vil igjen smutte fra mig.

Agnes.

Ret, ret! Min Herre! Det er ret, at De beegner mig saa. Der er ret, at De viser for heele Verden, at De er et skamløst Menneſke, og at jeg hører med til det Slags Folk.

Titelfels.

Er Du gal, Pige?

Agnes.

De hører jo, jeg ſiger, De er det, min Herre! juſt derfor — hvor kan De, De, et Menneſke af vores ſelskab — ville noget, ſom er ret? Forſtaaer De mig ikke? Det er ret, De gjør, hvor kan De da ville gjøre det! — Derfor — o derfor lad mig gaae!

Hofraaden.

Jeg beder, Herr Kammerherre! for min Skyld!

(Titelfels ſlipper Hende.)

Agnes (til Hofraaden.)

Tak min Herre! — ſkjøndt ogsaa af vore Folk! Tak! — Skulde det have hændet Dem før, at en Ulykſalig har været Dem forbunden? (Gaaer.)

Tiende Optrin.

Titelfels. **Hofraaden.**

Hofraaden.

Hvor De er uforſigtig! Tilgiv mig! Herr Kam-

merherre! at jeg er saa fri, at sige Dem det; De glemmer reent, at jeg er med. Virkelig! hvor kan De glemme, at jeg er i en Stilling, som gjør det nødvendigt at være yderst tilbageholden.

Litelsels.

For Fanden! Hvem kan erindre en saadan hjertebrækkende Roman, naar den søde Unge flyver een lige i Armen? I Aftes, da De i Mørke sneeg Dem ind ad Bagdøren, gif det an.

Sofraaden.

Ja seer De; det er ganske noget andet.

Litelsels.

Jeg begriber! kom den pertentlige Landsbypige, Deres Rose, efter det; der vilde blive en Cathedralsring. Men hvad gif der i Dag af den lille Satan?

Sofraaden.

Nykker! Dog hun er novice endnu. Har ikke Mademoiselle Dupuis ogsaa formanet Dem?

Litelsels.

Vist har hun! Men min Gud! Hun var ogsaa lidt landsbybly det Par Gange, jeg før saae hende. Men hørde De nu, hvad hun sagde?

Sofraaden.

Tor jeg give mig den Frihed, at sige Dem det, saa har De neppe den rette Maade til at tæmme saadan Vildbasse. Det turde jeg nu paatage mig saa vist.

Litelfels.

Min Methode tør ogsaa slaae an. Jeg har selv aftalt med vor gode Ven Mar. Paa een eller anden Maade vil han nok hjælpe mig til at opdrage hende. Kun, at vi havde den pudseerlige Junker, som ingen forstaaer sig paa, af Halsen.

Sofraaden.

Det er en allerkjæreste sød Pige.

Litelfels.

Nu! men jeg maae til min dejeuner. Det er Tid. Vil De endnu ikke være med? Betænk dog, en dejeuner dansant!

Sofraaden.

De veed, min kjære Herskerinde vil ikke; Kan da jeg? Det er Frierdagene, Herr Kammerherre!

(De gaar.)

Ellevte Optrin.

Burchhards og Mamselle Dupuis Bærelse.

Adelaide. Anthon. Dreistern.

Carsten Weißbarth.

Adelaide.

Velkommen mine Herrer!

Carsten.

For Ganden! Han er alt ude, saa jeg fik endnu ikke gjøre hans Bekjendtskab! Og Agnes med?

Adelaide.

For længe siden begge to i det Grønne.

Carsten.

Det er Din Skylb, Anton! De maa vide, Mamselle Dupuis! Han har besluttet, at være frisk Tyr; han mærker, der kommer ikke noget ud af at være den evige søde Hyrde. For at skyde Hjertet op i Livet paa ham, tog vi Frokost sammen; men inden han kunde drive det, er alt Tiden forløben. Havde han faaet tømt bare et Par Glas endda, saa skulde De seet ham som et andet Menneske.

Adelaide.

Den Mangel vil jeg see at oprette. (Ringer.)

(Der bringes Frokost, Blaster og Glas.)

Anthou.

Ja, frisk Tyr vilde jeg blive. Men hvordan? som I andre Fuskere! Nei, som Burchhard; han forstaaer det tusind Gange bedre; med alt det, vilde jeg han var paa Bloksbjerg.

Carsten.

Som Burchhard! — men er Du ikke der alligevel jaloux paa ham, Kammerat! Nu saa har Du da Ulykke nok. Du er ligesaadan en Nar, som han. Det er Landsbhynekker og Pertentlighed. Den første Regel for Omgang med de Skjønne er: pereat Jalousie! Skaal paa det samme: pereat!

Anthou.

Nu da — nei den Skaal gliber ikke; hvorfor ikke:
pereat han, som tager os Agnes væk!

Adelaide.

Dg dog kan De slaae Dem saa sikkert til No, thi
for det første kan jeg gratulere Dem med den Efter-
retning, at Agnes er ligesaa slaaet i Dem, som De i
hende.

Carsten.

Au! saa er hun jo tabt for heele den øvrige skaf-
fels Verden.

Adelaide.

Dg for det andet er Herr Burchhard allerede en-
gageret.

Carsten.

Hvem er ikke det?

Adelaide.

Han er her allene for at opsoge een vis Rose
Gelner, som skal være kommen her til Brønden i Sel-
skab med en Madame Rehberg fra Brunswig.

Carsten.

Dg endda boer han her med Mademoiselle Dupuis
og Agnes? Han er ikke saa gal.

Adelaide.

Han har givet mig selv i Commission at opsoge
ham denne Madame Rehberg.

Carsten.

Men Rehberg! — det Navn. — Ja vist! Tanten, og den lille søde Landsbypige, De er her med Frue Lauter.

Anthou.

Hun er deilig.

Carsten.

Men det er alt. Livløs, livløs, som Lilien i Enge.

Udelaide.

De kjenner hende?

Anthou.

Det er jo hende, der skal have Fetter Lauter. De har været borte et par Dage her henne paa Modrens Gods. I Aftes først kom de hid tilbage.

Carsten.

Smuk er hun, men ikke seer hun ud til, at nogen skalde umage sig langt for gjøre hendes Erobring. En fjøn Bondepige i en Helgenindes Rolle. Ja Malerne give ogsaa undertiden detslags Billeder ret fjønne Ansigter.

Anthou.

Men hvorledes kom De i Kast med denne snurrege Figur, denne Herr Ludvig?

Carsten.

Vi glemme det væsentlige. Først hans Skaal. Nu kan Du dog vel drikke den, da han vel ikke kan være Dig saa farlig længer.

(De drikke.)

(19*)

Anthon.

Hans Viges Staal!

Adelaide

Begyndelsen til vores Bekjendtskab med ham var narriſt nok. I den By — hvad hedder den, en 15 a 16 Miile herfra, ligemeget — var Madame Rehberg og Nicen taget ind. Vi med. Han kom ſilbe, og havde jaget adſkillige Nætter og Dage for at hale dem ind. Nu havde han naaet det; men alle Værelſerne i Huſet vare optagne. Han tog til Takke, ſatte ſig ind i Galeſchen, ſom havde bragt ham, og ſaldt naturligtviis i een dyb Søvn. Dette vidſte Rudſken intet af. Midt om Natten ſpønder han for, og kjører ham tilbage igjen til den forrige Station. Der vaagner han nu tidlig om Morgenens, og troer, han er endnu, hvor han om Natten var kommen. Det varer længe, før rend han efter den latterligſte Hurlumhei begreb Sammenhængen. Nu ſkyndte han ſig da, alt det han kunde, tilbage igjen; men Madame Rehberg og hans Roſe var imidlertid borte, og, hvor de var taget hen, vidſte ingen. Vi, ſom om Aftenen havde hørt ham ſpørge med Heftighed om et par Damer, var der endnu, og kunde ikke vide, om det ikke maafkee var os. Os fandt han; og det var billigt, at vi ſøgte at holde ham ſkadeløs.

Carsten.

Naturligviis! og det forstaaer sig, han blev skadesløs!

Adelaide.

Med alt det, han farer Landet om efter en Pige, saa — oh! saa var han i Stand til at holde Dem, mine Herrer, artige Forelæsninger.

Carsten.

Det troer jeg. Skinsyg er han sagtens som Fanden.

Adelaide.

Troede Han, der var Marsag bertil, saa vær vis paa, vi var ham qvit inden en Time. Derfor —

Carsten.

Men hvor bliver han nu af? jeg længes efter at gjøre hans Bekjendtskab; og Agnes sukker stakkels Anthon efter.

Anthon.

Sukker! Jeg sukker ikke længer. Jeg kunde ærgre mig over mig selv, at jeg ikke kan være en Fandens Tyr, som J andre; at den lille Her skal gjøre mig til en alvorlig Grinebider, mens J andre kan lee ad alle Indtryk. — Et Glas endnu: pereat al Alvorlighed, og pereat Sr. Burchardt! ho! der er Agnes!

Solgte Optrin.

De Forrige. Agnes.

Anthon.

Nu Agnes! Den Skaal skal Du stemme i med. Oh! det Ansigt, Du der kommer med, det gjør det nødvendigt, Agnes, at Du stemmer i med os: Pokker i Bøld med al Alvorlighed!

Agnes.

Sikkerlig! Herr Dreistern! o! sikkerlig. Jeg vilde ønske, at jeg kunde — — men ikke istemme den blot! o drikke, drikke den Skaal til en fuldkommen bevægende Nuus. Jeg — behøver det.

Anthon (med Smil.)

Agnes!

Agnes (ligeledes med stærkt udtryk.)

Anthon! — Men bort med al Alvorlighed! Var den ikke saa, Deres Skaal? Skulde De have havt nogen Alvorlighed paa Hjertet at jage bort! Jeg har blot to Ord at sige Mademoiselle Dupuis. Vilde De vel tillade mig det? Saa er jeg strax borte, og det er ikke min Skyld, om ikke al Deres Alvorlighed ogsaa er forbi.

Anthon

(som et Diebstil har været høist alvorlig.)

D — men der er jeg igjen en Drømmer. — Dit Sind er i Oprør, Agnes! Du har grædt. Jeg har i Gaar sat Dig Griller i Hovedet. Jeg sagde Dig,

jeg elskede Dig, og det sagde jeg som en Romanhelt!
 Det var dumt af mig. Tro mig ikke. Jeg holder
 af Dig; men den Alvorlighed er Narreri; Seer Du,
 jeg er en ung Galning, som alle de, her sværmer om
 Dig. Jeg holder meere af Dig, end alle de andre til-
 sammen. Men en Galning er jeg. Det var alt for
 alvorligt Spidsbuberi, om jeg vilde indbilde Dig, at
 jeg eller nogen ærlig Karl meente Dig det alvorligere.

Udelaide.

For Himlens Skyld, Her Dreistern! — De seer
 dog, Mennesket er forvildet, Agnes!

Agnes.

Jeg seer — o jeg seer! Anthon! Tak, Tak, for
 Deres Ærlighed! Jeg vidste det før. Jeg burde vidst
 det. De gjør mig fuldkommen overbevist, om jeg ikke
 var —

Anthon.

Jeg forstaaer Dig sagtens ikke, Pige! Ikke heller
 gab jeg speculere derpaa. Men Du forstaaer mig, og
 veed, at jeg holder af Dig, som en ærlig Galning. —
 See! der har vi Burchard.

Trettende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Anthon.

De finder Selskab! en endnu af Udelaides gamle
 Venner. En feiendes Fyr, Herr Burchard!

Ludvig (hilser med Rygte.)

Anthou.

De maa tage Frokost med, o, ja vist, De maa gjøre alting med; det har jeg for min Part besluttet. Især den Skaal, vi drak for et Dieblisk siden, den for- tjener at gjentages: Tanden i Bold med al Alvorlighed!

Ludvig.

Jeg drikker ingen Viin til min Frokost, og ingen affindige Skaaler.

Anthou.

Affindige! nu vel! men De maa! See her! Jeg istemmer den med den søde Agnes paa mit Skjød.

Ludvig (foldt befalende.)

Slip Pigen, min Herre!

Anthou.

De befaler? med hvad Ret?

Ludvig.

De er hos mig.

Anthou.

Det veed jeg. Men De befaler?

Ludvig.

Og tillige, at De strax forføier Dem bort.

Anthou.

Hverken det ene eller det andet.

Ludvig.

Ikke? Paa Diebliffet, min Herre! eller jeg kaster Dem ud.

Anthou.

Hvad? De kaster mig ud? Bed De, hvem De tale med? (gaaer ham paa Livet.)

Carsten.

Du vover!

Ludvig.

Vover? hvad skulde jeg vove, ved at opfylde den Pligt, at stille mine Veninder ved et Par uforfæmmede.

Agnes

(vrider sine Hænder i stum Fortvovelse.)

Adelaide.

Men Herr Cousin! mine Herrer!

Carsten

(Da Ludvig har krydset dem med Døren.)

Lad os gaae!

Anthou.

Vel, min Herrel! jeg gaaer, for denne Gang. Men vi tales ved! alvorlig tales vi ved.

Fjortende Optrin.

Ludvig. Adelaide. Agnes.

Adelaide.

Herr Burchard! Cousin! Hvad har De der gjort? Og De kan overiile Dem saa forfækkelig?

Ludvig (atbeles rolig.)

Fat Dem! hvad — kunde jeg andet?

Agnes.

Græsseligt! o Ludvig, Ludvig! Vidste De —
 Os, mig, o ogsaa mig — gjør De dette for, udsætter
 Dem selv for alle gode Menneskers Dømmeme! Og
 jeg, jeg! —

Adelaide.

Og det Folk af Stand, og med den Alarm!
 Jeg er vis paa, alle Folkene i Huset hørde det.

Ludvig.

Veed da ikke hele Verden alligevel, at en ublu
 Skurk, som fornærmer Uskyldighed, maa — i det mind-
 ste kastes paa Døren. Men Du seer jo forfærdelig
 bleeg og forvirret ud, lille Cousine!

Agnes.

O Herr Burchard! ikke mere det Navn! Vilde
 Ludvig! thi uagtet De er her — og uagtet det, Pigen,
 vi mødte, fortalte, og som jeg maa have misforstaaet —
 er De uskyldig, som De er ædel og god. O men der-
 for beder jeg, besværger jeg Dem: flynd Dem bort fra
 os, kom aldrig til os mere! Tak, uendelig Tak for
 Deres Godhed.

Adelaide.

Hun er syg, haardt angrebet, arme Agnes! Hun
 behøver virkelig Doctoren. Føl engang hendes Puls,
 og see Hendes Mine! Sødeste Cousin! Dersom De
 selv vilde springe hen til Doctoren, saa kom han strax!
 Stakkels gode Agnes:

Endvig.

Virkelig er hun ikke vel. Jeg gaaer i Diebliffet at hente ham.

Femtende Optrin.

Adelaide. Agnes.

Agnes.

Ludvig! Du gaaer — Men vel! Naar Du kommer tilbage, saa er Agnes borte! Hendes Tak, hendes Høiagtelse, ædle unge Mand, bliver stedse hos Dig. — O Din Tilgivelse! Men den skal Du ikke nægte mig, naar Du faaer vide, hvad Du ikke veed.

Adelaide.

Du er forunderlig, Pige! Din Forstand —

Agnes.

Sa forunderlig er den med et i Dag bleven opklaret. Jeg forstaaer, hvad jeg, desværre, før ikke forstod.

Adelaide.

Hvad da, min Engel?

Agnes.

Deres! O! jeg var Deres. — Et forladt Barn, tankelos, uerfaren. De — gjorde mig til Deres Lærling, sagde den graahærdede Gamle. — Jeg har udlært, Mamsell Dupuis! — O! havde De et Hjerte at tale til, saa vilde jeg fortælle Dem den Elendighed, den uudsigelige Jammer, De har draget over mig, og

over Dem selv, hvis De kunde føle den. Det har De ikke. Men jeg vil meddeele Dem en Advarsel, som jeg selv har faaet. Dersom De ved Deres Omgang vedbliver at udsætte Herr Burchard for at agtes lige med det Slags Mennecker, som De for Resten omgaaes, saa — man passer paa Dem, hører De — saa venter Straffen paa Dem — ikke den sande, den værste, som brænder i Hjertets Jnderste — men den Behandling, Skjendsel, og Forsølgelse, Lovene flyder saadanne, som De er — og som jeg skulde have været. (Gaaer.)

Adelaide.

Er Pigen reent gaaet fra Bib og Sands? — Hun løber sin Ve! Men Agnes!! — Skulde hun virkelig for Alvor pakke sig bort? Nu, hende var der saa aldrig bleven noget af.

Andet Optrag.

Bærelse hos Madame Rehberg.

Første Optrin.

Rose. Madame Rehberg.

Rose.

Saa høfflig.

Madame Rehberg.

Det er ogsaa en Feil?

Rose.

Jeg vil ikke, min Mand skal være høflig imod mig.

Madam Rehberg.

En smuk Lære. Heller grov?

Rose.

Det just ikke.

Madam Rehberg.

Hvordan da?

Rose.

Saadan, som Hofraaden ikke er.

Madam Rehberg.

Det vilde see kjønt! ud naar din Mand eller Brudgom kom travende ind i Stuen, lod Hatten sidde ned paa Næsen, og saae ikke til Dig.

Rose.

Nu, naar han i det Dieblis havde andet at see eller tænke paa; — bedre, end om han slog Ryggen i aldrig saa krum en Bue, og var følesløs nok til at see blid paa mig, naar jeg saae fortrædelig paa Ham.

Madam Rehberg.

Eller, naar han vilde ud at spadserere med Dig, sagde: Madam! Gsvindt! følg! hurtigt! hendes Vifte og Handsker!

Rose.

Han blev mig berved ikke saa foragtelig, som naar han spille fremmed Kavaleer, eller underdanig

Slave, og med ydmygt Haandkys udbad sig det, som noget, der behøvede stor Dpofrelse?

Madam Kehberg.

Brug din Fornuft, Pige!

Rose.

Den siger, jeg skal ikke begaae en dum Streg.

Madam Kehberg.

Hvad kalder Du en dum Streg?

Rose.

J. Er. om jeg givtede mig med Hofraaden.

Madam Kehberg.

Marfag! Fornuftig, mit Barn.

Rose.

Han er saa høflig, intet uden høflig. Seg kan ikke elske Ham, han vist ligesaalidt mig.

Madam Kehberg.

Han ikke? Hofraad Lauter? Nu maa det maa Du dog tillade ham selv, bedst at vide. En fornuftig Mand; det tilstaaer Du dog?

Rose.

Han kan ingen elske, folgelig heller ikke mig. D lad ham have Fornuft længe nok! Han skal have Hjer-te for at kunne elske; og har han begge Deele, saa kan han ikke ville bukke sig en Pige til, som ikke kan tage ham.

Madam Kehberg.

Han kan ikke elske! Du er en enfoldig halstarrig

Dos! — Og har Du ikke dog selv givet mig Haab, og selv Anledning til, at det er kommen saavidt, som det er kommen. Var det ikke med Dit fulde Samtykke, vi reiste hen til Fru Lauter, Hofraabens Moder.

Rose.

Men skulde nødvendig deraf flyde, at jeg skulde ægte hendes Søn?

Madam Rehberg.

Ja jeg saa nok, hvad jeg saa. Før fik alle Friere Afslag for Ludvigs Skyld, til Du kom efter, at han var en vilde slemKnekt. Siden da Du fik det Nys om, at han skulde givtes, saa i det første Dieblisk besluttede vi at hevne os, og maaskee tage imod et Tilbud.

Rose.

O Tante! Sandelig, Tante!.....

Madame Rehberg.

Imidlertid har jeg, saa at sige, indladt mig med Frue Lauter; og nu skal jeg staae i Stikken, siden det kanskee ikke er saa reent med Ludvigs Givtermaal.

Rose.

Tael ikke meer om ham, Tante. Ham vil vi glemme.

Madam Rehberg.

Om vi kan, Barn! Om vi kan, ja. Nei, vi skal gjøre, hvad vi ikke kan lade; erindre ham, siden vi dog ikke noget Dieblisk kan glemme ham. Vi vil lade ham vederfares Ret, og tilstaae, at han var en

ædel Kns, ærlig og flink, og elskværdig, saameget som nogen kan være, derfor havde Du Ret i at elske ham.

Rose.

Kjæreste Tante, hvortil?.....

Madam Rehberg.

Du gider dog ikke saa nødig høre det. Du veed, det var mig ikke imod, om det var bleven ham, om Du endogsaa havde tilgivet ham, den Gang, han ikke endnu havde gjort det alt for galt.

Rose.

Jeg har tilgivet ham, og vil aldrig mere tænke paa ham.

Madam Rehberg.

Nei tilgivet ham har Du ikke; jeg veed det; og Du vil heller aldrig tilgive ham; og deri har Du ogsaa Ret, Du Hjertens gode Pige! Et Diebligs Forvildelse kunde være, hvad det var, naar for Resten ingen fik videre Nys om det; men saa mange saadanne Historier, som da han kom der i Bertshuuset i Skoven, hvor vi maatte tage ind, da vor Bogn var gaaet itu, og bragte der en gemeen Qvinde med sig, og maatte lade sig der overrumple der for alle Folkene; og saa siden der i Cassel at snige sig ind i Huset hos Kammerpigen, og lade sig gribe i et Klædeskab med hendes Natkysse og Raabe paa.

Rose.

Hold op, bedste Tante, hvor gider De — ?

En Tiener.

Hofraad Lauter!

Rose.

Jeg kan ikke tage imod ham. Tante! jeg tager ikke imod Hofraaden. For Guds Skyld!

Madam Kehberg.

Nu, nu, Barn! Jeg nøder dig jo ikke. Siden! siden! Du maa have Stunder at fatte Dig.

Rose.

Jeg er ikke hjemme. Jeg er syg; jeg er — i det mindste ikke nu.

Madam Kehberg.

Nei, nei! Jeg gaaer ind at hilse paa ham i den anden Stue. Lad mig kun!

Andet Optrin.

Rose

(lukker Dørene efter Madam Kehberg, og staaer Slaaen for.)

Rose.

Nei! nei jeg vil ikke see denne høflige Hofraad. Der jeg ikke for Verdens Dine og i Selskab tale mere om min Ludvig, saa skal dog ingen forstyrre min Ensomhed (sætter sig med Haanden under Kinden.) Her vil jeg kun tænke dig, tilbagekalbe vores Ungdoms henfarne Dage. — Og kan jeg da troe Dig til alt det, du beskyldes for? Det, jeg selv var saa hastig, o gandske vist for hastig, at troe dig istand til?

Tredie Optrin.

Hanne. Rose.

Hanne (glad og frygtfom.)

Gomfru! Gomfru Gelner!

Rose.

Hvad godt, gode Hanne!

Hanne.

Det noget meget godt, men —

Rose.

Hvorfor men?

Hanne.

De er saa bedrøvet, saa forsørget — og det, jeg har at sige, er saa inderlig fornøieligt — Jeg tør ikke —

Rose.

Dærlig, min gode Pige; Jeg behøver det fornøielige, jeg hører det gjerne.

Hanne.

Jeg kan ikke see saa megen Corrig, som den, der hviler over Deres Wine, uden at græde; og — det er saa kort siden jeg kom til Dem, og De kjenner mig saa lidt, at jeg ikke kan forlange at vide, hvorfor.

Rose.

Hvortil nyttede det hende ogsaa?

Hanne.

Men enten jeg er glad eller bedrøvet, saa maa

jeg have nogen, noget godt Menneſſe at ſige det til, ſom vil glæde ſig eller græde med mig.

Roſe.

Nu kom kun med, hvad hun har at udtømme.

Sanne.

Jeg er ſprunget her lidt udenfor Huſet ud imellem Træerne, for jeg maa ud, hvor jeg kan aande frit, om jeg ſkal trives.

Roſe.

Dg der?

Sanne.

D der mødte jeg — hvor kunde jeg tænke paa det? — en Broder, ſom jeg har ſaaet.

Roſe.

Hun holder da meget af denne Broder?

Sanne.

D ſaa inderlig. Det gjorde ſandelig De ogsaa, Gomme, naar De kjendte ham.

Roſe.

Det er hun ſaa vis paa?

Sanne.

Som paa, at jeg er til. Viſte De kun, hvorledes jeg kom til denne Broder. Seer De. Jeg havde den Gang — det er kun et Aar ſiden — Condition hos Kammeraadinde Bæhr i Caſſel. I Huſet boede en Kone, der var ſaa ulykkelig, forladt, ſyg, hjælpeløs. Jeg fik Nys om en Fremmed, der var i Byen, ſom

havde saa mange Penge, og som havde givet, jeg veed ikke, hvormange, Louisbører til en fattig Familie, jeg kjendte, hvis Nød han havde opdaget. Jeg henvendte mig til ham om noget for min stakkels Kone. Jeg fik ogsaa stikkelig, men han forlangte at tale med hende, for maaskee at gjøre noget tilgavns for hende, sagde han. Fru Bøhr er en streng Kone. Jeg maatte lade ham passere for min Broder, om jeg skulde faae Afgang for ham i Huset. — De seer paa mig, De troer dog ikke, jeg fortæller Dem Eventyr?

Rose (heftig.)

Dg naar — hvorlænge er det siden? Bliv ved! Bliv ved!

Sanne.

Snart et Aar; ja i Fjor Høst.

Rose.

Dg hans Navn.

Sanne.

Det veed jeg ikke; jeg fik det albrig at vide. Min Broder kaldte jeg ham. Dog jo — det er sandt, han maatte dog hedde, ligesom hans Fader. Dg han — ja hvad var det nu? — han kom der med sin Familie, medens han endnu var i Cassel — de boede omme til Rjebmand Salters.

Rose.

Ludvig Burchard?

Hanne.

Burchard, rigtig Burchard fra Elbergen. De kender ham?

Rose (fatter sig.)

Uf Navn! — (for sig selv.) o! skulde Hanne være den Pige? —

Hanne.

O Gjomfru! De skulde velsigne det Navn, og ham, der bær det. Det meest velsignede Menneske under Solen. Vidste De, hvad han udrettede for den ulykkelige Kone; for alle dem, som behøvede en Menneskeven!

Rose.

Ogsaa deraf veed jeg en Deel, gode Hanne.

Hanne.

Saa men saa skulde De vide Løier. En Aften, da han havde været hos Ministeren, eller ude paa Landet for Konen, jeg taler om, og havde mange Ting med hende at afhandle, saa blev han derover hos hende til meget sild, da alle Folk i Huset var i Seng, paa mig nær. Og saa lukkede de Gadedøren; og da han skulde ud, kunde han ikke komme ud, uden at vække hele Huset. Det havde da seet ud, omtrent, som om han havde gjort et Nattebesøg hos hende, og det havde han ikke, og var for god til at lade det se saadan ud. Hvad skulde han gjøre? Koldt og Regnvejr var det. Han gaaer op paa mit Kammer. Vi sidde, og fladdre;

en gammel Knekt i Huset lurar; seer en Fremmed liste sig om Matten op ad Trappen, sætter sig i Hovedet, det er en Tyv, ja endogsaa, at jeg staaer i Forbindelse med ham, troer jeg; Han sender i al Stilhed efter Politiet, det kommer, og — trækker min Herr Broder frem af et Skab, hvor jeg havde skjult ham, da der blev Spektakel, og vi ikke vidste, hvad det havde at betyde.

Rose

(ude af sig selv for Glæde.)

Hanne, Hanne! — og det er sandt, den rene Sandhed, hvad hun der siger?

Hanne.

Men hvorfor i al Verden, Jomfru, skulde jeg —

Rose.

Himlens bedste Betsignelse over min — — (stræber at fatte sig.) min gode Hanne, som sætter saa megen Priis paa et godt Hjerte.

Hanne.

Jeg vidste nok, det maatte være Dem kjær, at lære at kjende denne Broder; og nu har jeg ham her; jeg har talt med ham —

Rose.

Og hvor? — hvad vilde jeg sige? Ja jeg er virkelig glad — paa hendes Begne meget glad over — — og — — men nei! jeg er saa underlig i Dag — jeg leer, og jeg græder — Jeg skammer mig — Hør Han-

ne! hun maa ikke sige til nogen, hvor besynderlig jeg bærer mig ad. Der — —, hun maa have noget at gøre hendes Broder tilgode med, om han skulde komme (giver hende Penge.) Saa Tak for hendes Fortælling! Lad mig være lidt allene, gode Hanne!

Hanne.

I Sandhed Jomfrue — hvad skal jeg med det meget? De —

Rose.

Tag, tag! som jeg har sagt. Er der noget tilovers, saa den første Gattige, hun træffer, lad ham glæde sig med hende. Saa! gaa! lad mig være allene.

Hanne

(med betydende Mine gaaer.)

Fjerde Optrin.

Rose (allene.)

Altsaa — Gode Gud! — hvor jeg har gjort den ædle, ædle Ludvig Uret? Uret gjorde vi ham! O Uret med enhver Tanke, elskede Ludvig, som fornærmede Dig. Tilgiv, tilgiv! O at jeg kunde kysse den velsignelsestrige Haand med Bøn om Tilgivelse! Saaledes; saaledes skal hver Tvivl mod Dig udslættes og forsvinde — Og Du er her, Ludvig? Hvorfor er Du ikke her, her ved mit Hjerte, Din Roses elskende Hjerte! (seer nogen Tausshed.) Men han er her i Pyrmont, og kommer ikke til os. Kan han være uvidenbe — — Men see ham

maa jeg dog (kalder ud af Døren.) Hanne! Gaa ind, og beed Tante trine herud. — Ja see ham, spejde hans Vine — nei ikke spejde! ingen Mistanke mere! kun see ham — ham.

Femte Optrin.

Madam Rehberg. Rose.

Rose.

Jeg er i lettere Stemning, søde Tante, jeg er nu munter, meget munter. Kan Tante ikke snart faae Hofraaden bort, saa vi kunde gjøre en Tour endnu inden Bordet?

Madam Rehberg.

Pige! synes Du da virkelig, at det kan bestaae med sund Fornuft og Skikkelighed, at vise ham bort, og saa i Diebliffet gaae ud?

Rose.

Nei! o nei! ikke engang ham maa man bedrøve i Dag. — O men hvad! — Jeg maa jo see ham alligevel. Lad ham gaae med.

Madam Rehberg.

Hvad skriver vi da i Dag, at Du paa engang er bleven saa til Sinds? Ret min Pige! Ret! — (ind i næste Bærelse.) Herr Hofraaden er min Niece velkommen.

Siette Optrin.

Hofraad Lauter. De Forrige.

Lauter (siret og fram.)

Smukkeste Rose! jeg har den Ære at gjøre Dem min Opvartning.

Rose.

Og min Tante og jeg give os den Frihed at foreslaae Dem strax en lille Spadseregang.

Lauter.

De tilgive mig, at jeg giver mig den Frihed at sige Dem: De har Uret.

Rose.

De kan ikke! Men, bevare os! Uleilighed vil vi ikke gjøre Dem. Vi gjør vor Spadseretour allene.

Lauter.

Virkeligen. De straffer mig for haardt, fordi jeg bristede mig til at sige, De havde Uret. Jeg vilde kun sige, at da Klokken alt er eet, og De endnu i Dag ikke har spadseret, saa, da Veiret i Dag er saa usigeligt skjönt — næsten som De, skjønneste Jomfrue Gelner — saa har De Uret i først nu at gaae ud.

Madam Rehberg.

Næsten siger jeg med Rose, De er alt for høflig, Hr. Hofraad! Men brug dog Deres Forstand!

Lauter.

I det Dieblig jeg, efter Advarsel, begynder med
at sige Dem, De har Uret.

Rose.

Giv min Tante Deres Arm, Herr Hofraad!

Lauter.

Jeg har den Ære.

Syvende Optrin.

(En fattig Stue.)

Mester Peter. Lise.

Mester Peter

(Kommer med sit Persciern, og presser paa en Kiøle,
der er snart færdig.)

Noget maatte det hjælpe; en heel Deel i det
mindste.

Lise

(Kommer paa Dæerne ind fra Sideværelset og sætter
sig ved sit Sytøi.)

Hvilket, min Fader?

Mester Peter.

Hvordan er det med Din Moder?

Lise.

Hun har været lidt roligere, og nu, synes det, som
hun slumrer en Smule.

Mester Peter.

Det kunde hun da ogsaa trænge til efter en Dag,

som i Gaar, og en saadan Nat. — (for sig selv.) Her allene skal der komme snart hvert Aar en 3000, siger man.

Lise.

Gaar taler med sig selv.

Mester Peter.

Jeg regner over, hvad det vilde udgjøre, dersom de tog alle de unge endnu nogenledes brugbare Bengler, her kommer, og sendte dem til America.

Lise.

Alt — til America?

Mester Peter.

Hvormange kommer her vel i Brøndtiden hvert Aar? og nu til Achen, og til, jeg veed ikke? Mange bliver der dog hjemme, som ikke forstaae at knibe Kortene saa, at de kan faae Reisepenge. Alle de mange skal de sende over, og lade forsøge, om de kunde staae sig, eller blive flubte ved Totaliternes Arme.

Lise.

O hvorfor skal de der sendes nogen over, til der at slagtes?

Mester Peter.

Nu jeg siger jo, Benglerne; de, som komme, for at spille deres eller andres Penge bort, for at lure paa unge fordærvede Fløser, og plukke dem; for at forføre Løser, eller lade sig forføre, — — er de bedre værd,

siden der dog skal sendes nogen for at slagtes? Saa behøvede de ikke en ærlig Karl, som vor stakkels Hans?

Lise.

O vor stakkels Hans.

Mester Peter.

Og saa kunde saadan en Karl, som den vakre Kammerherre, dog nyttes til Noget.

Lise.

Min Fader! Jeg kan dog ikke ret faae i Hovedet, hvorfor Fader ikke vilde, jeg maatte tage imod det Tilbud af den gode velsignede Hanne i Morges. Den kjære Pige, som vilde gjort Udlægget, og græd, og bad saa inderlig, at Fader dog vilde kun tage imod det!

Mester Peter.

Endnu engang, Pige! Ærlighed varer længst. Det var alt, hvad hun havde i Verden, alt, hvad der skulde gjøre hendes Lykke. Det var Taabelighed af Pigen. Saadan Hjælp er ingen Hjælp. Det er Tyveri, at benytte sig af Folks Taabelighed. (det banker.) Kom ind.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Jeg veed ikke, om jeg gaaer feil.

Mester Peter.

Det kommer an paa, hvad De søger, min Herre!

Søger De, hvad Mængden, troer jeg, af de unge
 Tyver søger i Pyrmont, Lystighed og Slapperment,
 eller Piger, der ville lade sig forføre, eller tjenstfærdige
 Folk, som vil leie et Bagværelse bort til hemmelige
 Sammenkomster, eller ogsaa — som ogsaa skeer — unge
 Knose, som ere dumme nok til at sælge sig selv for en
 Ruus og rare Løfter, til at lade sig slagte i fremmed
 Herres Tjeneste, og deslige, saa gaaer De feil! Herre;
 Ludvig.

Jeg søger intet af alt det, min gode Mand!

Mester Peter.

Søger De om en Skrædder, som kan give brav
 Credit, og mager det saa, at han staaer sig, naar Halv-
 parten af hans Kunder betaler — saa søger De ogsaa
 feil.

Ludvig.

Ligesaaalidt, Mester!

Mester Peter.

Men søger De en Skrædder, som gjør Dem en
 velsyet og velskaaren Kjole, i kortest mulig Tid, for
 contant ordentlig Betaling, saa er Mester Peter Manden.

Ludvig.

De er uden Tvivl vant til at være i flette Folkets
 Hænder, siden De gjetter paa, at jeg just skulde have
 et slet Vrende.

Mester Peter.

Vant? Det ikke. Jeg har ikke levet længe her i

denne store Verden; er først slottet hid for en kort Tid siden. De er neppe heller af de sædvanlige Brøndgjester?

Ludvig.

Hvoraf slutter De det?

Mester Peter.

De seer mig ikke ud enten til en Lykkesribber, eller Pigejæger, eller naadig Junker. Deres Ansigt og Mine spaaer en ærlig ung Mand. Seer jeg ret, saa advarer jeg Dem, at De tager Dem i Agt; for saadanne Herrer og Damer, der forstaae at lense Deres Lomme for alle Deres Penge, og Deres hele Person for hver Smule godt, der kunde være igjen, udgjør Brimmelsen her, min Herre!

Ludvig.

Tak for Deres Fortrolighed, min gode Mand! Men da De taler saa aabenhjertig med mig, vilde De da vel sige mig, hvad der har bragt Dem til at ansee alting her saaledes, som De der beskriver det?

Mester Peter.

Hvorfor ikke? hvorfor skulde ikke hele Verden vide det? Seer De! hvor jeg før boede, var der kun lidet Næring. Jeg drog derfra for nogle Maanedes siden; her var nok, sagde man, at fortjene. Jeg leiede dette Huus. Neden under ere et Par skikkelige Værelser. Dem leiede jeg bort. Professionen kan virkelig ret godt ernære sin Mand her. Leien indbringer ogsaa skikkelig. Vi havde Udsigt til at flaae os ret godt igjennem; og

endda lægge en Nodskilling tilside. En vis Kammerherre von Citelfels leiede sig ind her for Brøndtiden. Han betaler godt. — De kjender ham vel? er en af hans Venner?

Ludvig.

Jeg har ingen Bekjendtskaber her.

Mester Peter.

Desbedre. — Nu! vi levede allerede her ret lykkelige, og havde Udsigt til at leve endnu bedre. Hvad skulde der ogsaa være i Weien? det er kun i Brøndtiden, her er lidt travlt. Min Kone, og min gode, gode Lise, der sidder, hjælpes ad at opvarte vor Logerende, som da sagtens ikke er saa let en Sag, men som sagt, saa bringer det noget ind. Og vidste De saa, hvilken en Kone jeg har, og hvordan en Datter min Lise er hende og mig? Oh min arme gode Lise! — —

Ludvig.

Videre min gode Mand!

Mester Peter.

Nu! jeg kjender Dem ikke. Men det letter at fortælle sin Jammer. Ja vor Jammer, Herre! For, seer De, denne Pige, vort gode, vort eeneste Barn, skulde til Mikkelstdag have Bryllup med en Knos, der holdt af hende, fra de begge vare Børn; en ferm Knos, god og ærlig som Hun; han var især med at fæste Huus her; eiede intet, men forstod sin Profession;

og skulde gjort hende til den lykkeligste Kone, og alle os til de lykkeligste Folk i Verden.

Ludvig.

Og hvorfor kan han ikke det endnu?

Mester Peter.

Landsherren behøvede at paatage sig en Levering af Recruter til Krigen derover i America. Vor gode Hans maatte altsaa indskrives som Recrut. — Paa Løvedag gaaer Mønstringen for sig; og saa Marsch til Stade, der indskrives, og — vil De vide mere? —

Ludvig.

Haardt! virkelig skrækkeligt! — dersom der ingen Redning var. Men skulde den være saa umulig?

Mester Peter.

O nei saamen er den ikke. Seer De denne Pige her! (Tager hende ved Armen, og trækker hende frem.) For kort siden var hun ikke nærsaa udtæret og affalmet, som De der seer hende. Hun hjalp, som jeg har sagt Dem, at varte Kammerherren op. For Hendes Skyld vil Herr Kammerherren ogsaa heller end gjerne betale de 300 Rbdlr., som det koster, at løse Hans ud. Men saadan en Tøsse er hun, at hun afflaaer ham en liden Willighed, som han derimod betingede sig.

Ludvig.

Satan! Satan! Altsaa, min gode Pige! skulde tre hundrede Rigsdaler gjøre Dig ret meget lykkelig. Det meste deraf kunde jeg maaskee undvære.

Lise.

Gode Gud! — —

Mester Peter.

Og Vilkaarene?

Ludvig.

Frygt ikke, at jeg er af Kammerherrens Slags. Et Par hundrede Rigsdaler har jeg tilovers. Jeg laaner hendes Brudgom dem, og faaer dem tilbage, naar han har Leilighed. Nager driver jeg ikke.

Lise.

Virkelig! 200 Rdd. — Jeg har selv 30 Gylben, og en Ducat, og et Guldkors, og Hans har ogsaa —

Ludvig.

Nu de 30 Gylben, og Dukaten og Guldkorset sparer Du, min Pige! —

Mester Peter.

(staaer længe i taus Forundring.)

Er De riig?

Ludvig.

Nu! disse Penge har jeg. I øvrigt — —

Mester Peter.

Tag mig det ikke ilde op. Jeg vil vide, om De er formuende nok til at taale det uden Savn, om De aldrig faaer disse Penge igjen. Ikke, at jeg jo vil betale, naar jeg kan, og skal gjøre alt, hvad mig muligt er, for at kunne. — Jeg tager ellers ikke imod Deres Penge.

Ludvig.

Ret, brave Maud, saa vil jeg sige Dem det.
Min Fader er Burchard Eier af Elbergen.

Mester Peter.

Den Mand kender jeg i det mindste nok til for
at vide, jeg kan modtage et Laan af hans Søn. De
er en retskaffen og riig Mands Søn, efter det, Ryg-
tet har sagt mig om ham.

Ludvig.

Altsaa (Han tæller imidlertid op af sin Pung.) — Men
det er sandt, hvor er Generalen, eller Compagnie-
Chefen?

Mester Peter.

Compagni-Chefen! Ja nu! det har jeg egentlig
ikke tænkt paa. Kammerherren har paataget sig den
hele Mellemhandling. Jeg veed ingen uden ham, som
kan skaffe os det at vide.

Ludvig.

Altsaa — nu ham skal jeg vel faae opsoegt.

Tiende Optrin.

De Forrige. En Dreng.

Drengen.

De er Herr Burchard?

Ludvig.

Ja! Hvad godt?

Drengen.

En Fremmed, som saae Dem gaae herhid for
libt siden, sender Dem denne Seddel.

Ludvig (læser.)

Dg han findes — —

Drengen.

Ikke langt herfra. Jeg har Ordre at vise Dem
Vejen.

Ludvig (til Mester Peter.)

Vi sees endnu i Eftermiddag.

Tiende Optrin.

Mester Peter. Lise.

Lise.

Fader! det er dog ingen Drøm?

Mester Peter.

Dg han forsvandt.

Lise.

Den Engel fra Himmelen var det, o men Moer
fik ham ikke at see!

Mester Peter.

Men see her hans Penge! hvad skal han gjøre,
naar han ikke har dem!

Lise.

Jeg springer efter ham, og flyer ham Dem.

Mester Peter.

Dg jeg ind til Moder med vor glædelige Efter-

(21*)

retning — Men varfom! — ellers døer hun af Glæde.

Ellevte Optrin.

Anthou Dreistern. Carsten Weisbart.

Rechtheim.

Carsten.

Han kommer ikke. Jeg vædder, han kommer ikke.

Rechtheim.

Han kommer Ganden ikke.

Carsten.

Men naar han alligevel virkelig kommer, Anthou, hvad saa?

Anthou.

Raser du Menneske! hvad andet end flaaes? Har Du ikke selv — — —

Rechtheim.

Hvad andet end flaaes?

Carsten.

Saa det er vel nok — o ja, han, den Landsbyfægt forstaaer nu sagtens ikke at bruge Kaarden!

Anthou.

Troer Du, jeg er en feig Skurk, som gjør Regning paa det?

Carsten.

Men saa er Du jo gal, at Du fordrer ham. Selv er Du ikke af de stiveste.

Anthou.

Men jeg er fornærmet, beffjemmet, og det maa jeg, det fkal jeg, det vil jeg vaffe af mig.

Carften.

Nu, hvad! han kommer faa ikke.

Anthou.

Saa maa jeg nøde ham dertil,

Carften.

Men i Grunden, hvad er det at flaaes for?
Den Løs! —

Anthou.

Jeg vilde være friff Fyr. Jeg drak, og gjorde Hovedet hebt; men endda gif det ikke. Med den Vige har det uden Tvivl en egen Sammenhæng. Hun er ikke den, vi vilde anfee hende for. I det mindfte lykkes det mig ikke at behandle min Tilbøielighed for hende fom blot Bildffab. Og er hun en ffikkelig Vige — jeg ffammer mig over at kalde det i Tvivl — hvad er faa vi for Folk?

Carften.

Vi! — Hvad er det for en Præken? — Vi er rafte Dreng, fom gaar ud for Haanden med een, vi faar Klammeri med; og begge Parter gaar hjem med heelt Skind, og vel forligt.

Anthou.

Med heelt Skind! det ikke. Gaar hjem! fan-

ſkee; kanſkee ogsaa ikke. I ſidſte Tilfælde — — Dog
det ſkeer bedre ved en andens Haand.

Carſten.

Du tager det forbandet alvorlig? Jeg vilde bære
mig ad paa en ganſke anden Maade. Slaaes kan han
ikke; Det antage vi, ſom afgjort. Man kan vel tvinge
ham dertil: men det duer ikke. Derimod ſkræmme ham
kan vi, ſaa giver han Kjøb. Hør! gaae Du hjem;
han har ſaa alt biet for længe, ſpar Dit unge Blod!
Lad mig!

Rechtſheim.

Rigtig! Rigtig! Vi ſkal afgjøre den Sag, uden
Blod.

Anthon.

Et par gode Secundanter!

Carſten.

For Pokker! der kommer han alligevel.

Tolvte Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn

(ſom man allerede i forrige Optrin har ſeet vanke om
inde blandt Træerne.)

Berghorn.

Der er han! Jeg vil holde mig lidt i Nærheden.

(Blander ſig ikke i Scenen førend længer frem.)

Ludvig.

Ah det er Dem, mine Herrer, ſom vilde tale
med mig?

Anthou.

Os. Mig, om De vil. De har fornærmet mig.

Ludvig.

Jeg? nei. Jeg har kun kastet dem paa Døren.

Carsten.

Nu for Ganden! det kalder han ikke at fornærme?

Ludvig.

Naar De da saa vil; for mig gjerne.

Anthou.

De skylder mig Satisfaction.

Ludvig.

Jeg skylder Dem, min Herre, intet uden den
Advarsel: Lad De Pigen gaae, eller De har med mig
at gjøre.

Anthou.

De har med mig at gjøre, min Herre!

Rechtheim.

For Pokker, Herre. De har med os at gjøre.

Ludvig.

Ogsaa med Dem? Og hvad har jeg da, om jeg
maa spørge, med dette Selskab at gjøre?

Anthou.

For Dævelen, flaaes med mig.

Ludvig.

Jeg har jo, synes mig, affærdiget Dem een
Gang i Dag.

Anthou.

Deres Kaarde! har De ingen bragt med?

Ludvig.

Hvad skulde jeg med den?

Anthou.

Seg bliver rasende. Her er Kaarder. Vælg!
De skal slaaes med mig.

Ludvig.

Saa saa. Det var en Udfordring. Seg vil ikke.
Rechtheim.

Ha! Han vil ikke.

Carsten.

For tusinde Djævlere; De vil ikke!

Anthou.

Saa erklærer jeg Dem for en Skurk.

Ludvig.

Gjør det!

Anthou.

De faaer Næsestyvere.

Ludvig.

De Prygl.

Anthou.

Af hvem?

Ludvig.

Af mig.

Carsten.

Død og Pestilents.

Anthou.

Mine Herrer; De ere mine Vidner; jeg erklærer den Karl der for den lumpneste Skurk paa Jorden.

Ludvig (seer.)

De er en Nar. De kunde erklære mig for en Elephant, om De vilde. Blev jeg det derfor?

Berghorn.

Men saa maatte De forlade Badet.

Ludvig.

Det lader, min Herre! som De ikke er underrettet om Sammenhængen. Dette Menneske kommer i Dag til mig, og behandler en Pige, som staaer under min Beskyttelse, med Næsviisheb. Jeg siger ham, han skal lade det være. Han vil ikke. Jeg kaster ham paa Døren. Nu spørger jeg, kom nogen af Dem over, at man behandle Deres Syster, Kone, Veninde, saaledes — —

Berghorn.

Men De skylder ham Satisfaction. Det er en Uresag.

Ludvig.

Men skal jeg atter sige Dem, det er ingen Uresag. Der er ikke for en halv Skilling Ure i den hele Sag. Kan De sige mig noget affkyeligere end at fornærme et uskyldigt Fruentimmer?

Berghorn.

Hold i det mindste til Raade med Deres Udtryk.

ke, dersom De ikke har Mod til at slaaes. Jeg havde formodet Dem en Mand af Vre?

Ludvig.

Det angaaer altsaa dog Vren, dette her? Et synderligt Sprog! O! gode Gud, hvad forandrede det saa i den heele Sag, om jeg stak eller skjød ham ihjel? Mig synes, at Sagen blev den samme, og han — Dog — Jeg er virkelig en Daare, som sladrer her Tiden bort. Jeg har bedre at forrette. (vil gaae.)

Anthou.

Ikke af Pletten! eller formelig Afbigt?

Ludvig.

Hvad skulde jeg gjøre Afbigt for?

Carsten.

For tusind! at De har smidt ham ud af Døren.

Ludvig.

Ja saa! Hør mig, kommer De tiere saalebes igjen, saa kaster jeg Dem igjen ud, og da bliver det maaffee af Vinduet.

Carsten

(til Anthou og Rechtheim.)

Han er Kujon. — Prygl skulde han have, Prygl.

Rechtheim.

Rigtig, Prygl! Prygl.

Berghorn

(til Rechtheim, som har Kaarden.)

Strax flye ham Børge! Og vee den, som paa uæbel Maade anfalder ham.

Anthou.

De synes at vægre Dem, min Herre; De seer, De er nødt til at give mig Satisfaction. Jeg anseer Dem for saameget Mand af Vre, at — om det skulde behøves — — De da afleverer denne Portefeuille, og det Brev, der er i, efter Udskriften.

Ludvig.

Det kunde jeg vel love Dem. Men jeg beder Dem, rasende, unge Menneſke — — —

Anthou.

Vil De. Læs Udskriften!

Ludvig

(Kaber Portefeuillen.)

Og endda vil De vove et Liv, som burde være Dem saa kjær. — Nu! skulde Tilfældet gjøre det fornødent, saa Ja. Men — —

Anthou.

Vel. Jeg takker Dem. O, nu værg for Dem, eller

(De fægte. Ludvig skaaner ham.)

Berghorn.

Skjont, skjont. Han betjener sig ikke af sin Modparts Hidsighed, og sin egen Overlegenhed. Bravo!

Ludvig

(i det han omsider gjør ham vaabenløs.)

Rasende Menneſke! som ikke engang forstaaer det mindste af den Kunst, skikkelige Folk, kun for at afværges Morderes Anfald, maa øve sig i. Havde jeg

lidt mindre forstaaet at bruge min Klinge, saa havde jeg ikke kundet skaaene ham, for at rende sig den i Livet.

Anthou.

De triumpherer! — Pistolerne!

Ludvig.

Menneske! hvad vil De med dem?

Anthou.

De har skaaet mig! siger De? havde jeg endog tusinde Liv at tabe, saa vil jeg ikke høre Dem triumphere. Her! —

Ludvig.

Endnu ikke nok! (tager en af Pistolerne,) dersom den Pistol duer noget, saa: Seer De den Dvift? — Tilgiv mig. Det er ikke for at prale; men kun for at vise, at det nytter Dem ikke at prøve Dem med mig, siden min Puls slaaer meget rolig.

(Han skyder Dviften ned.)

Berghorn.

Jeg raader Dem, mine Herrer, gaaer. Lader denne Historie være forbi. De seer, der er ingen Udkomme med dette Menneske.

Rechtheim (meget betænkelig.)

Nei! der er ingen Udkomme med dette Menneske.

Anthou.

Var jeg falsk bød for Deres Haand, saa havde jeg maattet erkjende Deres Overlegenhed — eller Deres Held. Min Herre! dette er bitterere. Smidlertid, jeg

maa bort fra dette Sted. Jeg venter af Deres Vre, at De afleverer det, jeg flyede Dem — og det Vidnesbyrd, at jeg, hvad der end er forefaldet, har beviist, at jeg ei fortjener Ringeagt.

Ludvig.

At De har Mod, har De beviist. Kan det nytte Dem — saa vil jeg sige det, til hvem, der vil høre det. Med alt det har De baaret Dem galt ad, affølgelig! De var svag nok til at lade en dum Fordom drive Dem til at dræbe mig, om De havde fundet, eller nøde mig at blive Deres Drabmand — og dog, — unge Menneſke, kan jeg ikke nægte Dem min Velvillighed.

Berghorn (til Anthon.)

Din Haand, Knos: Du har Mod. Bliver du findig, som denne Karl, og slyer Knægte som disse, Du har med Dig, saa bliver der noget af Dig.

Ludvig.

Med dette dumme Løi gaaer Tiden mig spildt. Jeg maa — —

Berghorn.

Først lad mig omfavne Dig, unge Mand, og modtag Bevidnelsen af min Agtelse og min Hengivenhed.

Ludvig.

Den modtager jeg ufortjent. De kender mig jo ikke.

Berghorn.

Om ogsaa kun af disse saa Minutter!

Ludvig.

Og hvad skulde De lære af det? at jeg kan sægte og skyde lidt. Det kan mangen slet Karl bedre end jeg.

Berghorn.

Jeg har desuden holdt Die med Dem, lige siden De kom hid.

Ludvig.

Saa? naa! paa det vi kan lære lidt mere at kjende hinanden, vil De da ikke følges ned til Brøndsalen? De kjender maaskee Kammerherre Citelfels! Jeg ikke, men jeg skal tale med ham, og Tiden forløber.

Berghorn.

Jeg kjender ham. Kom. (Gaaer.)

Trettende Optrin.

Anthon. Dreistern. Carsten Weisbart
Rechtheim.

Anthon.

Og jeg! hvad gjør jeg?

Rechtheim.

En fordømt Historie.

Carsten.

Fordømt? Inden Aften skal heele heele Pyrmont vide, at vi har fugtlet den Karl, da han ikke torde trække.

Rechtheim.

At vi har fugtlet ham? Bravissimo! fugtlet ham, ja fugtlet ham har vi!

Anthon.

Nederdrægtige! Mod dette Menneske kom jeg til kort. En flæk Karl, som nægter ham det. Ved Kammeratskab med jer og jeres Lige paadrog jeg mig det, der er foresaldet. Jeg vil oprette det ved at afføye Uslinge, hvis Roes og hvis Daddel ere lige foragtelige. (Anthon og Carsten gaar bort til forskellige Sider, den sidste i Haantatter. Rechtheim bliver staaende i Uvisshed, og seer vexelviis efter dem begge, og siger:) Ja! Hvem har nu Ret?
(Døkket falder.)

Tredie Optog.

Første Optrin.

Major Berghorn. Ludvig.

Ludvig.

Det er mig ubegribeligt, at en Mand, saa fornuftig og ædel, som jeg troer for Resten at finde Dem, kan sige et Ord til Forsvar, var det end blot til Undskyldning, for saadant Raseri.

Berghorn.

Saa De for Alvor meener, at man heller skal

ordentlig stævne hinanden til Tinge, og trække igjennem alle Instancer, naar der kom en Kurre paa Traaden imellem Folk?

Ludvig.

Hvorfor? Hvem siger det? Dog sagtens heller, end skyde eller stikke hinanden ihjel. Og afgjordes der ved endda, hvem der har Uret eller Ret? Man kunde ligesaa gjerne rasle eller spille Tærninger for at bestemme det.

Berghorn.

Ret eller Uret spørges her sagtens ikke om, kun, om Du er brav Karl eller ikke? Det er det, man afgjør; og paa min Vre, det er det eeneste, der er at afgjøre her i Verden. F. Ex. De sloges i Dag, som en brav Karl. Jeg veed nu ikke, hvad De sloges om. Det kom af et Par Fruentimmer, sagde De jo. Er det de to, man siger, saa er de, begge tilsammen, ikke en umage Handske værd. Ligegodt! De maatte slaaes, og det gjorde De godt.

Ludvig.

Kjender de disse Fruentimmer?

Berghorn.

Jeg? jeg er 67 Aar gammel. For Resten har jeg seet Dem, endogsaa talt et Par Ord med den ene. I øvrigt slet ikke.

Ludvig.

Nu nok, alt for meget herom. Men her ere vi

igjen bleven staaende. Jeg ønskede saasnart muligt at tale med den Kammerherre.

Berghorn.

Med Tilladelse, hvad vil De den Person?

Ludvig.

Jeg vil — men maaſkee er ogsaa De istand til at ſige mig det, jeg vil vide; her oprettes jo et Corps, ſom gaaer til America. Hvem commanderer det?

Berghorn.

Ja hvilket? Her oprettes nu intet. Her hverves for adskillige Corps, og Naboherskaberne rundt om ſtrax i Nærheden....

Ludvig.

Altsaa maa jeg dog have ham ſat.

Andet Optrin.

De Forrige. Liſe.

Liſe.

Min Herre! — Jeg beder om Forladelse.

Berghorn.

Altter en Digeforſtaaelse, min Herr Burchard! Hun ſynes at have noget at afgjøre med Dem. Det ſkal vel være under fire Dine. (Gaaer til Side.)

Liſe.

De forlod os ſaa hurtig, Herre! De gjorde os ſaa uſigeligen glade. Ingen af os ſik ſagt Dem det, Herre! hvor inderlig vi takke Dem, og ſkal takke Dem.

saalænge vi er til, og velsigne Dem, det bedste Men-
neske, o sikkerlig det bedste Menneske i hele Verden.

Ludvig.

Godt! Godt! Jeg meener, hun gjorde som jeg,
om hun var i mit Sted, og ønskede sig ingen Tak, og
troede heller ikke at fortjene Tak for, hvad jo ikke an-
derledes kunde være.

Lise.

Sa vist gjorde jeg, og gandske vist er det, som De
siger; for, kjendte De Hans, saa vilde De ogsaa sige,
det var ikke for dyrt for at frie ham, skjøndt det er
mange mange Penge — Men det er sandt, Deres
Penge, dem glemte De der hjemme paa Bordet, og
De maa jo have dem selv, om der skal blive noget af.
O jeg har løbet saa langt og vidt og bredt omkring for
at finde Dem.

Ludvig.

Hun har ret, Pengene maa jeg have med. Nu
det er godt. Vi sees inden Aften.

Lise.

O men Deres Haand, og lad mig, lad mig kysse
den Engels Haand, som befrier min Hans, og mig,
og os alle.

Ludvig.

Jeg lider ikke Haandkys. Her min gode, min
smukke Lise! Paa min Mund, ved mit Hjerte vil jeg
modtage Din Tak, og love Dig og Din Hans alt det
Venstreb, I fortjener. (Han omfavner, og kysser hende.)

Lise.

Himlens beste Betsignelse lønne Dem. — Og i Aften.....

Ludvig.

Tilforlæbelig, inden Aften.

Lise.

Hvor inderligen vil jeg længes efter Dem, hvor inderlig glad tage imod Dem?

Tredie Optrin.

Major Berghorn. Ludvig. Rose.

Madam Rehberg,

(som ere allerede komne ved Enden af forrige Optrin.)

Major Berghorn.

Det gik varmt til.

Ludvig.

O et godt Barn! Men jeg maa skynde mig at faae fat paa Kammerherre Titelfels. (De gaaer.)

Fjerde Optrin.

Rose. Madam Rehberg.

Madam Rehberg.

Saa Du det, Barn?

Rose.

Seg — jeg veed ikke — — hvilket Tante?

Madam Rehberg.

Seg meener, saa Du ham? Var det kanske ikke

virkelig Ludvig, lyslevende? Nu min Gud og Herre!
Dg det her lige for vore Dine — og for den hele Ver-
dens Afsyn!

Rose.

(tager Mod til sig.)

Nu hvad er det saa videre?

Madam Rehberg.

Hvad? hvad det saa er videre? Dg det siger Du?
Den Ubluhed seer man jo knap af de allervildeste og
meest uforskammede Bengler! Dg det ham! ham! som
dog ikke kan være her, uden just, fordi han veed, vi er
her, og det skulde være os, han reiste efter!

Rose.

Men Tante! men — var det ogsaa virkelig —
var det virkelig Ludvig?

Madam Rehberg.

Jeg skulde troe, vi tog dog ikke feil af ham, om
vi saa kunde tage feil af alle andre Menneſker. Ret
nu kjender Du vel heller ikke mig med Visshed?

Rose.

Men —

Madam Rehberg.

Endnu en Tvivl?

Rose.

Det Pigebarn — det kan dog være — Det saae
dog ikke ud til — O Tante! kanskee en Datter af en
saadan ulykkelig stakkels Kone, som den, han opdagede i

Casfel; en, som han ogsaa her har gjort vel imod, og
saa — —

Madam Rehberg.

Jo, da takker ogsaa denne Datter ham med en
Smilhed, o saa hjerteligt! Og den anden Historie der,
den fik vi ogsaa en god Oplysning om; da Politiet fandt
ham i Pigens Klædeskab, med Kapperølliken paa!

Rose.

O den Historie veed jeg ret godt Besked om. Vir-
kelig var Ludvig der uskyldig.

Madam Rehberg.

Uskyldig! Hvorfor ikke? O han er nok uskyldig
her ogsaa, skal du see. Hvad kan vel være uskyldigere,
end at omfavne en lille Kisselinke, og kysse hende saa
fjerlig og inderlig, her saa godt som paa Baden. "Og
i Aften — o inden Aften — jeg længe ogsaa inder-
lig" — hvor det gik! Hørte Du det ikke? — Nei,
mit Barn! nei, tak nu Du Gud, nu har Du da faaet
see det med Dine egne Dine, og hørt med egne Øren;
Nu skulde jeg haabe, Du dog engang for Alvor slaaer
de Griller om ham af Hovedet.

Rose.

O Tante, Tante!

Madam Rehberg.

Hvad er der da, Barn?

Rose.

Jeg er meget, meget ulykkelig.

Madam Rehberg.

Stam Dig, Pige! Her kommer jo Folk forbi hvert Dieblif! fat Dig! Lykke er det, at Hofraaden blev holdt tilbage af de Menneſker, ſom vilde tale med ham paa Bakken. Han kommer jo ſtrax efter os igjen. Lad dog ikke ham — — D! der er han alt.

Femte Optrin.

De Forrige. Hofraaden.

Lauter.

Ybmyst, inderligſt beder jeg mine naadige Damer om Forlabelfe for min utilgivelige Uartighed, ſaaledes at lade mig rive bort.

Madam Rehberg.

Siger intet, Herr Hofraad. Det har formodentlig været noget af Vigtighed, ſom den Herre der henne havde at tale med Dem om.

Lauter.

J saa ſald havde jeg torbet haabe Tilgivelfe. Men jeg maa tilſtaaе, det var juſt en ubetydelig Ubetydenhed, men af det Slags, ſom her for en Dags Tid gjør forſkrækkelig megen Opſigt.

Madam Rehberg.

Tor man tage Deel deri?

Lauter.

Intet andet, mine naadigſte, end en lille Duel,

paa Kaarder og Pistoler. Det er ogsaa forstrækkeligt, som disse unge usædelige Mennesker bære sig ad.

Madam Rehberg.

Bevares. Kostede det nogens Liv?

Lauter.

Man siger dog nei. — En ung Fyr, ingen Kjenner ham, skal for nogle Dage siden være kommet her med to alt for vel bekendte Damer. Han er ude i Morges, kommer hjem, og finder en af disse Damer i en fortrolig Stilling med en af hendes gamle Venner her fra forrige Aar. Han fordrer. De mødes. Han skal fægte, som en Djævel, og Saloustien havde gjort ham rasende. Det var ham ikke nok, at han fik sin Contrapart desarmet. Man maatte holde ham, og endda havde han paa det nærmeste gjort en Ulykke, da han i Forbittrelsen fik fat paa en Pistol, som han vilde skyde den med, der rev ham den egentlige Hevn af Hænderne, ved at føre den bort, der havde fortørnet ham. Pistolen, som skulde dræbt denne Trediemand, fik man flaaet ham af Haanden, i det han brændte løs paa ham, saa Kuglen fløi lykkeligviis bort.

Madam Rehberg.

Det er ugudeligt. Ingen veed, hvem det skal være?

Lauter.

Ingen af dem, jeg talte med, kjendte man saae ham gaae forbi for lidt siden. Han stod endog her, og

talte med et Fruentimmer; han havde en kort brun
Ridetroie.

Madam Rehberg.

Ham? Ham? her —

Rose

(Er nær ved at besvime, men holder sig krampagtig fast ved Ma-
dame Rehbergs Arm.)

Lauter.

Min Gud! Min Gud! — Jomfrue Selner be-
finder sig ikke vel.

Madam Rehberg.

Rose! Kjereste Rose! Jeg ulyksalige Rone! —
Her! Her i dette nærmeste Huus.

Lauter.

Beste! Kjereste Jomfru Selner! Tillad, at jeg gi-
ver mig den Frihed, at bære min sødeste Besvimelede
herind. Min Gud! Et Hjerte, som ikke engang kan
taale Fortællingen om en saadan Tildragelse.

Giette Dptrin.

(Forsat ved Balsalen.)

Major Berghorn. Ludvig. Betjente.

(indenfor Dansemusik.)

Major Berghorn.

Dans! og endnu ikke Middag! (seer paa sit uhr.)
jo dog, Klokken 2, men endda!

Betjent.

Dejeuner dansant, min Herre! Grev v. Wicht
giver Frokjerne von Grimme en Velkomst.

Berghorn.

Kammerherre Citelfels er der?

Betjent.

Jeg troer ja.

Ludvig.

Vilde De være saa god at sige ham, der er en,
som ønskede at tale et Par Ord med ham?

Betjent.

Deres Navn?

Ludvig.

Gjør intet til Sagen.

Betjent.

Strax.

(Gaaer.)

Berghorn.

Dejeuner dansant! Jeg kunde ønske mig ung
igjen. Det vidste man ikke af i min Ungdom. Man
har Ret. Men jo mindre jeg bliver i Stand til at
nyde Verden med, jo fornøieligere finder man paa at
gjøre sig den. Hvad synes De?

Ludvig.

Derfor evig Epilop virkelig er Fornøielse, saa
finder jeg ogsaa, man har gjort Verden fornøieligere, end
den før maa have været. Men jeg meener, Forskjellen
imellem, hvad den var, og hvad den er, er neppe ret stor.

Betjent (kommer igjen.)

Han vil strax have den Ure.

Berghorn.

Det kan vel hverken interessere Dem eller ham, at jeg er tilstede.

Ludvig.

Det er ikke mindste Hemmelighed, som De veed.

Berghorn.

Alligevel! jeg aander friere udenfor.

Syvende Optrin.

Ludvig. Betjente, deriblandt Max.

Ludvig.

Det skulde dog vel ikke vare længe?

Betjent.

Han sagde, strax, og studerede i Dansebogen.

Ludvig

(gaaer en Tid frem og tilbage, hester omsider Zinene paa Max.)

Jeg skulde kjende det Ansigt igjen. Rigtig! Hans Navn er Max.

Max.

Max Hilser, til Tjeneste, min Herr Burchard.

Ludvig.

Vi kjende altsaa hinanden.

Max.

Jeg har havt den Ure at gjøre Deres Bekjendt-

skab, og De, haaber jeg, har havt Nytte af at have gjort mit.

Ludvig.

Altsaa endnu ikke hængt, som jeg seer.

Mar.

Evertimod, jeg haaber at have gjort gode Frem-
skridt til et langt og lykkeligt Liv.

Ludvig.

Hvorved?

Mar.

Saa vidt jeg seer, har De endnu ikke lært at kende
Verden. Jeg havde Dem sagtens kun fort i Lære.

Ludvig.

Han mig?

Mar.

De erindrer, vi gjorde Bekjendtskab for et Aar
siden i Brunsviig. Jeg var den Gang Leietjener.
De syntes mig at have Die for kjonne Piger. Jeg
sørgebe for, der kom en ret kjon til Dem. De var den
Gang taabelig nok, til at jage hende ud af Døren med
Ridepidsken.

Ludvig.

At det var hans Værk, opdagede jeg siden.

Mar.

De opdagede da vel ogsaa, at det var mig som
kom efter Deres Smag, fik Deres medlidende Hjerte
til at bløde over en anden, som kom hylende, da jeg

førte Dem forbi der nebe i den lille Gade, og beklagede sig over, at hendes Forældre havde villet sælge hende til en ung Herre. Det lykkedes rigtig. De tog hende i Deres Beskyttelse, og førte hende ud paa Landet, til hendes Paarørende, skulde det være. — Erindrer De Dem ikke den Aften, — o jeg glemmer den aldrig, da hun lod, som hun blev afmægtig i Vognen, fik Dem til at tage derind i Vertshuset i Skoven, og De passerede Natten hos Hende, siden alle Værelserne i Huset vare optagne. Men er De endnu ligesaa søleløs? For det maa De dog tilstaae mig, det var en sød Tøs; og saa naturlig hun i halv Besvimelse hængde sig fast om Deres Hals!

Ludvig.

Og han er bjævelsk nok, til at erindre sig, ja jeg troer til at gjøre sig til af, at det var hans Værk!

Mar.

Men De da, som er mig ikke anderledes taknemmelig for saadan en Underviisning! Nu; men det fortjente jeg, for det øvrige af Historien var virkelig ikke mit, men den Skjønnes eget Værk; og det burde jeg ogsaa have udfundet: Det, at den foregivne Fader var bestilt at hale Dem ind, og fandt Dem saaledes med den smukke Jomfru hængende om Deres Hals. Nu det kostede Dem sagtens lidt; men den Lektion i Systemet af Verdens Kundskaben var dog ærlig de Penge

værb. Det erkjender De dog vel? De er nu et heelt
 Aar ældre i denne ugudelige Verden.

Ludvig.

Men endnu engang: Han taler om den Nederbrægtighed i en triumpherende Tone? og frygter ikke....

Mar.

Hvad skulde jeg frygte? Var jeg et Gaarehoved, som kunde ikke andet end læse min Morgen og Aftenbøn og slentre mig igjennem Verden ved Pligt og Guds frygt, ja saa kunde jeg sagtens blive Graverkarl hos en Degn paa Landet, eller høit, Factotum hos en riig Nagerkarl. Og hvad bringer saa det ind om Aaret? Jeg fortæller derimod bare et Par saadanne Bedrivter, saa er jeg Marqueur paa hvilket af de bedste Billardhuse, eller jeg modtages med Glæde, i hvilken galant Cavaliers Li-beri, jeg vil. Nu er jeg her Marqueur. Efter Brøndtiden har jeg den Ære at være Kammertjener hos den samme Herr Kammerherre von Citelfels, som De spurgde efter. For Resten, Gud skee lov! staaer jeg mig ret vel. En Amtsforvalterplads havde jeg ikke Fordeel af at bortbytte mine Kaar med.

Ludvig.

Og det Slags Kreaturer kalder man Menneſker?

Mar.

Men apropos. Hvorledes befinder Madame Reh-

berg i Brunsvig sig, og den charmante lille Pige, som hun havde i Huset? — Hvad var det hun hedte?

Ludvig.

Karl! Madame Rehberg! hvor kommer han til at nævne det Navn?

Mar.

Jeg beider om Forlæbelse. Det besmittes dog vel aldrig, fordi jeg tog mig den Frihed at lade det gaae igjennem min Mund. De gjorde mig sagtens ikke den Ære at betro mig, at De kjendte denne respectable Kone, og hendes Niece; at det var for hendes Skyld, De den Gang var kommen til Brunsvig, og at hun var bortreist, da De kom. Det opdagede jeg først siden. Det gjør mig dog virkelig ondt, at det just skulde træffe, at hun havde maatte lægge sig ind i det samme Værtshuus, hvor De kom om Natten med den omtalte lille Pige; at de saa Dem, og kjendte Dem, saa Dem bære den omtalte lille Snut i Deres kjelne Arme ud af Vognen i Værtshuset der, og blev saa godt som Vidner til den hele Historie siden om Natten.

Ludvig.

De var — siger han — de — de var Vidner til — — Store Gud! hvilket Lys! — Det var da Karsagen — Mar! Mar! — affæyeligste, nederdrægtigste Karl paa heele Guds Jord! — —

Max.

De glemmer Dem selv, Herre! De prostituerer Dem! De tænker ikke paa, De er fremmed her, og at jeg har hele Verdens Protection. De farer op, som De vilde hevne Dem. Hvordan? De over mig? Det, jeg her trohjertigen fortæller Dem, hvorledes skulde De bevise det, om det kom til alvorlig Dmtale? De taber Processen med svære Omkostninger.

Ludvig.

At jeg ikke slaaer Arme og Been itu paa den over al Maade skjændige Skurk!

Max.

Det gjør De dog forsigtigst i at lade være. De forløber Dem jo forfærdelig; Tænk engang, hvor let kan ikke selv Madame Rehberg og hendes smukke Niece, siden de er her paa Stedet, faae det at vide, om De gav Dem den Ridicule, at querellere med mig her paa et offentligt Sted.

Ludvig.

Hvordan? Rose og Madame Rehberg! — de er altsaa dog her, her ved Pyrmont? og hvor?

Max.

Det veed De ikke? mere end otte Dage, og længer maaſkee. Hvor de boe, vil vi snart komme efter.

Ludvig.

De er dog ikke nu her? — i Dansesalen.

Max.

Muligt, skjøndt jeg har ikke seet dem, og slet ikke seet dem i de sidste Dage.

Ludvig.

Muligt dog! — oh! jeg maa selv see efter.

Attende Optrin.

Max. Andre Betjente.

En Betjent.

Du kjender saa nøie den Gandens Karl!

Max.

Som Du seer. Hvem kjender ikke jeg? men hvorfor en Gandens Karl?

Betjent.

Reent en Djevel.

En anden Betjent.

Og det er jo den samme, som holder de to Dupuis her henne.

Den Første.

Hvem skulde see ham an for det? Sin Kaarbe og sine Pistoler forstaaer han ogsaa.

Max.

Det veed jeg just ikke.

Den Første.

Ikke? Nu, mens Du passiarer med ham, kommer Sorgen, og fortæller det. Det er neppe en Time siden, saa har han hugget den høire Arm over paa

Dreistern, og skudt Weisbart en Kugle igjennem Lyndstegen.

Mar.

Fanden heller! — Nu! to Maitresser, og saa to Dueller paa en Dag! Det lover noget. Med alt det finder jeg ham den selv samme, jeg lærte at kjende for et Aar siden.

Niende Optrin.

Kammerherre v. Citelfels. Ludvig.

Betjente, siden ogsaa Berghorn.

Citelfels.

Mennesket raser. Jeg siger jo, de Damer, De spørger om, er der ikke.

Ludvig.

Det var denne Gang kun en Bisag, Herr Kammerherre. Jeg saa desuden selv, at de ikke vare her.

Citelfels.

Det være for Resten, hvad det vil, saa kan det dog ikke haste saa umaadelig; De seer, jeg staaer i Begreb med at føre en Dans op.

Ludvig

(holder ham fast i Kjolen.)

Kun et Ord! det er et Diebligs Sag! Det angaaer Dem selv, og en Ulykkelig!

Citelfels.

Taalmodigheden forgaaer mig. De hører jo,
Prims Skriver, 3 Deel.

(23)

Menneske, jeg kan ikke. Saa snart jeg har ført ned! —
Det har, for Ganden! dog vel Tid til siden.

Ludvig.

Har Tid! min Herr Kammerherre? Har det Tid, naar jeg siger Dem, det angaaer en Ulykkelig? Det kan være: for Dem. For mig er der aldrig Tid til Opsættelse, naar der handles om at hjælpe. Altsaa —

Titelfels.

De understaaer Dem? Lader De mig ikke med Fred, saa skal jeg lære Dem Høflighed.

Ludvig.

De vil lære mig! — men jeg vil lære Dem, min Herr Kammerherre, saa De skal blegne, dersom der er mindste Følelse af Vrede i Deres Bryst.

Titelfels.

Hvad? Hvordan? For tusind Djævler! Hvad tør De sige?

Ludvig.

Sandhed, Herre, Sandhed; Altsaa kun svar mig; hvor —

Titelfels.

Jeg har intet at høre af ham, og altsaa intet at svare paa. Han er en grov Karl.

(De dansende fra Salen samle sig i Døren, og trænge sig frem, Musikken ophører.)

Mar

(Iagte til Eitelfels :)

Modereer Dem! det er den skindbarlige Satan i at
 flyde og fægte.

Eitelfels.

Haha! det er ham. Hans Besynderlighed har
 jeg hørt tale om. Hvad vil De altsaa egentligen af
 mig, min unge Herre?

Ludvig.

Alf Dem ingen Ting i Verden, uden den Gene-
 rals og den Capitains Navn, under hvilke det unge
 Menneſke er engageret, hvis Brud De vilde gjøre til
 Offer for Deres Vellyst.

Eitelfels.

Hvorledes det? Jeg veed af ingen Ting, Lad
 dog — —

Ludvig.

De veed af ingen Ting? — Herre, Herre! jeg
 raader Dem, begge de Navne, jeg bad om, strax i dette
 Dieblif.

Eitelfels.

Ei dog! Ei! (blæſer ſig op, og giver ſig Air.) Man
 burde dog kjende ſine Folk. Vilde De ikke engang
 være ſaa god, min ubekjendte Herre, at lade høre,
 hvem De egentlig er?

Ludvig.

Det gjør her ſlet intet til Sagen. Et Menneſke
 er jeg. Jeg forlanger blot, at De ſiger mig de to Navne;

og saa kan De gaae hen, og danse saa meget, De lyster; eller, om De følger mit Raad, saa gaae hen, og hæng Dem, for at spare en ærlig Mand, hvis uskylbige Datter De forfører, for at opfordre Retten dertil. Disse Navne, Herre! Hvem er de?

Titelfels (forlegen.)

Jeg har virkelig Uret, at jeg indlader mig, uden at vide — — Min Herre, er De Adelsmand?

Ludvig.

Men for Pokker, Herr Kammerherre! hvad kommer det herved? tør De maaskee ikke tale med uadelige? Nu da, nei, jeg er ikke Adelsmand, — ligesaa lidt som den, der fører sig op som en lumpen Karl, om han saa har fiirfindstykke Ahner.

Titelfels

(butter sig venlig.)

De er ingen Adelsmand. Saa behøver jeg ikke at staaes med Dem. Saa kan De gaae Fanden i Bولد.

Ludvig,

Men hvem i al Verden vilde staaes med Dem? Ved Gud, jeg vilde skamme mig ved at bruge mod Dem noget andet Vaaben, end en Biste.

Titelfels.

Kort sagt, jeg staaes ikke med Dem. Tvertimod; jeg lader Dem kalde for Retten. — Mine Herrer! min Ære lider — —

Ludvig.

Tilvisse liber den, den liber overmaade. For
en Deel kunde De redde den.

Titelfels.

Det gjør mig ondt, at jeg ikke strax kan give mig
Satisfaction. Men han er ingen Adelsmand; Det
er ikke min Skyld.

Ludvig.

Min ikke heller.

Titelfels.

Rigtig. Det er en Ulykke for os begge. Adieu,
min Skat!

Berghorn.

Herr Kammerherre! De er saa god at svare denne
unge Mand her, eller — jeg er Adelsmand. (Han aab-
ner sin Dverksjole; man seer en Orden paa hans Bryst.)

Titelfels

(end yderligere forlegen og bange.)

Maa jeg spørge, hvad denne Sag kan angaae Dem?
Dog det forstaaer sig, jeg er til Deres Tjeneste. Jeg
undslaaer mig aldrig, hvor det er en Mand af Vre
tilladt.

Berghorn.

Det er mig kjert. Og (til Ludvig.) De, min Ven!
Jeg er en gammel Mand, Mig tager vel ingen det
ilbe op, om jeg ikke selv slaaes. Min Haand ryster
alt. Vilbe De vel engang verle Rugler for mig med

Herr Kammerherren? saa lider hans Tre jo intet.
De moder i mit Navn.

Ludvig.

Men kjære Herr Major! jeg skyder Herr Kammerherren en Kugle i Livet.

Litelfels

(yderst forlegen og bange.)

Jeg — jeg vil jo med Fornøielse svare enhver ærlig Mand, min Herr Major! det er jeg enhver ærlig Mand skyldig, og paa Deres Ord holder jeg denne unge Herre for en meget ærlig Mand.

Berghorn.

Desbebre! saa bliver De i Live. Altsaa —

Ludvig.

Jeg forlanger af denne Mand intet, uden de to Officierers Adresse, under hvilke det unge Menneske staaer, hvis Brud Kammerherren vilde — —

Litelfels.

De to Herrers? — ret gjerne. Den ene er General von Holzhausen, den anden Capt. von Destorff.

Ludvig.

Og hvor mange Penge skulde der betales for Karlens Frihed?

Litelfels.

Hundrede Daler.

Ludvig.

De havde jo sagt Forældrene 300 Rigsdaler.

Litelsels.

Ja seer De — det — det var — det skulde —
Ludvig.

Sandsynligviis desbedre tvinge den kjønne Pige
til at være Deres — —

Litelsels.

Min Herre! De — De —

Ludvig.

Videre. De staaer i Underhandling med Capitainen?

Litelsels.

Jeg havde Medlidenshed med den stakkels Pige,
ikke, som De siger, at —

Ludvig.

Og det er afgjort?

Litelsels.

Afgjort.

Ludvig.

De gjør mig da maaskee den Villighed, at skrive
et par Ord til Capitainen, at han ubleverer mig Karls
lens Friheds Brev? Jeg paatager mig at være Budet.

Litelsels.

Meget gjerne; men de hundrede Rigsdaler?

Ludvig.

Betaler jeg, Herr Kammerherre!

Berghorn.

Eller jeg.

Ludvig.

Jeg vil gjøre saa lidt Uleilighed som muligt. Jeg har Papiir i min Portefeuille.

Titelfels.

Vel. Jeg skriver altsaa.

Ludvig.

Om De befaler (dicterer:) "Det bevidste Frihedsbrev for Recruten Hans....

Titelfels.

Hans Wille, af Neustadt Pyrmont.

Ludvig.

"anmodes Herr Capitaine von Destorff at ville udlevere til Dverbringeren, som betaler de aftalte 100R." Og saa Deres Navn! Er det ikke saa rigtigt?

Titelfels.

Jeg seer ikke rettere.

Berghorn.

Det gik jo excellent. En anden Gang, Herr Kammerherre! skulde De begynde med at være smukt seielig. Havde De nu ikke omsider givet efter, saa havde Deres Vre kunne kommet til at lide — at lide den Tort, at den unge Mand havde nødt Dem til at tilstaae, De var en Polstron.

Ludvig.

Mine Herrer og Damer! Jeg beder om Forladelse, om jeg har været nødt til et par Diebliske at berøve Dem Herr Kammerherren. Jeg har den H.

herved at overlevere Ballet sin Jordanser i uskadt Stand tilbage.
(Ludvig og Berghorn gaar.)

Titelfels.

Hahahaha! En narriff Karl! Paa min Tre, den meest comiske Landsbyknold! Han begyndte imidlertid at være lidt studs. Men jeg tog ham i Skole; og seer De, hvor artig han blev? Hahahaha! — Men nu til vor Dans igjen, inden vi glemmer den charmante Tour.

Fjerde Optog.

(Kammerherre Titelfels Bærelse hos Mester Peter.)

Første Optrin.

Titelfels. Lauter.

Lauter.

Jeg tilstaaer, En fatal Casus! virkelig fatal!

Titelfels.

Ikke sandt? og hvad skulde jeg gjøre?

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at sige; og med Deres bevaagne Tilladelse, forsigtig! lidt forsigtigere!

Titelfels.

Nu ja! men den fordomte Skræbertøs! skulde nogen for det første ventet — —?

Lauter.

Guldkommen rigtig. Det er, som De behager at sige, høistfieldest.

Ritelsels.

Og saa dette Satans Menneſke, ſom kommer her for at være hendes Ridder. En Knold, ſom ingen Fjendte, ſom ingen ſkulde anſeet for — — —

Lauter.

De tilgive! juſt derfor;

Ritelsels.

De veed, jeg feiler ikke Courage.

Lauter.

Jeg beder ydmygſt.

Ritelsels.

Men ſkulde jeg da ſtrar, kunde jeg, indlade mig med en ſaadan gemeen Knegt?

Lauter.

Bevare os!

Ritelsels.

Og dog! uagtet jeg ſeiede ham; De kan aldrig foreſtille Dem det. Jeg gjorde ham ſaa ſouple — ſaa — og dog, ſaasnart han var borte, jeg badinerede med den hele Affaire; for, i Grunden, hvad var det andet end Badinage? men hvad ſkeer? man minauderer hele Salen over. Jeg vil igjen føre den Dans op, ſom jeg blev revet ud fra; ingen vilde ſtaa ved Siden af mig; min Dame forlod mig; alle boudeerte mig;

Seg blev stødt; og jeg maa, mellem os, tilstaae, det lod til, som man begyndte at siffere mig; mig, Herr Hofraad! mig!

Lauter.

Forskrækkeligt! uhørt!

Litelfels.

Nu er det engang saa. Jeg vilde nu blot raadføre mig med min Ven: Hvad er der nu andet for mig at gjøre end — — forlade Pyrmont — reise herfra?

Lauter.

De gjør mig den Ære, at spørge om mit Raad. Ja — De vil være forsikkert, haaber jeg ydmygt, om min Sorg over at savne Dem — men efter de Omstændigheder, og som De behager at fortælle, saa —

Litelfels.

Altsaa, den Sag er afgjort. Jeg maa; ja — De bifalder det — jeg har besluttet at reise, og det jo før jo heller.

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at anmærke; saa synes det at være det forsigtigste.

Litelfels.

Altsaa! Jeg kan saa ikke blive her i dette Logis, hos den Mar af Fader til Pigen. Men, ondt gjør det mig dog; thi seer De — Den Plan med Pigen her i Huset er nu vel forbi. Hun faaer nu vel den Klobs, jeg haabede, skulde gaaet med Musketten Fanden i Bold

til America. — Men det lille ustyrbige Dyr, som Mamsel Dupuis har bragt herhen!

Lauter.

Ja Agnes! De vil neppe kunde tage hende med Dem.

Litelfels.

Nei det er Ulykken. Imidlertid er hun dog nu taget bort fra Mamsel Dupuis og Landsbyjunkerens, som jeg havde denne forbømte Affaire med. Mar, den hule Skalk, har passet paa. Hun er i hans Hænder — og nu maa jeg bort!

Lauter.

Jeg tager mig den Frihed at sige —

Litelfels.

Ja jeg veed det. Jeg maa bort. Og De — Deres Fru Moder og Madame Rehberg har gjort Beslag paa Dem til det hellige Egteskab.

Lauter.

Jeg beder om Forladelse. Dermed gaaer det nu saa, at — imellem os — jeg er halv fjed af den heele Roman. Jeg troer neppe, den kommer videre. Det Skridt er gjort, og — Høflighed forbyder at træde tilbage.

Litelfels.

Men om nu ogsaa den Roman med Mamsel Gelner maatte spilles til Enden, saa — Agnes er en fed Pige. Det er ikke uden Exempel. Et Hjerte, som

ikke er alt for snevert, kunde maaskee rumme to Amour-
retter.

Lauter.

Jeg stoler paa Deres Vre, Herr Kammerherre!
Det kunde — — Agnes er virkelig meget smuk og
indtagende — og Max er en Karl, hvis Tavshed
man tør lide paa. De reiser. Jeg — nu vel! jeg
sørger for Agnes

Litelsels.

Desværre! ja jeg maa reise — Altsaa, Top
Agnes er Deres. Og der er Max meget bekvemt, som
han var kaldet.

Andet Optrin.

De Forrige. Max.

Max.

Altting i Orden. Deres Agnes er nu meget rolig;
jeg har constitueret Deres dydige Baskerkone til at være
min Møster, en kjon stille gudsfrygtig Enke. Baade
hun og jeg har det lille Dyrs Fortrolighed. De kan
der vænne hende til at see Dem, og — Resten sørger
De selv for.

Litelsels.

Det gjør jeg neppe. Jeg reiser endnu i Aften.

Max.

For Pokker! De reiser! De kommer da vel igjen?

Litelfels.

Jeg troer nei. Herr Hofraaden er saa god at sørge for Agnes, som jeg selv, — ligesom jeg selv, forstaaer Du.

Lauter.

Og jeg skal ikke mangle, min Ven, ogsaa at sørge for Omkostningerne. Men, Taushed! —

Max.

Jeg meener, Herr Hofraaden kjender mig, i det mindste af Herr Kammerherrens Anbefaling.

(Det banker.)

Litelfels.

Det banker. O det er min Bert, som jeg har ladet kalde, for at afgjøre vores Regning.

Lauter.

Altsaa. Jeg anbefaler mig. Jeg skulde desuden allerede være til Madame Rehbergs.

Litelfels.

Vi sees inden Afreisen.

Lauter.

A revoir.

Litelfels.

A revoir.

(Lauter vinker Max, i det han gaaer.)

Tredie Optrin.

Titelfels. Mester Peter.

Mester Peter.

De har forlangt Deres Regning. Her er den.

Titelfels.

Lad see! opsmurt, formodentlig, som sædvanlig.

Mester Peter.

Opsmurt? og som sædvanlig? De har aldrig før
faaet nogen Regning fra mig; heller ingen betalt. Jo
et Forskud af 10 R. Lejen er efter, hvad De selv til-
bød. Klæde-Regningen — —

Titelfels.

Klæderegningen, ja! uforfæmmet nederdrægtig
opsmurt! 200 R.

Mester Peter.

Behag at eftersee! Deraf skylber jeg selv hos
Kræmmeren 180 Rbd.

Titelfels.

Skjændig; 200 R. for det Lapperi! en Sny-
der er han! en skammelig Snyder! Jeg betaler den
ikke.

Mester Peter.

Ikke! og jeg en Bedrager! jeg Herr Kammerherre!
Saaledes talte De ikke for to Dage siden!

Titelfels.

Ja seer han; det er noget langt andet. Fordi
han er en Nar, en dum Nar, og fordi jeg havde forga-

bet mig i den Tøs, han har til Datter — og derfor skal jeg nu betale — — —

Mester Peter.

Fordi jeg altsaa ikke vilde sælge Herr Kammerherren min Datter, derfor er jeg nu en Snyder, og en dum Nar.

Litelfels.

Han tør mukke! Som sagt, en dum Nar og en Snyder er han, og jeg betaler ikke hans ublue Regning.

Mester Peter.

Herr Kammerherre! jeg er en fattig Mand. At Regningen er rigtig, paa Samvittighed, det seer De ved første Diekast. At jeg er en ulykkelig, aldeles ødelagt Mand, om De ikke betaler, det veed De ogsaa —

Litelfels.

Med hans fordomte Sniksnak! Væk! Jeg betaler ikke den Regning, dumme Skjelm!

Mester Peter.

Ikke? Altsaa ikke? Nu ødelagt, fortvivlet, gjør De mig. Jeg kan vel neppe holde en Proces ud med Dem; men en Bedrager, en Skjelm, en dum Nar, kalder De mig! —

Litelfels.

Og prygler ham ud, om han ikke gaaer, eller betænker sig, og slaaer det halve af.

Mester Peter.

Og prygler mig! Det gjør De! De!

Litelfels.

(i Attitude, som om han vil slaae.)

Du bliver ved, Karl! Saa skal —

Fjerde Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Saa høirostede! (Kammerherren farer forskrækket tilbage:) Aha! jo virkelig seer jeg, Herr Kammerherren har Courage!

Mester Peter.

Han troer, fordi jeg er Skrædder — —

Litelfels.

(bestyrtset og forbauset, som det heele Optrin igjennem:)

Med Dem, min Herre! har jeg intet at bestille. Den Sag imellem os er bilagt, haaber jeg.

Ludvig.

Jeg kunde maaffee hjælpe til ogsaa at bilægge Dem denne Sag.

Litelfels.

Jeg haaber, De har den Godhed at lade mig afgjøre den selv med denne ærlige Mand; den — —

Ludvig.

Bedkommer mig ikke? Rigtig; men seer De, jeg vil dog forstaaene Dem, om jeg kan, for den Plet paa Deres Ære, at blive afbanket af en Skrædder; thi tager jeg ikke feil, saa kunde det let hende sig, at

Mester Peter ikke lod sig anfælde af Dem uden Modværg. Altsaa, hvori bestaaer Uenigheden?

Mester Peter.

Kun min Regning, som Herr Kammerherren, saa godt som ubeseet, vil nedsætte til det halve.

Litelsels.

Den er opskræuet, virkelig opskræuet, for Resten —
Ludvig.

Det simpleste af Verden er jo at lade den undersøge.

Litelsels.

Det er sandt; meget sandt! imidlertid, hvortil saa mange Omstændigheder?

Ludvig.

Til at oplyse, om Manden virkelig vil snyde Dem, eller De ham.

Litelsels.

Jeg — jeg, min Herre!

Ludvig.

Er det Tilfældet, saa jeg forsikkrer Dem ved ærlig Karls Knokler, det skal fortryde Dem.

Litelsels.

Jeg seer, De viser denne Mand et Venskab, som — Kort sagt, jeg blæser ad de lumpne Penge; og for at vise, at jeg ikke — at jeg — See, der har han Beløbet — Dvitteringen faaer jeg altid. See saa! — saa er der (i det han gaaer:) Ende paa de Pøbelagtigheder.

Femte Optrin.

Mester Peter. Ludvig.

Ludvig.

Den Glendige! Jeg kom her for at bringe Dem dette Papiir, gode Mester! I det jeg kom forbi Døren, hørte jeg Larm. Nu vel! Her er Frihedsbrevet for Deres Svigersøn.

Mester Peter.

Ædle, velsignede, unge Mand! Men hvorledes var det muligt?

Ludvig.

Jeg fik af Kammerherren Adressen til Capitainen. Han er i Qvarteer i Waldeck. Jeg reed derhen; det er ikke saa langt; og nu er jeg her!

Mester Peter.

Himlens bedste Velsignelse over Dem! — o nu min Lise! min ærlige Hans! — De gjør mig, De gjør os alle saa usigelig lykkelige!

Ludvig.

Nei derom! Det kostede kun Trediebelen af, hvad Kammerherren havde sagt; Resten, see der, lad det være lidt til Hjælp til at sætte Bo med.

Mester Peter.

Menneske! eller Engel! hvad De er! — nei utafnemmelig er jeg ikke. Nei! men tilgiv mig. Det — det modtager jeg ikke. Frihedsbrevet, det overgik min

Evne, og var uden for Regningen. Det modtager jeg — og inderlig takker jeg Dem. Men Resten skal vi, kan vi, selv sørge for. For intet! tro mig, Herre! det duer ikke, at Mennesker, som skal arbejde for deres Brød, faaer det for intet. Arbejde skal de, bør alle.

Ludvig

Synderligt! og dog har De maaskee Ret, Mester! — dog — derom en anden Gang. Men Pengene ere imidlertid de unge Folks. Laane dem kan de dog vel?

Mester Peter.

Om de behøver dem. Men nu kom! lad min Datter og min Kone takke vor Belgjører!

Ludvig.

Dertil, min gode Mand, har jeg nu ingen Tid. Seg har overalt intet Dieblis. Siig mig; veed De, hvor her boer en vis Madame Rehberg fra Brunsvig, som opholder sig her ved Brønden.

Mester Peter.

Madam Rehberg! nei, men — —

Ludvig.

Ikke heller, hvor en vis Max er at finde?

Mester Peter.

Max! det er en afføelig Karl! Hvad vil De den afføelige Karl? Kammerherrens Geheimeraad?

Ludvig.

Nu! jeg veed, det er en slet Karl; men jeg maa tale med ham.

Mester Peter.

Jeg vil vise Dem Huset, hvor han boer; men De skulde ikke besatte Dem med det Menneske.

Sjette Optrin.

(En Allee.)

(Paa den ene Side et anseeligt Huus imellem Træerne. Hvor Madam Rehberg boer, med Vinduer, en Kitan, og Udgang til Alleen; paa den anden et mindre Huus.)

Madam Rehberg. Rose.

Madam Rehberg.

Du er virkelig en god Pige, en fornuftig Pige. Du har vidst at fatte Dig, og bruge Din Fornuft. Den friske Luft har ogsaa gjort sin Virkning. Ikke sandt! nu befinder Du dig rolig og vel?

Rose.

Rolig? ja! o ja! Jeg veed nu omsider, hvordan jeg er faren. Men vel? Nei Tante! ikke gandske vel. O jeg beder Dem, Tante. Ved al Deres Godhed for mig besværges jeg Dem, lad os flynde os herfra.

Madam Rehberg.

Nu ja, det vil vi da. Men siden Du er rolig, og feiler intet mere, saa kom nu, og følg med mig op. Du veed, her kommer Visiter til os.

Rose.

Just derfor flygted jeg, hvor svag jeg var, og hvor lidt i Stand til at gaae ud. Der er ingen Ro paa dette urolige Sted.

Madam Rehberg.

Du var virkelig meget upasselig; men nu er det jo ogsaa forbi, og maa saa være. Hvorledes skulde det labe, om Du nu for Alvor lagde Dig syg? Fru Lauter er vist allerede der, og Grevinde Buchenhain har ladet sig melde. Ogsaa hun er der maaskee alt. De kan gjerne være der, skjøndt vi ikke har seet Dem. Den rette Indgang er jo fra den anden Side.

Rose.

Hvad skal jeg blandt dem? Tante, Tante! De har virkelig gjort ilde i at bringe mig mellem disse Mennesker.

Madam Rehberg.

Barn, Barn! men for Din egen Skyld, vær dog fornuftig! Nu er vi her engang. Hvad gjør det dog for en Opsigt, dersom Du nu unddrager Dig fra alle Mennesker?

Rose.

Nu da, skal det endelig saa være. Men med Forord, jeg vil være i Fred for Hofraaden, for alt, hvad der har Hensyn paa ham. Jeg kan virkelig ikke indlade mig med Ham — og med ingen, slet ingen!

Madam Rehberg.

Du er mig dog en fortrædelig Pige! Nu da! Du skal være i Fred. (for sig selv:) Hun er som et Barn, man maa snakke hende efter Munden — Nu saa kom!

Rose.

O, hvad skal jeg dog der iblandt alle de hjerteløse Skabninger? De faaer saa intet godt af mig. — Veed De hvad, Tante. Nu kommer da der disse fremmede Folk, og drikker Thee, og igjennemgaaer der alle de Menneſker, som jeg ikke kjender, og ikke bryder mig om, og ſtikler paa dem, og paa min Muthed og mit Landshyveſen. Men jeg, ſaaſnart jeg kommer op, lukker jeg Dorene op til Altanen der, og ſætter mig derhen, og ſjenker Thee for dem, og ſeer her ud over Marken og Træerne, og tager netop ſaa megen Deel i alt, hvad de snakker, ſom Theemaſſinen.

Madam Rehberg.

Godt! Barn! Det vil ſinde ſig, Barn; kom nu.

(De gaae.)

Syvende Optrin.

Ludvig (allene.)

Her var jo Huſet, ſom Meſter Peter viſte mig. Det ærgrer mig, at jeg ſkal ſpørge den elendige Karl, den Max, for at ſaae at vide, hvor min Roſe er. Hvorfor ſpurgte jeg ikke hans Kammerat Kammerherren! At ogſaa juſt ſaadanne Perſoner ſkal være mine

Bejvisere paa Bejen til dig — Dig, mit Hjertes eneste, inderlig elskede Rose. Jeg gab neppe banket paa — og dog — hvor mange Timer er det ikke alt, siden jeg fik vide, Du var her, uden at jeg endnu har kunnet faae et Dieblikt til det eneste, jeg havde her at gjøre, at finde Dig, min kjæreste, kjæreste Pige! Nu da; velan! (Banker paa Mares Huus.)

Attende Optrin.

Agnes. Ludvig.

Agnes (sukker op.)

Ludvig! — Herr Burchard?

Ludvig.

De, Agnes! De, Jomfru! er her — — saa var det dog sandt, hvad Majoren sagde mig, (hoit.) De er altsaa her hos Herr Max? Det er jo dog der, han boer?

Agnes.

Den Mand, som har taget imod mig i min Elendighed, flygtig, som jeg var, uden Tilflugt, hedder saa, og boer her. Men Ludvig! De seer paa mig med saadanne Bine. Der staaer saa skrækkelig en Mistanke og Bebreidelse i deres Diekast. Ludvig! vil De høre min Retfærdiggjørelse?

Ludvig.

Jeg har virkelig ingen Tid, Jomfru! Jeg skal blot tale et Ord med denne Max.

Agnes.

Han er ikke hjemme. I men saa maa De et Dieblig høre mig, førend De fordømmer mig. De fandt mig i Selvfab med Mademoiselle Dupuis. Dette Fruentimmer, Herr Burchhard, opholdt sig nogetid i Egnen, hvor jeg er fra. Jeg kjendte aldrig mine Forældre; min gode Pleiemoder døde for et Aar siden. Jeg var fattig, hjælpeløs, forladt. Mademoiselle Dupuis overvældede mig med Venfkab og Velgjerninger. Jeg fulgte hende hid, hvor, hun sagde, der kom en Mængde af hendes formuende Paarørende, som vi for Fremtiden skulde leve hos. Hun gjorde mig til sin Søster, ligesom hun optog Dem til Cousin. Og nu, min Herre! i Dag, først i Dag — o jeg tilstaaer Dem, der forefaldt iblandt de Besøgelses, der kom til os, ofte, helst, naar De var borte, et og andet, som jeg undredes over, og som burde givet mig Mistanke; men i Dag, Herr Burchardt, kommer der en Mand til mig, en grusom, o! en ærværdig gammel Mand, og aabner mig Vinene, aabner dem, Ludvig, paa den skrækkeligste Maade. Det er — — — (standser for Graad.)

Ludvig (for sig selv.)

Skulde ogsaa det være Forstillelse! nei, nei! saa afføreligt er dog ikke Menneffet endog alt i den Alder; — (Gæit.) Gode Agnes! fat Dig. Det er, siger Du?

Agnes.

Mit Hjerte brister, Herr Burchard! af Skam og Bebreidelse! Abelaide er et affskyeligt Gruentimmer, Herr Burchard! Og til at blive ligesaadan en, som hun selv er, vilde hun danne mig.

Ludvig.

Skrækkeligt, affskyeligt! Og nu, Agnes! — nu, veed Du, hvor Du nu er?

Agnes.

Nu? her? De forstrækker mig endnu. Max kom til mig, da jeg flygtede ud fra den affskyelige Dupuis. Han har kjendt mig fra Barndommen hjemme hos min Pleiemoder, sagde han, og han bragte mig herhen til hans Møster, en gammel Enke, som boer her. Det staaer Dem ikke an? De troer mig maaskee ikke? O De har desværre Ret til at mistroe mig, efter det Selskab, hvor De lærte at kjende mig.

Ludvig.

Arme, ulykkelige Agnes! — Det Menneske, i hvis Hænder Du er falden, denne Max, det er den nederdrægtigste Kjeltring, Jorden ejer. I hans Bærg er det umuligt andet, end Du er solgt, solgt, Pige! til Foragtelighed og affskyelig Jammer.

Agnes.

Barmhjertige Gud! — Det er min Skjebne! — og hvem vil redde mig? Hvem?

Ludvig.

(omfavner Hende ømt.)

Det vil jeg, Pige! det vil den guddommelige
velsignede Rose! o naar hun seer Din Ulykke og Din
Ufkyldighed.

Rose

(som imidlertid har aabnet Altanen, og sat sig der ud.)

Gud! det er ham!

Ludvig

(seer op, seer hende, hun styrter sig ind.)

Rose, min Rose! det var hendes Stemme —
hende selv — Kom Agnes! nei bi — nei kom — o
jeg veed ikke. Bliv her — her i Dørr'en. Jeg kom-
mer ret strax igjen.

(Gaaer med Agnes ind i Madame Rehbergs Huus.)

Tiende Optrin.

(Sal hos Madame Rehberg.)

Rose. Madame Rehberg. Fru Lauter.
Hofraaden.

Madam Rehberg.

Hvad er der, Barn? Hvad i al Verden er der?

Rose

(ængstlig, vild, forvirret.)

Han kommer! — (hun vil løbe ind i sit Værelse, men
Kræfterne mangle; hun segner i en Støt:

Fru Lauter.

Det kjære Barn er uden Tvivl meget upasseligt.
Har hun ofte saadanne voldsomme Tilfælde?

Tiende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig (styrter ind.)

Det er hende. O Dig! Dig, mit Hjertes elskede Rose! — Endelig, endelig fandt jeg Dig, efter saa megen ængstlig, ængstlig Søgen! — Rose! Rose! — (Han ligger for hendes Fødder, trykker hendes Haand til sit Bryst, og udtrykker voveløst den højeste Glæde og Kummer.)

Rose.

Ludvig!

Ludvig.

Min Roses Stemme! O Du kender mig omsider igjen? Kjæreste Rose! hvor har Du martret mig! mig, som ikke kan leve uden Dig! hvor inderlig har jeg sørget over, at Du forlod mig! O Rose! siig, for Guds Skyld, siig mig, Du er ikke vreed!

Rose

(løfter hans Haand imellem begge sine:)

Ludvig!

Ludvig.

O nok! nok! Du nævner med Godhed mit Navn. Et Hars Kummer er forsvundet. Jeg er lykkelig, og jeg fortjener min Lykke, Rose, thi, Din Mistanke mod mig maa have, hvad Grund den vil, jeg er uskyldig.

Madam Rehberg.

Uskyldig! Herr Burckhard! uskyldig; og de to vakre Mamseller, og den tredje i Dag, foruden —

Rose

(Springer op, og støder hans Haand fra sig. Med
forbittret Værdighed.)

Gaa, Elendige! Gaa!

Ludvig

(Efter et Diebligs tause Bestyrrelse.)

Rose! Du sætter en grusom Prøve paa Din
Ludvig.

Rose.

For sidste Gang, gaa! Menneske, som jeg for-
agter! Jeg er denne Mands Brud (hun har convulsioist
grebet Hofraadens Haand:)

Ludvig

(Staaer nogle Diebliske som forstønet:)

Altjaa Brud! — Brud er hun! — Gode Gud!
saavidt er det kommet. (Gaaer langsom, og som i Mørke;
Vender om, da han er nær ved Døren, og nærmer sig Hofraaden.)
Denne Mands Brud er hun! Mand! Jeg kjen-
der Dig ikke, kommer aldrig til at kende Dig. Dig —
og Din Brud — seer jeg aldrig — aldrig med min
Billie mere. Kan Du gjøre den Pige lykkelig — lyk-
kelig — forstaaer Du? saa, som jeg vilde have gjort
hende lykkelig — o saa være Himlens beste, saligste
Betsignelse over Dig, som over Din Brud!

(Gaaer.)

Ellevte Optrin.

Rose. Madam Rehberg. Fru Lauter.

Hofraaden.

Fru Lauter.

Det Menneske! den samme, som man viste mig i Dag, der har duelleret med Dreistern og Weisbart — han er jo forrykt, gandske fra Forstanden.

Hofraaden.

Vist! gandske vist! og dog, den elskværdige, den ubetydelige Angst, som hans Galenskab satte min tilbedte Rose i; sandelig! den er mig tusinde Ducater værd! ubetalelig er den! Den gav mig den Lykksalighed, at faae af min Roses Læber en Tilstaaelse, som udgjør mit Livs høieste Lykksalighed.

Rose.

Tante!

Madam Rehberg

Hvad vil min gode Rose?

Rose.

O! jeg — befinder mig — saa besynderlig — som om jeg havde haft en Feber-Phantasie — jeg er nok ikke vel, Tante.

Hofraaden.

Tilbedede!

Rose

(farer sammen:)

Jeg beder om Forladelse. Jeg havde ikke mær-

ket — havde glemt — at Herr Hofraaden — — —
 kjæreste Tante! (hun tager hende til Siden, og taler sagte til
 hende.)

Hofraaden

(til Moderen affides.)

Dersom min Moder tillader. Tomsfruen befinder
 sig ikke vel. Det var maaskee bedst, om vi forlod Hende.
 Siden vil jeg —

Fru Lauter.

(sagte til Lauter.)

En synderlig Tildragelse desuden, som maa tas
 ges i Overvejelse — (til Madame Rehberg:) Det affindige
 Menneſke har sat den gode Pige i megen Bevægelse.
 Det gaaer over, naar hun er lidt allene. Endnu i
 Aften sees vi. Jeg kjenner nok det Slags Bevægelser,
 erindrer ret godt fra Fortiden. — Uden Ceremonie!

Hofraaden.

Inden en Time giver Deres henrykte Brudgom
 sig den Frihed, at bede om Tilladelse at kaste sig for
 Deres Fødder.

Madam Rehberg.

Siden De — — —

Fru Lauter.

Uden Complimenter. Vi sees.

Tolste Optrin.

Rose. Madame Rehberg.

Rose.

Det var da virkelig ingen Drøm! o Tante, Tan-

te! Det var! o lyv for mig, Tante! s'ig det var. Alt,
 Alt. At han her uden for Altanvinduet omfavne-
 Hende, at han kom, saae saa inderlig god, og saa in-
 derlig fortvivlet ud — —

Madame Rehberg.

Og at Du tog Hofraadens Haand, og erklærede
 ham for din Brudgom, — —

Rose.

Hofraadens? Tante! jeg Hofraadens Haand!
 det Træmenneske! I Evighed aldrig, aldrig — og dog,
 Tante siger det. Jeg synes selv — nei, nei! aldrig —

Madame Rehberg.

Bevar os, bevar os, Barn! Ingen overilede Be-
 slutninger! Det er bestandig mit Raad. Fornuften! —

Rose.

O men, Tante! jeg er saa forvirret, saa — —
 Tillad Tante, jeg gaaer ind paa mit Kammer! Jeg
 marttrer Dem bare. Alene skal jeg nok samle mig.

Madame Rehberg.

Vel Barn, vel! Men bliv Du her! Jeg maa
 saa ind, og tage mod Grevinden. Jeg er glad, Du
 er dog saavidt vel.

Trettende Optrin.

Rose (allene.)

Altsaa! det var ham! det var min Ludvig, min
 Barndoms inderlig elskede, min ædle, ædle Ludvig!

Det var ham — — o det var ham — Og nu! skrækkeligt, — Farvel, alle I min ulykkelige Alders Glæder! alle I Ulykkeligheder, som mit Hjerte, ukjendt med Verden, drømte sig for de kommende Dage! O den Verden, hvor Ludvig, Ludvig! forvandlede fra det, han var, til det — det, han nu er — — Gud! red mig ud fra den Verden, som saaledes forvandler Ulykkelighed og Reenhed til Troløshed og Ufførelighed! — Og dog — det var ham! o ham selv! endnu med det ligesaa hjertelige aabne Ansigt — o var det, var det muligt, at det endnu ikke var, som det syntes at være! — Smidstertid! jeg har erklæret Hofraaden — sagde Tante! — Nei! o nei! ulykkelige Rose.

Fjortende Optrin.

Hanne. Rose.

Hanne.

Hun er allene. Ja, jeg troede det nok, hun maatte see bedrovet ud. — Tomsfru! hvad har De gjort ved min Broder? De kjendte ham, sagde De i Morges. Det var ham. O jeg blev saa glad, at han kom! Havde De seet, da han fik Nie paa Dem, som De sad oppe paa Altanen! Jeg var kommen ud i Døren, og saae det. O det var alt for løyerligt. Det var, som der var fløiet en Ild gennem hans hele Krop; men Glæde var det, der foer ham gennem hvert Ledemed. Og vips! var han inde af Døren, og op ad

Trappen. Det var neppe, han vilde kjende mig engang. Han bare flappede mig paa Rinden, uden at faae Tid til et Ord.

Rose.

Nu, gode Hanne! hun er saa snaksom; jeg — —

Hanne.

O i Dag mærkede jeg dog ret godt, at De ikke saa ugjerne hørte tale om Ham.

Rose.

I Dag! ja Hanne! før, i Dag.

Hanne.

Men er han da ikke den samme, han var før i Dag? Ja, jeg kan nok vide det. Jeg har ogsaa hørt om det Klammeri, han skal have havt her henne med en Nar for en Piges Skyld. Jeg veed ikke; men dermed maa det nok ogsaa have saa sin egen Sammenhæng. For, saae De ikke nok den lille Jomfru, han talte med herne? Han tog hende ved Haanden, med det samme han fløi her op til Dem, jeg troede, han vilde taget hende med. Men han lod hende gie; ogsaa gav jeg mig i Snak med hende. Hun spurgde, om det var nogen af hans Paarørende, her boede? Jeg svarte, kanſkee, jeg troede det nok. — O, sagde hun, maatte det være den velsignede Rose, som han sagde, han vilde bringe mig til. — Og før saae hun saa bængstet ud, men da hun sagde det, saa — — —

Rose.

Til mig, Hanne? til mig vilde han bringe dette Fruentimmer? — Du gode Gud! hvad siger hun? og hvor blev hun —? Men, hun siger, han vilde — —

Hanne.

Ja seer De, inden vi fik talt mere sammen, saa kom han ud igjen. Jeg glemmer aldrig, hvordan han saa ud. Han saa stift frem for sig, og gif mig og Somsruen lige forbi, gandske langsomt, og saa os ikke; og vi blev saa forfærdede, saa vi kunde ikke tale et Ord.

Rose.

Men Pigen! hun blev der nede? hun er der endnu? og han sagde, fortæller hun — ?

Hanne.

Nei først blev han ved at gaae langt ned af Alleen. Og den stakkels Pige saa ud, som hun skulde da synke i Jorden; og Taarerne strømmede hende ned over Kinderne. ”O Gud, sagde hun ved sig selv, og saa han forlader mig; hans Rose vil ikke vide af mig at sige; blot til afskyelige Mennesker skal jeg være overladt!” Hvad vilde nu det sige andet, end at han har villet redde den Stakket fra nogle slemme Folk, hvem det har været, og overgivet Dem hende?

Rose.

O Hanna! — o var det mueligt! — hun er da der endnu?

Hanne.

Nei, Tomsfru, for inden vi kunde komme til os selv, saa kom han hurtig tilbage igjen, men saae ligesaa mørk ud, som før. Han tog hende ved Haanden, stød et Dieblikt, som om han havde betænkt sig, hvad han vilde, endelig sagde han, "arme forladte Agnes! hvor er der nu Tilflugtssted for os?" Og saa gik han igjen med hende, ligesom han var kommen.

Rose

(for sig selv glad.)

Muligt — o ikke blot, muligt! det er saa, det er saa, han er uskyldig, han er — — men — o han er borte! — Hanne! gode Hanne! Din Broder — jeg — tog feil af ham — jeg tog ham for en anden — o jeg gjorde ham Uret — — skæffelig Uret. Det er et ædelt, ædelt Menneske, Hanne! D at vi havde ham her igjen!

Hanne.

Sat Dem, Tomsfru! Der er Deres Tante med Grevinden.

Femtende Optrin.

Grevinde Buchenhain. Madam

Kehberg. Rose.

Grevinden.

De er ikke vel, kjæreste Rose! D for en Syg seer De ikke saa ilde ud. Deres Tante siger mig, at jeg ikke

maa gjøre Regning paa Dem i Aften; det havde jeg dog saa vist gjort.

Rose.

Deres Naade er alt for forbindtlig. En ubetydelig Upasselighed.

Madam Rehberg.

Saa Grevinde! dersom ikke dette rebelske Lune var, saa kunde det vel være ubetydeligt; men de Piger, de Piger! Lidt Rolighed vil dog nok bringe hende i Stand igjen. (sagte til Rose.) Er det saa godt? Snakker jeg Dig nu efter Munden?

Grevinden.

Det gjør mig virkelig ondt, om jeg skal i Aften savne den gode Pige! Her er kommen en Ubekjendt, som ved en her gandske usædvanlig Edelmødighed har gjort et Par Mennesker saa lykkelige. Jeg vilde — o men De er jo ikke saa syg. Det gjør desuden frist, at være omringet af gode og lykkelige Mennesker. Jeg vil intet fortælle Dem om, hvad jeg har for. De maa være med.

Rose (for sig selv:)

En ubekjendt Edelmødig! — Det kunde være ham. — (hoit.) Grevindens Godhed vilde jeg saa nødig afflaae. Jeg føler mig virkelig en Deel bedre.

Madam Rehberg.

Nu saa troer jeg aldrig mere paa dine Upasseligheder. For et Dieblisk siden — — Nu men det er vel! — men alligevel, Fru Lauter og hendes Søn —

Rose.

Vores daglige Selskab! de tage ikke ilde op, om vi modtage Grevindens Tilbud.

Grevinden.

Det sørger jeg for. Men hvad om de begge kjørte med mig en Tour — først en Times Tid! Det bringer maaffee den kjære Pige fuldkommen i Orden.

Rose (for sig selv.)

Saa undgaaer jeg Hofraaden og hans Moder. — (hoit.) Jeg har, med min Tantes Tilladelse, i Aften overgivet mig gandske til Grevinden.

Madam Kehberg.

Og jeg! hvorfor skulde da jeg sætte mig imod?

Grevinden.

Jeg lover Dem intet andet, end Synet af gode, og, jeg haaber, ret lykkelige Mennesker. Det er efter min Smag altid fornøieligt.

Femte Optog.

(Bærelse i Mester Peters Hus. Det samme som i Begyndelsen af fjerde Optog.)

Første Optrin.

Ludvig (allene.)

Brud er hun! — ikke Din Brud, Ludvig! — og ikke lykkelig — nei ikke lykkelig kan Rose blive.

som en andens, end min! og jeg — D at jeg nu, da jeg dog er fordømt, til ikke at nyde det eeneste, der var Lykke for mig i Verden, dog ikke kan være letsinelig, som hun maa være bleven. Men nei! at hun er Brud — ikke lykkelig — ikke min — ere de eneste Begreber, som svæve for min Sjæl. — Hvorfor brød hun med mig? Mar fortalte, at hun var Vidne til den dumme Tildragelse! — Det har gjort Begyndelsen. Hun har Uret i, at hun ikke søgte Oplysning om Sammenhængen. Hun kjendte mig dog, og maatte vide, at jeg umuligen kunde være en saa afføielig Karl. Det undskylder hende dog. D har jeg noget Dieblis tænkt, at hun ei var undskyldelig? — Men det er forbi. Hun er Brud — ikke min, ikke lykkelig; — Tørend i Morgen kan jeg ikke komme bort herfra! Aldrig vil jeg see hende mere; aldrig kan jeg. — D Agnes! arme Agnes! — en dum Streg, at jeg skulde paatage mig at flye hende det romantiske unge Menneskes Portefeuille! Han meente Hende det dog ogsaa ærlig. Hans Portræt, alt, hvad han kunde af hans Formue, og et kjerligt Farvel, sendte han hende. — Jeg maa opsoge ham. Han er reist bort, men man finder ham vel. Saa er de lykkelige, for hun elsker ham; og ham kan der engang blive Mand af. — Hvem elsker mig? Hvem bringer mig tilbage til — — — D Rose, Rose! Du er Brud — ikke min Brud — ikke lykkelig!

Andet Optrin.

Mester Peter. Ludvig.

Mester Peter.

De har befalet — —

Ludvig.

Befalet! Det maa De have drømt.

Mester Peter.

De har forlangt at være allene.

Ludvig.

Det har jeg ønsket, det ønsker, det beider jeg om
endnu.

Mester Peter.

Vel. Jeg vil blot sige Dem — —

Ludvig.

Det, jeg vilde høre, kan ingen sige mig.

Mester Peter.

De har nu villet tage til Takke hos os.

Ludvig.

Fordi jeg troede, nu her at kunde være allene,
indtil jeg kan komme bort, siden Kammerherren var
reist, og Børrelserne stode ledige.

Mester Peter.

Men her er kommet Bud fra Grevinde Buchen-
hain, for at bede min Datter og hendes Brudgom og
mig komme hen til hende.

Ludvig.

Harde hun faaet i Sinde at bede mig med, saa havde De kunnet sige hende, jeg vil være allene.

Mester Peter.

Nu min Gud! men siden De er hos os, saa kan dog ikke alle Mennesker vel gaae ud af Huset, uden —

Ludvig.

Hvorfor ikke da?

Mester Peter,

Om det var nogen Ting, De vilde imidlertid. Moder er rigtignok, ved det, De har gjort for hendes Datter, ikke syg længer; men dog saa svag, at hun ikke kan forlade Sengen.

Ludvig.

Hvormange Gange skal jeg da sige, jeg vil ingen Spvartning have, jeg vil ingen Ting?

Mester Peter.

Nu, saa gaaer jeg da. Hans, som De befriede, og gav os tilbage, skalde med til Grevinden. Vor Herre veed, hvad hun vil. Hele Verden taler om hende, som om en velgjørende Engel. Jeg sendte Bud efter Hans, saa saare De kom, og bragte Frihedsbrevet. Han er henne i — Vi venter ham alle Dieblikke — O men De er fortrædelig. De vil da, vi skal gaae derhen, siger De. Ja men Agnes! det velsignede stakkels Pigebarn, De bragte med herhid; Hun

græder i eet væk, og vil ikke, vi maae forlade hende.
Kan vi da tage hende med?

Ludvig.

J al Verden — ! hvorfor ikke?

Mester Peter.

Nu! saa gaaer vi da, vi er her snart tilbage.

(Gaaer.)

Ludvig.

Farvel! — Omsider fik jeg dog No. — O men
der er det alt forbi igjen; der er den gode, fortredelige
Major.

Fredie Optrin.

Major Berghorn. Ludvig.

Major Berghorn.

Man havde seet Dem gaae herhen; De lovede i
Eftermiddag, da De kom fra Waldeck, at De vilde
tillade mig at disponere over Dem i Aften.

Ludvig.

Saa! Det gjorde jeg, som en Nar, som jeg gjør
saa meget. Jeg tager det Løfte tilbage.

Berghorn.

Tager De et Løfte tilbage?

Ludvig.

De har Ret. Det Løfte betydebe intet. Allige-
vel tager jeg det ikke tilbage. Jeg beder kun, at De
vil tillade mig, ikke at opfylde det,

Berghorn.

Det lader jeg vel være.

Ludvig.

De gjør mig en virkelig Tjeneste, om De lader mig slippe. Jeg duer saa ikke til Menneskeomgang.

Berghorn.

De er ikke oprømt; Hvad kan der være modt Dem? I Dag, synes mig, burde De være usigelig vel tilfreds.

Ludvig.

Virkelig! usigelig vel tilfreds. O, De veed altsaa ikke — hun er Brud — Brud er hun —

Berghorn.

Skulde jeg ikke vide det? og en meget lykkelig Brud, haaber jeg. Var det da ikke Deres eget Dnske?

Ludvig.

Vist! — at hun skulde være — uden al Character, letfindig, som alle andre. — Men lykkelig! — o blev hun endda lykkelig!

Berghorn.

Men hvad er nu det for misantropne Drømmerier! hvor skulde den gode Pige — —

Ludvig.

Troe De mig, den bedste duer ikke det mindste. Falskhed — nu ja, er det Ord for haardt, saa en Letfindighed, der har samme Virkning, — udgjør alt, hvad der er ved dem. Man bedrages, ligegodt om

af Falskhed, lumsk Eigerlyst til at pine, eller af, at de tankeløse holde sig til en Nar, ligesaagodt som til en ærlig Karl. — Ærlig! — som om der var Ærlighed til. Jeg Daare! Hvor hun er bleven saa forbærvet, der vilde ogsaa gandske vist jeg snart blive, som alle de andre.

Berghorn.

Kjære Ven! for Guds Skyld! hvad er det for en Philosopheren? See engang paa mig!

Ludvig.

Ah! det er Dem.

Berghorn.

Et Kvarteer gaaer jeg her, og taler med Dem.

Ludvig.

Det er sandt, Jeg er adspredt. De vil jeg skal følge ud med Dem, og jeg kan —

Berghorn.

Ikke bryde Deres Ord. Men hvad er der da? Det unge Menneske, De har løstjagt, har betænkt sig, faaet Smag paa Recrutlivet! — og Lise! —

Ludvig.

Kan være. Det veed jeg intet om, Nu ja! er det ikke sket, saa sker det.

Berghorn.

Altsaa det ikke; men Pigen —

Ludvig.

I Førstningen vilde hun sagtens see suurt og

hyle. Lad hende hyle! Inden et Par Dage havde hun dog havt ham for Nar, og taget sig en anden.

Berghorn.

Det være nu, hvad det vil, saa —

Ludvig.

Saa seer De nok, jeg ønsker inderlig, at De vilde lade mig være allene.

Berghorn.

Og De, at jeg ikke vil lade Dem være allene, min unge Herre! og det, fordi jeg holder ret inderligen af Dem.

Ludvig.

Ha, ha, ha! Det kan De fortælle en Pattedlut. Hun holdt ogsaa ret inderlig af mig.

Berghorn.

Der er hændet Dem noget galt, hvad det er; det kan være; derfor er De Menneske. Men, unge Menneske, Dinene i Vejret! Brystet høit! Modet op i Livet! Ryst Modgangen af! eller, lader den sig ikke afryste, saa bær den med Kjækhed! Derfor er De en Mand.

Ludvig.

Afryste! Det lader den sig ikke. — Bære den! nu ja — kun trykker den mit hele Væsen fra hinanden.

Berghorn.

En Fruentimmer Historie, som jeg mærker!

Ludvig.

Og det en ret almindelig. Man har trukket mig ved Næsen.

Berghorn.

Kunde Du vente andet, min Søn! Saadan en, som den Mamselle! Kunde Du ventet Trofskab af den Kvinde?

Ludvig.

Min Herr Major! havde jeg ikke Erbødighed for Deres hvide Haar, saa — —

Berghorn.

Men hele Pyrmont kan jo bevidne, at det flette Fruentimmer — —

Ludvig.

Rose Gelner et slet Fruentimmer! uagtet Deres hvide Haar koster det Dem Deres Hjerteblood. — Rose et slet Fruentimmer!

Berghorn.

Hvem taler om Rose Gelner? Mamsel Dupuis taler jeg om.

Ludvig.

Saa? Hun er altsaa et slet Fruentimmer! Nu ja det tænkte jeg ikke paa. Rigtig! hun er et slet Fruentimmer. Det sagde ogsaa den arme Agnes mig for en Time siden. Men af det Slags, at hele Pyrmont veed det? — at —

Berghorn.

De er nok den eeneste her, som kunde spørge der-

om. Men hvorfor render De ogsaa her med de gemeene Løse? De, den brave unge Mand, som slaaes med en Kjæthed, en Sindssro, uden Mage; hvis hele Væsen og Udsærd synes at vidne om en Selvbevidsthed, der ikke har det ringeste at bebreide Dem; hvis Afsyn forkynder saa megen Redelighed og Godmodighed, og som har havt Hjerte til en saadan Handling, som den, hvorved De gjorde denne Familie lykkelig! Unge Menneſke! jeg elsker Dig saa inderlig; men derfor just siger jeg Dig det venſtabelig, løb dog ikke her ſaaledes med de affyelige Skabninger!

Ludvig.

Nu! ſiden jeg omſider har ſaaet at vide, at den Mamselle Dupuis er et ſlet Fruentimmer.

Major Berghorn.

Omſider? Det vidſte Du ikke før. Er det ſandt?

Ludvig.

Jeg lyver aldrig.

Major Berghorn.

O! Gudſkeelov! jeg tog feil. Men hvordan? o ligefuldt! Gudſkeelov jeg tog feil! Men Søn! Søn? Lær at ſee Dig lidt før. Med et Par Duller under Armen har man dog ſaa temmeligt Udſeendet af en lumpen Karl.

Ludvig.

Og nu, nu førſt ſandſer jeg det! — Gud! Det

var Karsagen til Roses Forbittrelse! — Dog, forsilbe, forsilbe! — Jeg er fortabt.

Major Berghorn.

Du med dette Hjerte? Alting, unge Ven! gaar op og ned her i Verden. Ofte seer det sort ud paa alle Kanter, og klares kun, for, som det synes, at blive endnu mørkere. Det eeneste, som er uforanderligt for Mennesket, er Samvittigheden, min Søn. Er den rolig og blid, saa udbreder den sin Blidhed tidlig eller seent over alt det øvrige. Nu frisk Mod! — Du har givet mig Dit Ord at være i Aften min Mand. Ingen Hængen med Hovedet! Har Du ved en taabelig Streg gjort Dig Kummer, saa forjag den med Frugten af det, Du har gjort ædelt og godt! Kom!

Ludvig.

Vel!

Major Berghorn.

Uden at spørge hvorhen?

Ludvig.

Det er mig uden Forskjel. Vilde De føre mig igjen hen til Kammerherren, jeg troer, jeg lod mig able, om han da vilde skyde mig en Kugle for Panden.

(De gaar.)

Fjerde Optrin.

(Forsal ved Brøndsalen. Afsejllige ballæbte, ogsaa nogle maskerede Personer, gaar i dette og de følgende Optrin af og til gjennem Forsalen ind i Brøndsalen.)

Max. Hanne.

Max.

Men Du fortryller mig. Du er jo Føieligheden selv?

Hanne.

Skulde jeg da ikke det, i det ringeste i de første Frierdage?

Max.

Saa, naar jeg lægger de 1200 Gylben, Du har, til dobbelt saa mange, jeg selv har samlet, saa er det dog noget at begynde Bosætningen med. Altsaa, Du samtykker, at vi kjober det Huus herhenne?

Hanne.

Naar Du opfylder mine Betingelser.

Max.

Jeg tør love det, førend jeg hører dem.

Hanne.

Swære er de ikke.

Max.

Lad høre!

Hanne.

Den Historie, som Du fortalte mig, om den —
hvad skal jeg kalde det — den Spøg, Du havde med
Prans Skrifter. 3 Deel.

Herr Burchard i Bertshuset i Skoven, da Du fik ham til at tage derind med en villig Pige, og lade sig gribe med hende der af en, der gav sig ud for hendes Fader — den skal du fortælle, uden at forfølge det mindste, for Jomfrue Gelner, det første Du seer hende!

Max.

Men raser Du, Pige?

Sanne.

Som jeg siger. Ellers bliver der intet af; jeg samtykker ellers i ingen Ting.

Max.

Men saa anseer hun mig jo for en Skjelm, for en slet Karl, og —

Sanne.

Hvad hun anseer Dig for, bliver Du det meere derfor?

Max.

Men — — Nu, Herr Burchard, veed den før. Det kommer dog altsaa vel for en Dag. — Men, hvorfor vil Du, jeg skal? — — —

Sanne.

Ligesrem, for det at Rose skal vide, at hendes Ludvig ikke var taget derud, som en udsævende Karl, men troede at frelse en uskyldig Pige; og for at hun ikke skal være vred paa ham længer uden Årsag.

Max.

Men forsones hun igjen med Burchard, saa er det ude imellem hende og Hofraaden.

Sanne.

Er det ikke det alligevel? — Skulde hun virkelig givtes med den Elendige, som vist ikke søger andet hos hende end Tantens Formue — som midt i den Henrykkelse, han forehykler Rose, hverver sig en stakkels ustyrbelig Pige, for have uden om den Fornægtelse, at gøre hende uløselig.

Max.

Er Verden anderledes?

Sanne.

Det er sandt! det har Du sagt mig.

Max.

Men —

Sanne.

Ingen flere Menner.

Max.

Nu jeg vil; Der er min Haand, men saa —

Sanne.

Det forstaaer sig, saa har Du jo fortjent mine 1200 Gylden?

Max.

Hvem tænker paa de 1200 Gylden? dig, dig selv er det kun jeg seer paa.

Sanne.

Det falder af sig selv.

Max.

Jeg kan bare ikke begribe — Før i Dag, saa vilbe Du slet ikke boe her i den store Brimmel.

Sanne.

Jeg har siden bedre lært den at kjende.

Max.

Da vilbe Du ud paa Landet, langt fra disse Narre og Skjelmere, og Forsørere og Forsørte — til de glade og gode og lystige Menneſker.

Sanne.

Dem kunde jeg ogsaa finde her, sagde Du.

Max.

Du talte ſaaledes om Landlivet, ſaa jeg begyndte ſelv, at ſaae Lyſt til at leve der mellem Flokke af Kalve, og Lam, og Gjæs, og ſmaa bitte nyſſelige Griſe.

Sanne.

Saadanne Menneſker er der ogsaa til, at man meget heller maatte ønske at leve blandt andet ordentligt Fæ. Men ſig mig, hvad er det egentlig, her er for i Aften?

Max.

Her ſkulde være Maſſerade; derfor er her en heel Deel i Maſſer; men Grevinde Buchenhain ſkal have noget Fjas for, hvad det er. Der tales om en Udelmodigheds Feſt. Jeg veed ikke, hvad det vil ſige.

Sanne.

Der er ogsaa Bores Hofraad, og hans Fru Moder.

Femte Optrin.

De Forrige. Frue Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Ha! Roses Kammerpige. Hendes Jomfru er her allerede?

Sanne.

Seg troer ikke, naadige Frue!

Fru Lauter.

Det er sandt, hun er saa syg, at hun er taget ud med Grevinden, sagde man. Vær saa artig, Jomfru! at trine ind i Salen. Hun skal vel paa Ballet her i Aften i Jomfruens Sted, formoder jeg? Seg ønskede at tale et Par Ord med min Søn, siden vi ellers her kan være allene et Par Dieblikke.

Sanne

(Gaaer seende bort. Hofraaden giver Max et Bink.)

Siette Optrin.

Fru Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Hvad blev da Beslutningen? Man seer at den Herre har ældre Rettigheder hos Mademoiselle Gelner, som han sikkert derude har vidst at gjøre gjeldende. Det kunde Du sætte Dig ud over, mener Du?

Hofraaden.

Man kjenner Verden, min naadige Moder! Den Grille at være den første Elsker.

Fru Lauter.

Er i Grunden ikke meget andet end en Grille. Vi har nu virkelig indladt os temmelig vidt med den Plan. Begge Tanterne har god Formue, —

Sofraaden.

Som Niesen arver. Det er et fordeelagtigt Partie. Jeg tilstaaer, jeg begyndte at kjedes, ved at gaae der, og spille tendre Amant; men siden det Optrin i Eftermiddag har hævet hendes Betænkelighed med eet — —

Fru Lauter.

Nu jeg kunde da vel ogsaa lade det gaae, at hun med den Insolence manquerer mig, og tager ud med Grevinden, uagtet jeg havde meldt mig. — Men nu den anden Historie, som jeg fortalte Dig, den Efterretning, jeg fik med Posten! —

Sofraaden.

Den frapperer mig forfærdelig. Jeg maa tilstaae Dem, jeg troer, jeg kjender Pigen, uagtet hun er hos den lidt for bekjendte Mamselle Dupuis. Hun er virkelig meget smuk, meget elskværdig.

Fru Lauter.

Du kjender hende, siger Du?

Sofraaden.

Da min Moder pleier vise sig tolerant imod mig Henseende til en Smule Galanterie —

Fru Lauter.

Min Søn! Du forfærdker mig —

Hofraaden.

Hvad var det saa egentlig videre? Havde hun ikke været gandske usædvanlig tilbageholden — saa, medens jeg kjædede mig over den hjertelige alvorlige Forbindelse med Rose, havde jeg maaſkee amuseret mig med en lille Biforſtaaelse med Agnes.

Fru Lauter.

Det er altsaa dog ikke Tilfældet? Ah! Du letter en stor Steen fra mit Hjerte.

Hofraaden.

Hun er, fortæller De mig nu, en Datter af en af vore Nærpaarørende?

Fru Lauter.

En af vore nærmeste Paarørende, som jeg derfor ikke vil nævne. Det var Frugten af et svagt Diebligs Forvildelse, et lille Feiltrin. Hun veed selv ikke, hvem hun er. Ah, min Søn! denne Tilbøielighed for hende har gandske vist ikke været andet end Blodets skjulte Kraft. — Hun er vel opdragen, hos en meget flinkelig Kone, men denne er nu død; og Mamselle Dupuis har passet Leiligheden og faaet hende sat. Du maa nu sørge for at faae hende derfra til flinkelige Folk et Steds, om det ogsaa ſkulde koſte noget; for, seer Du, det er dog af Familien paa en Maade. Man maa ſiden snart ſee at faae hende givet.

Hofraaden.

Vil min Moder ikke ſee hende?

Fru Lauter.

Jeg vilde — Jeg kunde have inderlig Lyst —
Engang, da hun var gandske lille bitte, saae jeg hende — O! — men nei! nei! Blodet er aldrig saa tyndt,
siger man, det er dog tykkere end Vand! Det kunde
give Anledning til Mistanke.

Hofraaden.

Jeg vil strax føie Anstalt.

Fru Lauter.

Dg jeg gaaer til Selfabet. (Gaaer.)

Syvende Optrin.

Hofraaden. Max.

Hofraaden

(vinker i Døren.)

Max! — Jeg forstaaer Dem, min Moder!
Jeg har før hørt et Nys derom — — — (Max kommer.)
Saasnart det var bleven mørkt, var jeg omme ved min
nycreerede Mosters Bagdør. Agnes var borte.

Max.

Desværre!

Hofraaden.

Desbedre! siger jeg. — Hvorfor ellers desværre?

Max.

For di hun kommer knap til os meere. Landsby-
junkeren har opdaget Hende, og snappet hende væk.
Han har mærket Uraad, frygter jeg.

Hofraaden.

For Fanden! Det er en slem Streg. Hvad gav han Dig for den, Gæst?

Mar.

De er meget spøgelfuld. Men De sagde, desbedre! at hun var borte?

Hofraaden.

Veed Du, hvem hun er?

Mar.

Nu, er det saa magtpaaliggende? En kjon Slut! er det ikke nok?

Hofraaden.

Satan! Kom, og kys mig! Det er den Datter, som min Moder fik af Bedrøvelse, en fire fem Aar efter min Faders Død. Den hemmelige Datter er det. Du har selv oplyst mig om den Familie-Hemmelighed — — Lad mig omfavne Dig, Satan! Det var min Søster, Du vilde bragt mig til.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn.

Ludvig.

Altsaa hid bringer De mig! Nu jeg har jo overgivet mig Dem. Men hvad, Mar, i den fortrolige Stilling med — —

Berghorn.

Med hans fortrolige Ven Hofraad Lauter.

Ludvig.

Det Ansigt — —

Berghorn.

Er Herr Hofraadens, som givtes med Deres trose.
— Er De nu hevnnet?

Ludvig.

Om jeg ogsaa kunde ønske Hevn, saa endda —
(gaaer mod Hofraaden.) De er Hofraad Løuter?

Hofraaden.

Som for nogle Timer siden havde den Ære at —
— som førend i Dag ikke har havt den Ære af min
Herres Bekjendtskab. —

Ludvig.

Den Ære af mit Bekjendtskab! — Kjender De,
Menneske! den Karl, som De der omfavner?

Hofraaden.

Allerede, min Herre, siden flere Aar, ret noie.

Ludvig.

Og De veed ikke, at det er den aller affølgeligste
Kjeltring paa Jorden?

Hofraaden.

Han har sværmet en Deel omkring. Han kunde
miskjendes.

Ludvig.

Den man ikke kjender ved ham selv, skal man
lære at kjende ved hans Staldbrodre,

Berghorn.

Bravo! Ret! Det er en forslidt Sandhed, Herr Hofraad! men den er ligesaa god, som om den var splinter ny. — (til Ludvig.) For Resten, min Misanthrope! jo mindre Misanthropie i Aften, jo bedre.

Ludvig.

Mit Løfte, at jeg skal blive, hvor De vil, har De stjaalet mig fra; men som jeg er, maa De have mig, eller lade mig gaae.

Berghorn.

Nu vel. Jeg vil have Dem, som De er. Ah! Der er Grevinden.

Niende Optrin.

De Forrige. Grevinden. Rose. Madam
Rehberg. Hanne.

Grevinden.

Velkommen, Herr Major! og De, formodentlig den ubekjendte Gæst, Majoren lovede mig. Velkommen! Jeg overlader Dem, mine Veninder, at underholde denne Herre, medens jeg og Herr Majoren et Dieblisk forlader Dem. Men efter Aftale! ikke komme her inden for, førend jeg tillader det.

Tiende Optrin.

Rose. Madam Rehberg. Ludvig. Hof-
raaden. Max. Hanne.

(De befinde sig alle nogle Dieblikke i taus Forlegenhed,
hvilken hver udtrykker efter sin Stilling.)

Hanne.

Medens De her venter, og har intet bedre at
gjøre, saa tager jeg mig den Frihed, at forestille Dem
her, Gomsfru, min tilkommende, en Ven af Herr
Hofraaden.

Madam Rehberg.

Din! Pige?

Hanne.

Jeg udbeder mig ingen Lykonfning, førend han
har viist sig værdig til Deres fælles Bevaagenhed.
Det kan han, om han maa, ved en Art af Historie,
han har at fortælle. Den er kun kort; og kjeder den,
saa kan det ikke blive meget. Maa han?

Max.

Jeg neeb, Gomsfrue Gelner! at denne Herre her
agter at anklage mig som et slet og ondt Menneffe.
Jeg vilde ydmygst bede, om De ikke vilde paatage
Dem at dømme, om han kan have Ret deri. Han
skjlder mig meget; thi jeg har havt den Ære at være
hans Lærer. Han skal komme til at skjilde mig endnu
meere. De er vred paa ham. Det torde for en Deel
skrive sig fra en vis Tildragelse i Fjor Høst, da De

og Deres Tante kom igjennem den Skov et Par Miile fra Brunswig, hvor De maatte blive om Natten, fordi Deres Vogn var gaaen itu. Det hele Optrin var intet andet end en af mine Lektioner. Jeg havde foranstaltet det for hans Beste. De kom over det. Det kunde jeg intet for. Det var dog vel en sand Underviisning i Kunsten at kjende Verden? Allerede det skulde han mig Tak for. Nu da De veed dette, kan De ikke være ham mere vred. Har han nu Ret i at føre Klage mod mig?

Madam Rehberg.

Rose! hører Du, Rose!

Sanne.

Det er hele Historien. Da han havde fortalt mig den, saa lovede jeg ham den lille Capital, jeg arvede, for at han skulde fortælle ogsaa Dem den. Pengene, haaber jeg, De selv vil finde, den er værd. Han lovede, at tage mig med oven i Kjøbet, men det var Synd at tage ham paa Ordet.

Ludvig.

Jeg er meget ulykkelig, at jeg skal behøve en saadan Advocat, som denne Karl. Efter, hvad der foregik i Eftermiddag, kan jeg ikke engang ønske, at De anseer mig retfærdiggjort. — Hvad det er for et Menneske, kan De bedømme deraf, at han kan gjøre sig stor af en saadan Bedrivt. En Kobler, Menneskeaf-

flummets Handlanger i neberdrægtige Foretagender.
Men Rose! kjender Du denne Mand?

(viser Hofraaden.)

Rose.

Ludvig! —

Ludvig.

Nu vel! Skulde det behøves, saa bør Du lære at kjende ham. Denne samme Mand traf jeg her for nogle Dieblikke siden i Begreb med at omfavne denne affkyeligste af alle Skurker.

Hofraaden.

Jeg haaber, sødeste Rose! at De tager for, hvad det er, det, et Menneske der staaer og siger, hvis Forstand De nylig har seet i den yderlige Forvirring — I Sandhed — jeg —

Ludvig.

Jeg kan feile. De kjender ham maaskee af mere afgjørende Træk, som vise ham bedre, end jeg kan troe en Ven af det Uhyre. Jeg har gjort min Pligt.

Elleve Optrin.

De Forrige. Mester Peter. Lise. Agnes.
(Afskellige af Balgjæsterne, ogsaa nogle mafferede kommetil.)

Mester Peter.

Underdanigste Tjenre, mine Herrer og Damer!
Jeg veed ikke, hvilken af de to Damer der er den naadige Grevinde, som har befaleet mig at komme her—

hib. — Ah, men see der er min velsignede Herr
Belgjører! Vil De vel være saa god, at — — —

Madam Rehberg.

Grevinden selv vil uden Tvivl strax være her,
min gode Mand!

Mester Peter.

Nu, men saa veed De naadige Damer uden
Tvivl det, som vist nok er Anledningen til, at Grevin-
den har sendt mig Bud. Sikker kan hun ikke andet
ville, end see, hvordan Menneſker see ud, der paa een-
gang ere gjorte saa lykkelige, som Menneſker kan blive
her i Verden; sandelig det ſkal hun ogsaa faae at see,
iſær ſiden vi her har den Mand, som vi har at takke
for det, saa vi kan ſige ham i alles Paahør, at det
er ham, vi har at takke, og at vi ere taknemmelige.

Rose

(ſagte til Madam Rehberg:)

Tante! Ogſaa her er det ham, Tante!

Madam Rehberg.

Vi veed ikke, hvad De taler om, gode Gamle.

Mester Peter.

Har da Rygtet ikke, ſom ellers blæſer i Baſunen
over tuſinde Smaating, alt ſagt det til alle Menne-
ſker i Pyrmont i det ringeſte? Nu ja, at Mester Pe-
ter var en fattig Skrædder, ſom diſuagtet levede med
ſin gamle Kone og ſin gode Datter ſaa lykkelig, ſom
mange Rige; at hans Datter ſkulde givtes med en

herlig Knos, og gjøre ham lykkelig med sig; men at de saa frev Knosen ud til at gaae til America, som Soldat, og at alt, hvad der hedder Glæde og Lykke her paa Jorden, var ude for os — see, alt det er sagtens for smaat at tale om. Men, da den eneste, vi kjendte af alle de Rige og Mægtige, her er, vilde gjort vor Elendighed endnu større, om han havde fundet, at her da kommer dette ubekjendte Menneske, og gjør den lykkeligste Ende paa al vor Jammer, og gjør det saaledes, som han gjorde det, med den Godhed og Ufortrødenhed og Raskhed, og — o det er Skam, Skam, at der er nogen, som ikke veed det. Enhver maatte jo blive glad og stolt af at være Menneske, naar man seer, at Mennesket er saadant et Væsen. D! ham, ham, der gaaer, er det; som har gjort os saa lykkelige, som sikkert gjorde hele Verden lykkelig, om han maatte raade. Men — kjære Herre! med alt det seer De selv ikke fornøiet ud.

Ludvig.

Ei, Gamle! Det ærgrer mig, at der skal gjøres Væsen af, at man netop ikke er Umenneske.

Madam Rehberg.

Men Ludvig! — Nu ja! siden derom? De maa virkelig følges hjem med os, og sige os hvorledes — —

Hofraaden.

Det er sandelig, min søde Tante — De tillader jeg anticiperer Bruget af dette Navn — det er sandelig en smuk Pige, denne Mester Peters Datter.

Mester Peter.

Beed hun det ikke selv, saa er det sandeligen ikke Herr Hofraadens Skyld, at De jo nok har fortalt hende det, naar De besøgte Deres gode Ven Kammerherren, som logerte hos os.

Madam Rehberg.

Den anden lille Pige, er det ogsaa Deres Datter, Mester Peter?

Mester Peter.

Nei! Hende — ja med hende er det saa en egen Sag. En vis Hofraad Lauter havde faaet Die paa hende, og ladet hende tinge i Kost et Steds hos den gode Mares Møster.

Hofraaden.

Uagtet det, den gode Mand nylig sagde, var en uforfæmmet Usandhed, saa — hvad dette angaaer — Det forholder sig virkelig saa —

Madam Rehberg.

Virkelig, Herr Hofraad?

Hofraaden.

Et fattigt Barn — af vores Familie, som af Marsager, der lade sig gjette, var opdraget i Provindsen. Hun var kommen i Vilderede. Man fik Nys om, at hun nu var kommen her, og var falden i flette Folks Selskab. Man kunde da saa meget mindre strax være hende bekendt. Jeg satte hende derfor hen, indtil videre, til en skikkelig gudfrygtig Kone her. —

Det er alt. — Herr Burchard — nu, med mange
 Guldkommenheder kan man have en Feil — har fundet
 Middel til at snappe mig hende bort. Mar, som
 Herren der behager at fortælle saa meget om — — —

Ludvig (med dybeste Foragt.)

Elendige!

Tolste Optrin.

De Forrige. Major Berghorn.

(Mogle faa Balpersoner og maskerede.)

Berghorn.

Mine Damer og Herrer! Grevinden og Selska-
 bet venter Dem.

Hofraaden.

Et Ord, Herr Major! (tager ham affides, og taler sagte
 med ham.)

Ludvig

(Gaaer bestandig op og ned af Gulvet inderst i Bærelset.)

Det Menneſkes Brud!

Madam Kehberg.

Vi har miskjendt ham, kjære Rose!

Rose.

D miskjendt ham! —

Berghorn.

Nu siden De selv vil være det bekjendt. Herr
 Hofraaden forlanger mit Udsagn. Jeg tilstaaer altsaa,
 at jeg, efter de Oplysninger, han har i tree Ord gi-
 vet mig, finder det høist sandsynligt, at den lille Pige
 der er hans gandske nær Paarørende.

Hofraaden.

Med Herr Burchards Tilladelse opfylder jeg alt-
saa kun Familiepligt ved at redde denne Pige af saa
tveetydige Personers Hænder — (tager Agnes Haand.)

En Maskeret

(river Hænde fra ham.)

Og i Deres skulde Agnes betroes! I Deres, Herr
Hofraad? (tager Masken af. Det er Anthon Dreistern.) Un-
der Deres Anførsel gjorde jeg min Agnes Bekjendtskab
hos den smukke Mamsell Dupuis. Jeg vilde forladt
Dig, Agnes! Jeg kunde ikke. Herr Burchard! De
skaante mit Liv, da jeg rasende voved det mod Dem,
fordi De beskyttede hende mod Fornærmelser af mig.
(Madam Rehberg tager Ludvigs Haand med udtrykksfuld Liden-
skab. Rose omfavner Agnes med Jæderlighed.) Det Liv skal det ko-
ste mig, førend jeg overlader hende i saadanne Hænder.

Berghorn.

Bravo, Søn! Hovedet er ham for højt; Det kjo-
nes nok. Men Hjerte har han, og det sidder ham
paa det rette Sted. — Men nu! man venter paa os.
Kom — Det lader som Herr Hofraaden der ikke er i
Stemning. Overlad Herr Burchard Deres Datters
Haand, gode Gamle! Vi andre følge efter. Du Knøs
bliver vel ikke tilbage med din Pige.

Erettende Optrin.

Hofraaden.

Max.

Hofraaden.

Fordømt! Det var dog et gandske godt Parti.

Max.

Jeg fik ogsaa min Afsked hos Hanne. Farvel
da I gode 1200 Gylden.

Hofraaden.

Og min søde Fru Moder, hvis Hemmelighed der
kom frem til ingen Nytte!

Max.

De gaaer ikke ind med i Salen, Herr Hofraad!
De faaer dog nok en Dame.

Hofraaden.

Fanden i Bولد!

Max.

Nu da saa til Mamselle Dupuis. Det er dog
allerede gandske mørkt uden for.

Fjortende Optrin.

(Brøndsalen.)

Grevinden. Madam Rehberg. Fru Lau-
ter. Lise. Agnes. Hanne. Ludvig.

Major Berghorn. Mester Peter.

Hans. Anthon.

(Mangde mafferede og umafferede Gjester af begge
Kjøn. Betjente.)

Grevinden

(med Hans ved Haanden.)

Jeg har underrettet det samlede Selskab om den
Edelmodighed, hvormed denne unge Mand viser paa

Ludvig:) har foretaget sig at give en elskværdig Brud sin Brudgom, og en retskaffen Familie den Lykke tilbage, som den trueedes at miste. Jeg har tøvet med at fremkalde den lykkelige Brud og hendes Fader, til Brudgommen kom, at hans Befrier under hele Forsamlingens Lykønskning kunde overgive Bruden i hans Arme. I denne liden Mellemtid ere de Forsamlede blevne eenige om at beeltage, saavidt de endnu kunde, i denne ædle Mands skønne Handling, og her, elskværdige Brud, modtage De en liden sammenskudt Medgiot! Bindskibeligbed og huuslige Dyder udgjøre Livets sande Lykke. Vi glæde os med det Haab, at det unge Par derved sættes paa Vej til at kunne nyde den Lykke saaledes, som jeg herved i hele Selskabets Navn paa det hjerteligste ønsker Dem den. Kom, væk-
ke Brud, og modtag — — —

Mester Peter.

Deres Naade og det hele høie Selskab tillade —

Grevinden.

Ingen Tak, gode Mand. Fortjener Tak, af Selskabet, som af Jer, allene den unge Mand, som gav os den Glæde at kunne bidrage med til saa værdige Folks Lykke.

Lise.

Men, naadige Grevinde! min Fader vinker til mig. Han troer, vi er rige nok! det er vi ogsaa — Hans! Hvad siger Du?

Hans.

Med den inderligste Erkjendtlighed for, hvad der i Dag vederfares mig, erkjender jeg mig — ikke fattig, da jeg kan arbeide, men riig, da jeg her faaer en saadan Opmuntring til Glid, en saadan Belønning for mit hele Livs Stræben, — at jeg nødig paatager mig anden Gjæld, end den, jeg kan betale.

Berghorn.

Brav Knøs! brav! Behøver Du nogensinde Credit, ved Gud, Du skal ikke mangle, saalænge jeg har, eller kan skaffe.

Lise.

Og dog! Deres Godhed, naadige Grevinde, har samlet, og Selvfabets Gævmildhed bestemt denne Gave til ædelt Brug. Jeg — modtager den.

Mester Peter.

Du, Lise!

Lise.

Den maa anvendes efter sin Bestemmelse. Her er meget; mere, end een allene behøver. — Hanne! Du vilde i Dag paanødt mig Din hele Formue; Du maa ikke forsmåe min halve, og Agnes, ullykkelige Pige! som Savnet af Forældres og ædle Venners Beskyttelse — — —

Berghorn

(til Fru Lauter.)

Hun skal dog være af den lauterste Familie; sagde Deres Søn!

Fru Lauter.

Hende — hende er det! — o mit Hjerte sagde mig det. Kom mit Barn! — — Barn, vilde jeg sige, af min Cousine, som døde. (sagte til Berghorn.) De er en ondskabsfuld slem Mand, Herr Major! — (bliver ved, lidenskabelig og forvirret:) Forladt — nei ikke forladt. Jeg skal uok tage mig af Dig. Det er af min Haand, Herr Dreistern! De skal modtage dette kjære Barn! (Agnes vil kysse hendes Haand. Moderen falder uskrivligt sin Datter grædende om Halsen.)

Berghorn.

Godt, altsammen godt, men derom siden, nu til Hovedsagen! Herr Burchard! det var Dem, som skaffede denne kjære Pige sin Brudgom, det er Dem, som nu skulde overlevere ham Bruden.

Ludvig.

(som den hele Tid har staaet adspredt, og lidet deeltagende i, hvad der forhandles, samler sig.)

Det er Brudgommen! Modtag Din Brud, unge Menneske! Jeg kjender ingen af Jer. Elsker hun Dig oprigtig og bestandig — det skal sjelden være Tilfældet — saa imodtager Du den største Lyksalighed, Mennesket kan nyde her paa Jorden. Den ønsker jeg Jer begge af Hjertet — Kunde I ogsaa blive Exempel paa Muligheden af et lykkeligt Par!

Grevinden.

Det ønske vi Dem alle, alle. Men nu, alle disse Menneskers egentlige Velgjører, hvorledes be-

lønne vi ham? Hvad kan man byde et Menneſke, der kan give ſaa meget, ſom den Glæde, han her giver ethvert godt Hjerter? Nu, det vi kan. Frem mine Damer. (Damerne ſtille ſig i en halv Kreds om ham.) Et Kys af enhver af os er en Tribut, ſom vi — ſkal jeg ſige — yde ham, eller hæve af ham? — — Deres Haand ædle unge Mand! Jeg gjør ſelv Begyndelſen. (Hun kyſſer ham, og fører ham om at kyſſe Damerne efter Ræden. Han kommer til Madam Rehberg.)

Madam Rehberg.

Gode Ludvig! kan Du tilgive os? (Han kommer ſtrax til Roſe, de ſynke i hinandens Arme.)

Roſe.

Min Ludvig!

Ludvig.

Min Roſe!

Grevinden.

Han fandt ſin Belønning. Himlens beſte Beſignelſe over Dem!

Berghorn

(giver Bink til at iſtemme Muſik. Anthon og Agnes, og Hans og Liſe anføre de andre tilføjedeværende til dandsende at omvinde Ludvig og Roſe med Blomſterſieder.)

Brev til Skuespil-Directionen med dette Stykke.

Der er neppe meere end een Meening om, at det af Aug. Lafontaines Sonderling, som udgjør Fabelen af det Skuespil, jeg herved giver mig den Frihed at tilfille den høifgl. Skuespil-Direction, jo kunde give Stof til et meget underholdende og et fortreffeligt Skuespil. Deraf flyder ingenlunde, at det, jeg heraf har gjort, er nogen af Delene, troede jeg det ikke umuligt, at det ei var i det mindste brugeligt og underholdende, og havde jeg ikke Bestyrkelse i den Formening, i Bifald af et Par kyndige Venner, saa vilde jeg ikke være i Stand til at fremlægge det for den fgl. Skuespil-Direction.

Erkjendende det imidlertid ligesaa muligt, at det hverken fortjener eller vinder høibem. Direct. Bifald, som at det agtes denne Lykke værdigt, og opnaaer den, er det dog kun, naar det sidste er Tilfældet, at det herved er høisamme ærbødigt tilbudt til Brug ved Skuepladsen.

Den Vre, at see mit Arbeide af saadanne Mænd, som de, der udgjøre den fgl. Skuespil-Direction, dømt Bifald værd, paaaffjønner jeg, som saa meget den sande og væsentlige, at det er mig græmmeligt, at jeg ikke er formuende nok til ikke at tænke paa nogen anden Belønning. Dette er desværre ikke Tilfældet; tvertimod vilde et lidt flækkeligt Pengehonorarium just nu være mig særdeles velkomment. Det maatte derfor tilgives mig, at jeg ærbødigt ledsager Tilbudet af dette mit Skuespil med den Betingelse, at der inden næste Maanedes Udgang maatte udbetales mig et Honorarium af 500 Rd.

Jeg tør haabe, at dette ikke regnes mig til Ubeskedenhed, siden jeg ei har tilbudt det, uden det dømmes til at fortjene Bisald; men da kan det ei fortænkes mig, at jeg betrygger mig mod, at ei de Tilfældigheder, paa hvilke det beroer, om det skal faae, hvad det fortjener, eller ei, om end mit Honorarium, ved at bestemmes af Tillobet, hvilket som Erfaringen noksom viser, ei beroer paa et Skuespils Værd, skulde blive uforholdsmæssigt. Det er desuden fast Beslutning hos mig aldeles ikke oftere at ville modtage en bestemt Forestillings Indkomst, som Belønning for dette eller noget mit Drama.

Med Taknemmelighed vil jeg modtage de Anviisninger til Forbedring og Rettelse, som det maatte behage den høie Direct. at meddeele mig, og taknemmelig vil jeg gjerne benytte dem til mit Arbeids Forbedring, saa godt jeg kan. Kun maatte Stykket, som det er, om det antages, forud være befundet brugbart, da jeg ikke kan forbinde mig til at gjøre Forandringer, om hvilke jeg ikke veed, hvorvidt de alle bleve mig mulige. Paa et løst Blad har jeg antegnet hvilke af Skuespillerne *) jeg har havt for Mie, da jeg udarbejdede Stykket. Jeg vil derved ikke netop have betinget mig, at dette, om det skal forestilles, skal spilles netop af dem. Paa et andet Blad har jeg udmærket Hovedtrækkene af de vigtigste Charaktrerer. Dette kunde maaskee være nyttigt at meddeele de spillende Personer, hvis det skal opføres. Paa samme Blad findes det lidet, jeg har at melde om Costümet. Jeg haaber at hverken dette eller Decoratio-
nerne skal behøve at koste Skuespilkassen det mindste.

*) Disse ere her udeladte, da der var meget omstrevet og forandret, og udsireget deri, som jeg, der ikke saae dette Stykke i dets Ryhed, som traf ind i de Kar, jeg havde fortaget Theatret, ikke kunde berigtige det.

Anmærkninger angaaende Characterernes Hoved- Udtryk, og Personernes Paaklædning.

Ludvig Burchard.

Kraftfuld Høielse for alt, hvad godt er, trofast Ærlighed, ubesmittelig Sæders Reenhed, derhos ungdommelig Livlighed og Styrke maa være præget i hans Udsæd og Udtryk.

Hans Klædning maa være simpel, men reen, han er i Ribdragt, og bærer en kort bruun Trøie, hvid Vest, ingen Halsklud.

Rose Selner.

Om Godmodighed, Sværmeri for sin Elsker, Ynde og Blighed, og Spor af ædel Dannelse maae være kjendelig i hendes Tone, og Maade at bære sig ad paa.

Hun maa være klædt med Smag, men uden al Glitterstads; ingen Fingerringe, Ørenringe, Halskjæde eller Pretensioner. Ingen Fjærbuske etc. En hvid Natteldugs Dragt, og en smagfuld men simpel Soelhat er hendes Pynt.

Madam Rehberg.

Uforstilt Velvillighed, og stort Begreb om hendes egen Forstand, derfor meget Snakksomhed, og megen Vægt paa, hvad hun selv siger, ere hendes Characteers væsentlige Særmærke.

Hun er anstændig klædt, lidt gammeldags, dog uden al Caricatur.

Sanne.

Livlig Godmodighed, som gjør, at hun henrives hvert Øieblik, endog ved blotte Udtryk af, hvad der fornøier eller rører hende, verelviis til Glæde og Bedrøvelse. Dog maa denne Ufverling udføres, saa det mærkes og føles, hvad der

volber den, ingen Afverling overdrives til Usandsynlighed. Godmodigheden maae have forædlet hendes Character, saa den ubeløkker af hendes Maade at bære sig ad paa, (alt Pøbelagtigt i Udsærd og Tone.

Hun er klædt i en Rattuns Trøje og Skjort, net, uden Coquetterie.

Major Berghorn.

En livlig, heftig Olding, af hvis Tone og Udsærd det, saavidt muligt, maa sees, at han ønskede heele Verden lykkelig og god.

Under en Rankins eller anden let Overkjole bærer han en militair Uniform med en Orden. I sidste Optog er han, som de alle, undtagen Ludvig, lidt pynteligere, derfor falder da Overkjolen bort.

Hofraad Lauter.

En lumske Bellystling, som er det af Vane, uden nogen Slags Eidskab. Han er af dem, som af falskt Begreb om Levemaade ere sig og andre til Byrde ved ufriktiv og smagløs Complimentering, hvormed han ledsager hvert Ord. — Det er vel, om man kan see paa ham, at han er en allerede forslidt Bellystling, som stræber ved Kunst at skaffe sig yngre og vakkrere Udseende.

Han er prægtig modsig men smagløst klædt, i en Silkekjole, med en brillant Vest.

Kammerherre Vitelsels.

En vindig Sprader, forskjellig fra den forrige ved friere Væsen. Mand af Verden, saavidt det kan bestaae med Vindighed, og Feighed.

Han er klædt med Smag, efter Handlingens Medfør, saaledes, som det passer for Val.

Fru Lauter.

En gammel Coquette. Affectation og Mangel paa sand Gølelse med skjævt Fornemheds Væsen er, hvad der hører til hendes Character.

Hun bærer i første Optog en stadselig Deshabillee; i den sidste Overlæsning af smagløs Pynt; dog mages, at man jo virkelig seer hun er en gammel Kone, som forgjæves søger at forynge sig.

Adelaide.

Rufferkens Character sees i hendes Handling og hendes Udtrykke, men ikke i Udtryksmaaden af hendes lidende Rolle og hendes Udvortes.

Hun er anstændig klædt; dog i Mine faldende; og stærkt sminket.

Agnes.

Naivitet, Hjertelighed, Livlighed. Den, som forestiller denne Person, maa især at vogte sig for falsk Declamation og Klæberi.

Hun maae være simpel, men net og smagfuldt paaflædt.

Mester Peter.

En aldrende ærlig Borgermand, for hvilken flet Omgang er fremmed, og som derved er forbittret.

Klædt først i Klæder, som en saadan Mand kan bruge hjemme ved sit Arbeide, og med Nathue paa, siden med Paryk og sine Søndags Klæder.

Lise.

En god Pige, naiv og uskyldig.

Klædt som en Pige af de lavere Borgerclasser i Westphalen.

Sans.

Har næsten intet at sige.

Klædt som passelig for en Snektersvend, dog her uden Forklædet.

Anton Dreistern.

Et ungt Menneſke, af hvis Udfærd man bør kunne ſee, at han er ei af Svirebrødres Selskab, og for god derfor. Eidenſkabelig forelsket i Agnes. Det maa passes, at den Anledning, der synes givet i 1 Opt. 11 Dptr., ei benyttes til, at han forestiller brukten Mand; han ſkal ſlet ikke være beſtjænket. Sandhed, derfor ingen Declamering eller Dræven, fordrer denne Rolles Udtryk.

Weisbart og Rechtheim.

Ubetydelige Roller. Svirebrødre, ſom ei maa drives ſaavidt, at det bliver uſandsynligt, at Anton er i deres Selskab.

Deres Dragt er ligegyldig.

Mar.

Lumſthed og Nederdrægtighed.

Dragten ligegyldig.

Kostebinderen og Coursen, en Fortælling.

En af Landsbyerne i Frederiksborgs Skovegn boer en Mand, som kaldes Studenter Hans. Han skal virkelig for en fyrretve Ar siden have bragt det saa vidt, at han blev indskrevet i det Kjøbenhavnske Universitets Matrikel; han veed endnu saa meget Latin, at han altid begynder Fortællingen om sit Levnetsløb, naar nogen spørger ham derom, med den Sentens af Juvenal: *Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat Res angusta domi.*

Fortalt af ham selv er hans Historie meget vidtløftig, og meget interessant; thi Manden er en interessant Mand, endog i sin Maade at udtrykke sig paa. Jeg har ikke kunnet formaae ham til skriftlig at meddele mig sine Tildragelsers Række, og tiltroer mig ikke noksom at kunne bevare den Interesse, den har i hans eget Foredrag, om jeg vilde nedskrive den. Jeg vil allene, for des snarere at komme til den lille Samtale, som jeg her vil meddele, imellem ham og en Kjøbmand her i Byen, korteligen melde, at han, efterat have været Informator i nogle Ar hos en Præst her i Landet, blev Skoleholder, og givtede sig; at han kunde ikke leve blot af Skoleholderiet, men var, som alle andre vore Skoleholdere, nødt til at vælge sig en Vinæring, der dog snart vandt Fortrinnet for Skoleholder-

riet; at han nemlig lagde sig efter Chirurgie og Medicin, og aarelod, og clisteriserede i mange Aar alle dem i den hele Egn, som dertil havde Lyst; at han, efterat der var kommen en ny Præst til Sognet, blev omsider affat fra Skoleholderiet, for at give Plads for en dertil udseet Skrædersvend, der vel kun lidt kunde læse og slet ikke skrive, men hvis Haandværk gjorde det rimeligere, at han, bedre end vor lærde Aarelader, vilde passe Skolen; at han derpaa levede en Tidlang af den blotte Chirurgie, men da han blev aldrende, og Synet begyndte at slaae ham feil, maatte opgive ogsaa denne Næringsvei, og nedsatte sig der, han nu boer, hvor Naboskabet ved en Skov, hvori der er en Deel Birke-træer, giver ham Leilighed til at skjære Birkeqviste, og deraf binde Koste, hvilke han sælger til de mindre industriøse Naboer, ja vel og traverviis stundom til Kjøbenhavn, hvor han har Kostelevering til nogle Huse et Par Gange om Aaret. Han lever af denne Næring paa sin Alderdom, skjøndt kun som Huusmand, heel taaligen. Han læser endnu engang imellem lidt i Horas, og i Kviserne, som Præsten laaner ham, ligesom den forrige Præst der i Sognet, der døde for et Par Aar siden, og med hvilken han levede i meget fortroligt Venfskab. Den nye Præst staaer han ikke i saa noie Forbindelse med.

Kostebinderen Studenter Hans kom hid til Hovedstaden for kort siden med et Læs af en Snees Tra-

ver Kofte. Han er en meget reel Mand; hans Kofte ere ypperlige, valgte af gode Dvifte, net og fast flettede. Hans Koftepriis har, i de tolv Aar, han har bundet Kofte, været fast og uforanderlig 20 β . Traven. Han kom til en Kjøbmand, hvor han havde Aflevering, for at bringe sit sædvanlige Quantum, 3 Traver Kofte; men inden han begyndte at aflæsse, forlangte han Kjøbmanden i Tale. Han blev indladt.

Studenter Hans. Tag ikke ilde op, gode Herre, at jeg denne Gang ikke læsser mine Kofte af hos Ham, førend jeg har talt med Ham, og overlagt, om Han er fornøiet med min Priiscouraut.

Kjøbmanden. Vist er jeg. Jeg betaler Jer som sædvanlig 20 β . for Traven, som jeg i saa mange Aar har gjort. Jeg har aldrig pruttet med Jer, siden vi det første Aar bleve eenige om denne Priis; og jeg har ikke i Sinde at nedsætte den.

Stud. Hans. Tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Jeg maae forhøie min Priis. Jeg kan ikke sælge Traven ringere end en Rigsort.

Kjøbm. Og hvorfor, min gode Mand? Er der ikke saa mange Birketræer i Skoven, som der pleier at være? Har Han meer Umag end forhen, med at snibde Riset?

Stud. Hans. Nei, Herre! det er omtrent ved det gamle. Tvertimod har jeg nu faaet Tilladelse til at fjære Riis i et Stykke af Skoven, med at jeg til-

forn har maattet stikke Skovfogden lidt i Haanden, for at see igiennem Fingre med, at jeg stjal mig dertil.

Kjøbm. Har man da forhøiet Jer Grundskatten af Jert Huus eller Jer Kaalhave, som I maae vinde ind ved at sætte paa Jeres Varer?

Stud. Hans. Ligesaa lidt. Jeg har tvertimod for meget billig Afgift faaet det skønne lille Jordvænge af en af de udflyttede Bønders Jorder, som forhen laae udyrket, hvor jeg avler en fire Tønder Rug af 3 Skjæpper, som jeg der saaer, og desuden en god Deel Kartofler, og Græsning til en Ko. Han besøgte mig i gamle Dage, da jeg kun havde min usle Hytte, og den stakkels Kaalhave. Det er nu endeel Aar, siden Han var saa god, og satte sig med Madamen, Hans gode Kone, paa en Kildevogn, og trissede ud til mig. Nu skulde han komme, saa skulde han see, hvor kjønt jeg har flirket paa min gamle Hytte, og har faaet Brædegulv i min Stue, og Vinduer, hvorigiennem Dagen kan komme ind. Jo, der seer nu en Emule anderledes ud i vor By, end for en halv Snees Aar siden. Han skulde være meget velkommen, om han vilde være saa god, at see ud til os, som i gamle Dage.

Kjøbm. I skal have Tak, min gode Hans! men jeg tør ikke love det. I maae ikke troe, vi ere blevne storagtige; men siden jeg selv har faaet mig det Sted uden Porten, og den Have, saa kan jeg ikke saa ofte som før faae Tid til at gjøre saadant et lille Eving

ud paa Landet, som i forrige Tider. Nu har jeg sagtens de fire Heste, som staae der paa Stalden, og lidt eller intet have at gjøre; men saa blive vi saa ofte udbudne omkring i Egnen, hvor vi have vor egen Gaard, og saa er man saa tidt nødt til at have Selskab hos sig selv, saa jeg seer ingen Mulighed til at finde Tid til en saadan lille Tour. — Lars! spring op til Fruen, og siig hende, at hendes gamle Bert Studenter Hans er nede, og inviterer os ud til sig.

Lars. Fruen har en Visit af Conferenceraadinde.....

Kjøbm. Men for at komme til vort Kjøbmandskab igjen, hvad er da Marsagen til, at Kostene nu skal være dyrere, end i saa mange Aar, helst da I selv fortæller mig, at det staaer saa meget bedre til i Jeres Egn end forhen.

Stud. Hans. Coursen, Herre! Coursen er Marsagen.

Kjøbm. Coursen! Men hvad har Jeres Koste med Coursen at bestille? Jeg burde ikke engang foreslå mig, at I vidste, at den var til. Jeg skal vel ogsaa tvivle paa, at I veed, hvad I beskylder Coursen for.

Stud. Hans. Ut fatear, er det næsten det eeneste, jeg veed om den gode Mand, at det er ham, som nøder mig til at forhøje Prisen paa mine Koste. Han maa formodentlig vide noget mere at si mig om

Karlen. Hos os troe vi, at Coursen er en Kjøbmand
Hamborg med Fornavn Verel. Er det ikke saa?

Kjøbm. Ikke saa aldeles, min gode Mand!
ha, ha, ha, ikke saa aldeles. Men hvorledes er I
falden paa, at beskylde den fattige Cours for det, at
I holder Jeres Varer dyrere?

Stud. Hans. Han maae være Fanden ikke fat-
tig, siden alle Mennekker beskylder ham for, at han
snyder dem. Men at det er ham, som nøder mig til
at sætte paa mine Koste, det kan jeg bevise.

Kjøbm. Og hvorledes da?

Stud. Hans. Jeg skulde forleden bestille mig
et Par nye Sko hos vor Skomager. Jeg har før
aldrig givet ham mere end fem Mark for Parret; men
han paastod, at han skulde og maatte have en Rigs-
daler. Jeg spurgde om Aarsagen; han svarede mig,
at det var den forbandede Courses Skyld. Jeg bad
ham om Forklaring; han blev ved at bande Hamborger
Coursen. Nu! kanstee han tog feil, og at det er in-
gen Hamborger. Jeg trængde paa at faae at vide,
hvad Skade Coursen gjorde ham. Endelig fik jeg det
af ham, at Garveren havde sagt ham, det var Cour-
sen, der nødte ham til at tage mere for Læderet.

Kjøbm. Tager da Garveren sit Læder i Ham-
borg?

Stud. Hans. Vist gjør han ikke. Han faaer
Hudene fra Slagterne, og paa Markederne. Men

jeg, som følte Drivt til at vide, om det ikke var Be-
drageri af Skomageren, tog hen til Garveren. Han
boer i den lille By der paa Weien, inden man kommer
til vor By. Jeg spurgde ham om eet og andet, og
endelig ogsaa, om det var sandt, at han havde sat paa
sit Læder, og hvorfor? Han forsikkrede mig, at det
gjorde ham ondt nok, men at det var saa, og at han
var nødt dertil ved den fordomte Cours, og nu tog
han paa at hugge løs paa ham, saa det nær havde
gjort mig ondt for ham; men han blandede saa meget
ind imellem, som jeg ikke kunde blive ret klog af. Han
snakkede ikke allene om den Hamborger Cours, men
ogsaa om den Amsterdamer Cours; jeg formodede, det
er en Broer af Hamborgeren, der har sat sig ned i
Amsterdam, og gjør eet med ham. Men han talede
ogsaa en Hob om en, som han kaldte, synes mig,
Ugio, som han ogsaa bandede, og saa en, der hedde
Finans, var med i hans Litanie. Jeg mærkede, at
det var Mandens Alvor, og at Skomageren talede
dog noget sandt, skjønt han ikke vidste den hele Sandhed.

Kjøbm. Men jeg synes, det var dog ikke me-
get, det, I fik at vide af Garveren, min gode Hans.

Stud. Hans. Saa meget fik jeg dog at vide,
at Coursen, enten det nu var Hamborgeren eller Am-
sterdameren, var besyldt for, at han gjorde Trannen
og Tælgen dyrere for Hørkræmmeren. Derfor tog jeg
ogsaa allerførst i Dag ind i Hørboden paa Kultorvet,

og spurgde Hørkræmmeren, hvordan det stod med den forbandede Cours, som gjorde os Varerne saa dyre. Han bandede ham ogsaa, og kaldte ham bestandig den høie Cours, og blandede saa mange franske eller italienske Ord ind i sine Forbandelser, at jeg ikke forstod et Ord deraf. Jeg siger da til ham, hvorfor han handlede med den lange Rækel, og ikke heller tog sine Varer hos en anden skikkelig Mand, end hos ham, der fruede ham alting saa høit op, og snød ham. Men i Stedet for at svare derpaa, saa slog han en stor Latter op, og sagde, at han tog alle sine Varer hos Groshandlerne. Dog hørte jeg, han sagde til en anden en, der var i Bodden: Studenter Hans er endda ikke saadum; og i sig selv, sagde han, forstaaer jeg eller du, naar vi skal sige Sandheden, ikke meget mere deraf end han.

Kjøbm. Ha, ha, ha, ha! Det troer jeg ikke heller, de gjorde, min gode Mand. Der er kun saa, der rigtig forstaaer sig derpaa.

Stud. Hans. Jeg gad dog vidst, hvad de Menneſker loe af. Men han, som er Kjøbmand og Groshandler, han maa dog vel forstaae sig derpaa.

Kjøbm. Jeg skulde troe det, min gode Hans; jeg faaer det at føle.

Stud. Hans. Men er det da rigtig, at der er saadan en forbandet Cours, eller flere saadanne, der er i Stand til at gjøre os alting dyrt?

Kjøbm. Jo, det er fuldkommen rigtig.

Stud. Hans. Men naar de da ere saadanne Verkeffjelmer, og Tyve, og Bedragere, som alle maae bande, saa er der jo dog ogsaa Lov og Ret baade i Hamborg og i Amsterdam; hvorfor Fanden lægger man da ikke Sag an imod baade den Hamborger Cours og den Amsterdamer Cours, og faaer de Kjæltringer med deres hele Gefatterskab hængte? og hvorfor handler man med det Paf, saa længe der er ærlige og christelige Mennesker til?

Kjøbm. Jeg bærer af Patter. Prægtig! min kjære Hans! vi skal lægge Sag an mod Coursen, og faae den hængt. Vi vil brænde ham, om vi ikke skal faae Død paa ham i Galgen. Ha, ha, ha, ha!

Stud. Hans. Han leer mig ogsaa ud. Han pleier dog være en alvorlig Mand. Er der da noget ondt i det, jeg siger, at man skal omkomme Tyve og Ekjelmer?

Kjøbm. Vist ikke, min kjære Mand. Der er kun den lille Omstændighed ved, at der er ingen Kjøbmand eller anden Mand til i Verden, det jeg veed, der hedder Cours.

Stud. Hans. Det er altsaa en Fabel, som Groshandlerne binde de arme Hørkræmmere og andre eenfoldige Folk paa Ermet, for at kunne tage saa mange flere Penge for deres Varer.

Kjøbm. Heller ikke, desværre heller ikke. Jeg leer mig ihjel.

Stud. Hans. Der er ingen Hamborger Cours og ingen Amsterdammer Cours til, og endda tvinge de os til at tage en halv Gang saa meget for vore Vare.

Kjøbm. Som jeg siger; men I forstaaer det ikke, min gode Hans, og om jeg forklarer Jer det, saa begriber I det endda ikke.

Stud. Hans. Det gad jeg forsøgt. Jeg begreb dog ret godt i gammel Dage min heele Syntax, Reglen om duobus ablativis, og naar jeg skulde bruge ut eller qvod. Jeg har tydt næsten heele Horatius; jeg kan endnu næsten udenad den Dde: Auream quisquis mediocritatem, og den anden: Delicta majorum immeritus lues &c. og jeg skulde ikke begribe, hvad der paa en begribelig Maade blev mig forklaret? Dog at Personer, der ikke ere til, kan tvinge en til noget, det behøver Forklaring. Forsøg engang.

Kjøbm. Det vil jeg, og det saa tydelig, som det er mig muligt. Coursen er desværre rigtig nok til, men det er ingen Kjøbmand, heller ingen anden Mand, det er — det er — seer I, naar jeg nu handler med en Mand, seer I, og jeg faaer en halv Snees Tusinde Mark Banco tilgode hos ham, seer I, saa trækker jeg en Vexel paa ham, seer I, og saa maa

han betale mig efter Coursen, seer J — og — saadan er det — J forstaaer jo?

Stud. Hans. Nei. Jeg begriber! ikke, at hans Varer bliver dyrere, fordi han faaer en halv Snees Tusinde Mark, eller hvad det var, tilgode hos den, han handler med, naar han ikke handler uden med Folk, der vil og kan betale. Jeg veed heller ikke, hvad en Bexel er, og om Coursen fik jeg intet at vide.

Kjøbm. Var det ikke det, jeg sagde; J begreb det ikke, hvor tydelig jeg forklarede det.

Stud. Hans. Ja, men Coursen, hvad er da den?

Kjøbm. J Dag er den 166 $\frac{1}{4}$ paa kort Sigt.

Stud. Hans. Utter lige nær. Dog, jeg begynder at lugte Lunten. J godt Folk skylder saa meget bort, at J ikke kan betale det. Naar J nu vil forskrive noget fra Hamborg, saa skruer de Jer Prisen op, saa J maae betale 166 $\frac{1}{4}$ Rigsdaler for det, som kun er 100 Rigsdaler værd.

Kjøbm. Jeg bliver gal. Nei vist er det ikke saadan. Jeg for min Deel skylder jo ikke en Skilling til nogen i Hamborg, og jeg betaler contant, hvad jeg faaer, eller ogsaa med Bexler. Men der er en Differenz rigtig nok af 66 $\frac{1}{4}$, og denne Differenz udgjør heele Ulykken.

Stud. Hans. Jeg er netop ligesaa langt efter den hele Forklaring som forhen. Den Cours, som

han og Hørkræmmeren og Garveren og Skomageren
bander, er det da ikke dog den Differenz?

Kjøbm. Nu ja, det er vel saa.

Stud. Hans. Og hvoraf kan den da komme,
uden deraf, at I Kjøbmænd tager meere i Hamborg,
end I kan betale?

Kjøbm. Jeg er en Nar, som indlader mig i
Dispute med en Tøse, der ingen Ting kan begribe.
Men nu har jeg begyndt. Forstaaer I da ikke, Men-
neske, at naar vi betale, saa betale vi med Bankosed-
ler; og de Bankosedler vil man i Hamborg og i Am-
sterdam ikke tage for fuldt, fordi man der ikke just kan
bruge dem, som vi kan.

Stud. Hans. Det begriber jeg heel vel. —
Seer han, skjøndt jeg har været Studiosus bonarum
artium, og er nu kun Køstebinder, saa har jeg dog en
eller anden Gang tænkt mig om, angaaende et og an-
det, som jeg saa har faaet at høre, quod etiam seria
mentis lance ponderavi. Nu læste jeg for nogen
Tid siden i Aviserne, som Præsten imellem laaner mig,
at Keiserinden af Rusland har forbudet baade at ud-
føre og indføre russiske Penge i hendes Land. Jeg
tænkte først, det var en forunderlig Forordning den.
Jeg snakkede med Præsten derom, og han fortalte mig,
at der skal være ligesaadan en Forordning her; og at
retfærdige og fornuftige Kjøbmænd alle Steder i Ver-
den iagttog denne Lov, enten den var foreskrevet eller

ikke, undtagen Spagniolen, hvis fornemste Udførsels-
vare er Sølvs, enten det saa er myntet eller ikke. Han
gjorde mig det saa begribeligt, som jeg nok ikke kan
gjøre det for Ham, gode Herre! at det Land maae for-
armes, hvor man betaler det, man forskriver eller kjø-
ber, med Landets Penge, som da snart faae Ende, men
at al rigtig Handel bestaaer i Omtusfning af Varer,
saasom: jeg sætter, naar Han vil kjøbe en Ladning
Wiin eller saadant fra en udenlandsk Mand, og sender
ham til Betaling ligesaa meget Rug eller Hvede, eller
Kjøbvarer, eller indenlandsk Klæde, eller hvad andet
af vort Lands Varer, som er ligesaa meget værdt. Har
Han intet saadant at sende, og ikke vil gjøre sig Umag
for i Landet at skaffe sig noget saadant for sine inden-
landske Penge eller Bankoscedler, som her er ligesaa
gode som de bedste Penge, saa er det Hans Skyld, at
den fremmede Kjøbmand tager ikke hans Penge eller
Bankoscedler uden for den Priis, han vil, og eftersom
han seer sig i Stand til at bruge dem. Det er tyde-
ligt nok. Jeg behøver ikke at lade mig noget ufor-
staaeligt Tøi om Coursen forklare, for at begribe, at
vore Penge og Bankoscedlerne komme til at betyde min-
dre, og alting blive dyrere, naar Pengene og Banko-
sedlerne sendes ud af Landet, hvor de betyde og maa
betyde mindre, end de betyde her.

Kjøbm. Virkelig. Jeg troer, vi komme til at
forsskrive os Koftebindere ude fra Skoveggen til at være

Bogholbere paa vore Comptoirer. Men siden I er saa klog, min gode Studenter Hans, at I saadan kan lære os Kjøbmand, hvordan vi skal anstille vores Handel, vil I da ikke være saa god at undervise Regjeringen en Smule (den kan maaſkee bedre behøve det) om hvordan den burde bære sig ad for, at der kan være brav Mængde og Forraad af de indenlandſke Varer, som I vil, vi skal sende ud af Landet til at betale de udenlandſke Forſkrivninger med? og at ikke den uſle Smule, vi har, skal være os saa undſkuelig dyr?

Stud. Hans. Han bliver fortrydelig paa mig, gode Herre, fordi jeg i min Genſeldighed fremsætter, hvad mig synes, at simpel ſund Fornuft lærer. Det er ikke min Sag at undervise længer, og den Tid det var, ſtrakke min Underviisning ſig kun til Catechismus og dens Forklaring, undtagen da jeg lærde vor forrige Præſtes Søn grammaticam latinam. Allermindſt kunde det falde mig ind, at undervise Regjeringen om det, ſom jeg ſlet ikke forſtaaer. Imidlertid forekommer det mig, at der intet er engang at minde Regjeringen om, naar den paaseer og hjælper, til med, at vore Marker frembringe ſaa meget, ſom de med Vindſkibelighed dyrkede kan; at Arbeidsomhed og Vindſkibelighed ſaaer al ønskelig Frihed til at benytte og forædle Landets Frugter, og opmuntres til at betjene ſig af ſaadan Frihed. Det øvrige, synes mig, ſtaaer til den fornuftige Kjøbmand og Landets andre formuende

Folk, naar de ere om sig, og gjøre sig Umag for at skaffe Landets Frugter, saavel de raae, som de, der ved Vindskibelighed ere fordooblede i deres Værdi, god Uffætning paa fremmede Steder; naar de gjøre sig Umag for at betale, hvad de forskrive hos Fremmede, ikke med Penge, hvis Værdi andre Steder ei kan være som her, men med Landets egne Varer, saa vil derved baade Frembringelsen af Landets Varer, og deres videre Forarbeidelse ved Vindskibelighed og Kunst opmuntres, saa deraf vil følge Mængde og godt Kjøb, og Pengene, enten det er Sølv og Guld eller Bankoscedler, blive i Landet, hvor deres Priis er uforanderlig. Deraf vil da uden videre Speculads følge gode og jevne Priser, baade paa indenlandske og udenlandske Ting, og intet enten blive for dyrt eller for let.

Kjøbm. Hvor eenfoldig Jeres Snak er, kan jeg virkeligen dog ikke være vred paa Jer, da der er en heel Deel sund Sands i, hvad I siger. Men hvoraf kommer det da, min gode Kostebinde, at vi Kjøbmænd ere rødt til altid at forskrive mere og mere af fremmede Varer? thi det ere vi virkelig; og hvad er Aarsagen til, at alle Familier jo længer jo mere maae gjøre større Udgifter end forhen, og leve kostbarere end i gamle Dage, og det endog meget kostbarere, end det kan beregnes i Forhold til de høiere Priser? For en Snees Aar, ja kortere siden, kostede min Huushold-

ning, og hvad jeg forbrugte om Haret, ikke eet Tusinde Rigsdaler, og nu slipper jeg ikke med 4000 Rigsdaler. Omtrent det samme gjelder om uendelige mange, om de fleste, jeg omgaaes.

Stud. Hans. Den Forskjel synes overmaade stor. Men jeg frygter, om jeg skulde yttre min Meening, som Han forlanger, at jeg kunde stode Ham, gode Herre! I gammel Dage, naar Han og Hans gode Madame besøgte mig i min lille Hytte, taalte Han, synes mig, uden at blive fortrydelig, mine eensfoldige Indvendinger bedre, end jeg alt har mærket, Han nu gjør. Jeg vil da nu kun fortælle Ham en lille Historie:

Han kan nok huske Jeppe Monsen ude i vor By. Det var en brav og paapasselig Bonde. Da vi endnu laae i Fællesskabet, saa hutlede han sig med al sin Flid og Sparksomhed kun maadelig igjennem. Dog gik det an, han betalte enhver sit, og levede, fjøndt lidt knap. Nu fik han sine Torder udskiftede, og det begyndte at staae vel til hos Jeppe Monsen. Han levede omtrent paa samme Fod, som før. Men hans Marker indbragte ham meget mere. Han gjorde Malt, og solgte i Sneese Tønderviiis i Frederiksborg. Det varede et Par Aars Tid. Han byggede sin Gaard kjønt op paa Bondeviis. Alle hans Bogne vare jernbeslagne; men hans Sønner og han selv gik i Mar-

ken og arbeide, og Jeppe Monsen var Bonde, og levede som Bonde, og var en meget velholden Mand. Men nu kom der fremmede fra Byen ud til Jeppe Monsen, de bragte Caffe og Chokolade med, og de fik ham til, at han skulde skaane sig og sine egne Børn for det grove Markarbeid, og saadant. Konen maatte hver Morgen have Kaffe, og hver Eftermiddag Middagssovn og Chokolade. Drengene fik Bomuldsstrømper og Trakker, og junkererede. Jeppe Monsen lod sig gjøre en stor holsteensk Postvogn, og holdt et Par prægtige Heste paa Stalden, som han i sin nye Vogn kjørte med sin Kone, der havde faaet Silkekaabe og Sæt, i Besøgelse til Frederiksborg og til Hirschholm i. Han fortiente ved sin gode Udl og sit Maltgjøreri rigtig nok tre Gange saa meget som før, men nu brugte han til al sin Stads fire Gange saa meget. — Hvad skeer? I Onsdags kom Amtsforvalterens Fuldmægtig, og gjorde Indførsel hos Jeppe Monsen for resterende Skatter, og i Torsdags Birkedommeren i samme Vrende efter en Dom, som Hørkræmmeren havde taget over ham. Og med det første sælger de hans Gaard, og der siges, at det endda neppe forslaaer. — Men det er sandt, jeg fik ikke at vide, hvad Coursen egentlig var, eller hvoraaf den kom; ikke heller, hvorfor alting er saa dyrt; men jeg har fladdret baade Ham og mig for megen Tid bort.

Kjøbm. I er en uforkammet Esel, Monsieur
 Studenter Hans! Vil I have 20 β . for Draven af
 Jeres Koste?

Stud. Hans. Han burde ikke nægte mig en
 Rigsort, og til Sam sælger jeg dem ikke ringere.

Kjøbm. Saa gaar Fanden i Vold med samt
 Jeres Koste.

